

I. DISPOSICIONS GENERALS

CAP DE L'ESTAT

7391 *Llei 15/2015, de 2 de juliol, de la Jurisdicció Voluntària.*

FELIPE VI

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegem i entenguen esta llei.

Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat la llei següent i jo la sancione.

ÍNDEX

Títol Preliminar. Disposicions generals.

Article 1. Objecte i àmbit d'aplicació.

Article 2. Competència en matèria de jurisdicció voluntària.

Article 3. Legitimació i postulació.

Article 4. Intervenció del Ministeri Fiscal.

Article 5. Prova.

Article 6. Tramitació simultània o posterior d'expedients o processos.

Article 7. Gastos.

Article 8. Caràcter supletori de la Llei d'Enjudiciament Civil.

Títol I. De les normes comunes en matèria de tramitació dels expedients de jurisdicció voluntària.

Capítol I. Normes de dret internacional privat.

Article 9. Competència internacional.

Article 10. Llei aplicable als expedients de jurisdicció voluntària en els casos internacionals.

Article 11. Inscripció en registres públics.

Article 12. Efectes a Espanya dels expedients i actes de jurisdicció voluntària acordats per autoritats estrangeres.

Capítol II. Normes de tramitació.

Article 13. Aplicació de les disposicions d'este capítol.

Article 14. Iniciació de l'expedient.

Article 15. Acumulació d'expedients.

Article 16. Apreciació d'ofici de la falta de competència i altres defectes o omissions.

Article 17. Admissió de la sol·licitud i citació dels interessats.

Article 18. Celebració de la compareixença.

Article 19. Decisió de l'expedient.

Article 20. Recursos.

Article 21. Caducitat de l'expedient.

Article 22. Compliment i execució de la resolució que posa fi a l'expedient.

Títol II. Dels expedients de jurisdicció voluntària en matèria de persones.

Capítol I. De l'autorització o aprovació judicial del reconeixement de la filiació no matrimonial.

Article 23. Àmbit d'aplicació.

Article 24. Competència, legitimació i postulació.

Article 25. Tramitació.

Article 26. Resolució.

Capítol II. De l'habilitació per a comparéixer en juí i del nomenament de defensor judicial.

Article 27. Àmbit d'aplicació.

Article 28. Competència, legitimació i postulació.

Article 29. Efectes de la sol·licitud.

Article 30. Compareixença i resolució.

Article 31. Cessació del defensor judicial i de l'habilitació per a comparéixer en juí.

Article 32. Rendició de comptes, excusa i remoció del defensor judicial.

Capítol III. De l'adopció.

Article 33. Competència.

Article 34. Caràcter preferent i postulació.

Article 35. Proposta de l'entitat pública i sol·licitud de l'adoptant.

Article 36. Consentiment.

Article 37. Assentiment i audiència.

Article 38. Citacions.

Article 39. Tramitació.

Article 40. Procediment per a l'exclusió de funcions tutelars de l'adoptant i extinció de l'adopció.

Article 41. Adopció internacional.

Article 42. Conversió d'adopció simple o no plena en plena.

Capítol IV. De la tutela, la curatela i la guarda de fet.

Secció 1a. Disposició comuna.

Article 43. Competència i postulació.

Secció 2a. De la tutela i la curatela.

Article 44. Àmbit d'aplicació.

Article 45. Tramitació, resolució i recurs.

Article 46. Prestació de fiança, acceptació i possessió del càrrec.

Article 47. Formació d'inventari.

Article 48. Retribució del càrrec.

Article 49. Remoció.

Article 50. Excusa.

Article 51. Rendició de comptes.

Secció 3a. De la guarda de fet.

Article 52. Requeriment i mesures de control.

Capítol V. De la concessió judicial de l'emancipació i del benefici de la majoria d'edat.

Article 53. Competència, legitimació i postulació.

Article 54. Sol·licitud.

Article 55. Tramitació i resolució.

Capítol VI. De la protecció del patrimoni de les persones amb discapacitat.

Article 56. Àmbit d'aplicació.

Article 57. Competència, legitimació i postulació.

Article 58. Sol·licitud, tramitació i resolució de l'expedient.

Capítol VII. Del dret a l'honor, a la intimitat i a la pròpia imatge del menor o persona amb capacitat modificada judicialment.

Article 59. Àmbit d'aplicació, competència, legitimació i postulació.

Article 60. Tramitació i resolució.

Capítol VIII. De l'autorització o aprovació judicial per a la realització d'actes de disposició, gravamen o altres que es referisquen als béns i drets de menors i persones amb capacitat modificada judicialment.

Article 61. Àmbit d'aplicació.

Article 62. Competència, legitimació i postulació.

Article 63. Sol·licitud.

Article 64. Tramitació.

Article 65. Resolució.

Article 66. Destinació de la quantitat obtinguda.

Capítol IX. De la declaració d'absència i defunció.

Article 67. Àmbit d'aplicació.

Article 68. Competència, legitimació i postulació.

Article 69. Defensor judicial en cas de desaparició.

Article 70. Declaració d'absència.

Article 71. Resolució i nomenament de representant de l'absent.

Article 72. Mesures provisionals.

Article 73. Pràctica d'inventari de béns.

Article 74. Declaració de defunció.

Article 75. Fets posteriors a la declaració d'absència o defunció.

Article 76. Constància de la defunció del desaparegut.

Article 77. Comunicació al Registre Civil.

Capítol X. De l'extracció d'òrgans de donants vius.

Article 78. Àmbit d'aplicació i competència.

Article 79. Sol·licitud i tramitació de l'expedient.

Article 80. Resolució.

Títol III. Dels expedients de jurisdicció voluntària en matèria de família.

Capítol I. De la dispensa d'impediment matrimonial.

Article 81. Competència, legitimació i postulació.

Article 82. Sol·licitud.

Article 83. Tramitació i resolució.

Article 84. Testimoni.

Capítol II. De la intervenció judicial en relació amb la pàtria potestat.

Secció 1a. Disposició comuna.

Article 85. Tramitació.

Secció 2a. De la intervenció judicial en els casos de desacord en l'exercici de la pàtria potestat.

Article 86. Àmbit d'aplicació, competència i legitimació.

Secció 3a. De les mesures de protecció relatives a l'exercici inadequat de la potestat de guarda o d'administració dels béns del menor o persona amb capacitat modificada judicialment.

Article 87. Àmbit d'aplicació, competència i legitimació.

Article 88. Resolució.

Article 89. Actuació en casos de tutela.

Capítol III. De la intervenció judicial en els casos de desacord conjugal i en l'administració de béns de guanys.

Article 90. Àmbit d'aplicació, competència, postulació i tramitació.

Títol IV. Dels expedients de jurisdicció voluntària relatius al dret successori.

Capítol I. De la marmessoria.

Article 91. Àmbit d'aplicació, competència, postulació i tramitació.

Capítol II. Dels comptadors partidors datius.

Article 92. Àmbit d'aplicació, competència, postulació i tramitació.

Capítol III. De l'acceptació i repudiació de l'herència.

Article 93. Àmbit d'aplicació.

Article 94. Competència, legitimació i postulació.

Article 95. Resolució.

Títol V. Dels expedients de jurisdicció voluntària relatius al dret d'obligacions.

Capítol I. De la fixació del termini per al compliment de les obligacions quan siga procedent.

Article 96. Àmbit d'aplicació.

Article 97. Competència i postulació.

Capítol II. De la consignació.

Article 98. Àmbit d'aplicació, competència i postulació.

Article 99. Tramitació.

Títol VI. Dels expedients de jurisdicció voluntària relatius als drets reals.

Capítol I. De l'autorització judicial a l'usufructuari per a reclamar crèdits vençuts que formen part de l'usdefruit.

Article 100. Àmbit d'aplicació.

Article 101. Competència i postulació.

Article 102. Sol·licitud.

Article 103. Tramitació i resolució.

Capítol II. De l'expedient de delimitació de finques no inscrites.

Article 104. Àmbit d'aplicació.

Article 105. Competència, legitimació i postulació.

Article 106. Sol·licitud i tramitació.

Article 107. Resolució.

Títol VII. Dels expedients de subhastes voluntàries.

Article 108. Àmbit d'aplicació.

Article 109. Competència i postulació.

Article 110. Sol·licitud.

Article 111. Tramitació.

Títol VIII. Dels expedients de jurisdicció voluntària en matèria mercantil.

Capítol I. De l'exhibició de llibres de les persones obligades a portar comptabilitat.

Article 112. Àmbit d'aplicació.

Article 113. Competència i postulació.

- Article 114. Tramitació.
- Article 115. Forma de realitzar l'exhibició.
- Article 116. Multes coercitives.

- Capítol II. De la convocatòria de juntes generals.
- Article 117. Àmbit d'aplicació.
- Article 118. Competència, legitimació i postulació.
- Article 119. Tramitació.

- Capítol III. Del nomenament i revocació de liquidador, auditor o interventor d'una entitat.
- Article 120. Àmbit d'aplicació.
- Article 121. Competència, legitimació i postulació.
- Article 122. Tramitació.
- Article 123. Resolució i acceptació del càrrec.

- Capítol IV. De la reducció de capital social i de l'amortització o alienació de les participacions o accions.
- Article 124. Àmbit d'aplicació, competència i postulació.

- Capítol V. De la dissolució judicial de societats.
- Article 125. Àmbit d'aplicació.
- Article 126. Competència, legitimació i postulació.
- Article 127. Tramitació.
- Article 128. Resolució.

- Capítol VI. De la convocatòria de l'assemblea general d'obligacionistes.
- Article 129. Àmbit d'aplicació.
- Article 130. Competència, legitimació i postulació.
- Article 131. Tramitació.

- Capítol VII. Del robatori, furt, pèrdua o destrucció de títol valor o representació de parts de soci.
- Article 132. Àmbit d'aplicació.
- Article 133. Competència, legitimació i postulació.
- Article 134. Denúncia del fet en el cas de valors admesos a negociació en mercats secundaris oficials.
- Article 135. Tramitació.

- Capítol VIII. Del nomenament de pèrit en els contractes d'assegurança.
- Article 136. Àmbit d'aplicació.
- Article 137. Competència, legitimació i postulació.
- Article 138. Tramitació.

- Títol IX. De la conciliació.
- Article 139. Procedència de la conciliació.
- Article 140. Competència.
- Article 141. Sol·licitud.
- Article 142. Admissió, assenyalament i citació.
- Article 143. Efectes de l'admissió.
- Article 144. Compareixença a l'acte de conciliació.
- Article 145. Celebració de l'acte de conciliació.
- Article 146. Testimoni i gastos.
- Article 147. Execució.
- Article 148. Acció de nul·litat.

Disposició addicional primera. Referències contingudes en la legislació.
Disposició addicional segona. Règim jurídic aplicable a l'acolliment de menors.
Disposició addicional tercera. Inscripció en els registres públics de documents públics estrangers.

Disposició addicional quarta. Aranzels notarials i registrals.
Disposició addicional quinta. Modificacions i desplegaments reglamentaris.
Disposició addicional sexta. No increment del gasto.
Disposició transitòria primera. Expedients en tramitació.
Disposició transitòria segona. Herències abintestades a favor de l'Administració pública.

Disposició transitòria tercera. Expedients de subhastes voluntàries.
Disposició transitòria quarta. Expedients d'adopció i matrimonials.
Disposició transitòria quinta. Matrimonis celebrats per les confessions religioses evangèliques, jueves i islàmiques i per les que hagen obtingut el reconeixement de notori arrelament a Espanya.

Disposició derogatòria única. Derogació de normes.
Disposició final primera. Modificació de determinats articles del Codi Civil.

Articles modificats: 47, 48, 49, 51, 52, 53, 55, 56, 57, 58, 60, 62, 63, 65, 73, 81, 82, 83, 84, 87, 89, 90, 95, 97, 99, 100, 107, 156, 158, 167, 173, 176, 177, 181, 183, 184, 185, 186, 187, 194, 196, 198, 219, 249, 256, 259, 263, 264, 265, 299 bis, 300, 302, 314, 681, 689, 690, 691, 692, 693, 703, 704, 712, 713, 714, 718, 756, 834, 835, 843, 899, 905, 910, 945, 956, 957, 958, 1005, 1008, 1011, 1014, 1015, 1017, 1019, 1020, 1024, 1030, 1033, 1057, 1060, 1176, 1178, 1180, 1377, 1389, 1392 i 1442.

Disposició final segona. Modificació del Codi de Comerç.

Article modificat: 40.

Disposició final tercera. Modificació de determinats articles de la Llei 1/2000, d'Enjudiciament Civil.

Articles modificats: 8, 395, 525, 608, 748, 749, 758, 769, 777, 778 bis, 778 ter, 778 quater, 782, 790, 791, 792, 802 i la disposició final vint-i-dos.

Disposició final quarta. Modificació de la Llei 20/2011, de 21 de juliol, del Registre Civil.

Articles modificats: 58, 58 bis, 59, 60, 61, 67, 74, 78, disposició final segona, disposició final quinta, disposició final quinta bis, disposició final deu.

Disposició final quinta. Modificació de la Llei 24/1992, de 10 de novembre, per la qual s'aprova l'Acord de Cooperació de l'Estat amb la Federació d'Entitats Religioses Evangèliques d'Espanya.

Article modificat: 7.

Disposició final sexta. Modificació de la Llei 25/1992, de 10 de novembre, per la qual s'aprova l'Acord de Cooperació de l'Estat amb la Federació de Comunitats Israelites d'Espanya.

Modificació del títol de la llei.
Articles modificats: 7 i disposició addicional quarta.

Disposició final setètima. Modificació de la Llei 26/1992, de 10 de novembre, per la qual s'aprova l'Acord de Cooperació de l'Estat amb la Comissió Islàmica d'Espanya.

Article modificat: 7.

Disposició final octava. Modificació de la Llei 33/2003, de 3 de novembre, de Patrimoni de les Administracions Públiques.

Articles modificats: 20, 20 bis, 20 ter, 20 quater, disposició addicional vint-i-tres, disposició addicional vint-i-quatre i disposició final segona.

Disposició final novena. Modificació de la Llei 50/1980, de 8 d'octubre, de Contracte d'Assegurança.

Article modificat: 38.

Disposició final deu. Modificació de la Llei 41/2003, de 18 de novembre, de protecció patrimonial de les persones amb discapacitat i modificació del Codi Civil, de la Llei d'Enjudiciament Civil i de la normativa tributària, amb esta finalitat.

Article modificat: 5.

Disposició final onze. Modificació de la Llei de 28 de maig de 1862, del Notariat.

Títol VII. Intervenció dels notaris en expedients i actes especials.

Articles modificats: 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83 i disposició addicional primera.

Disposició final dotze. Modificació de la Llei Hipotecària.

Article modificat: 14 i nou títol IV bis. De la conciliació (article 103 bis).

Disposició final tretze. Modificació de la Llei de 16 de desembre de 1954, d'hipoteca mobiliària i penyora sense desplaçament de la possessió.

Articles modificats: 86, 87, 88 i 89.

Disposició final catorze. Modificació del text refós de la Llei de Societats de Capital, aprovat pel Reial Decret Legislatiu 1/2010, de 2 de juliol.

Articles modificats: 139, 141, 169, 170, 171, 265, 266, 377, 380, 381, 389, 422 i 492.

Disposició final quinze. Modificació de la Llei 211/1964, de 24 de desembre, sobre regulació de l'emissió d'obligacions per societats que no hagen adoptat la forma d'anònimes, associacions o altres persones jurídiques i la constitució del Sindicat d'Obligacionistes.

Article sext.

Disposició final setze. Modificació de la disposició transitòria única de la Llei 33/2006, de 30 d'octubre, sobre igualtat de l'home i la dona en l'orde de successió dels títols nobiliaris.

Modifica la disposició transitòria única.

Disposició final dèsset. Modificació del text refós de la Llei General per a la Defensa de Consumidors i Usuaris i altres lleis complementàries, aprovat per mitjà del Reial Decret Legislatiu 1/2007, de 16 de novembre.

Articles modificats: 19, 141 i 163.

Disposició final díhuit. Modificació de la Llei 10/2012, de 20 de novembre, per la qual es regulen determinades taxes en l'àmbit de l'Administració de Justícia i de l'Institut Nacional de Toxicologia i Ciències Forenses.

Modifica la lletra e) de l'apartat 1 de l'article 4.

Disposició final dènou. Gratuïtat de determinats expedients notarials i registrals.
Disposició final vint. Títol competencial.
Disposició final vint-i-u. Entrada en vigor.

PREÀMBUL

I

La incorporació al nostre ordenament jurídic d'una llei de la jurisdicció voluntària forma part del procés general de modernització del sistema positiu de tutela del dret privat iniciat fa ara més d'una dècada. La disposició final d'últim de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'Enjudiciament Civil, encomanava al Govern la remissió a les Corts Generals d'un projecte de llei de jurisdicció voluntària, una previsió legal vinculada amb la construcció d'un sistema processal avançat i homologable a l'existent en altres països.

Amb la Llei de la Jurisdicció Voluntària es dona una major coherència sistemàtica i racionalitat al nostre ordenament jurídic processal. En efecte, el lloc central de la Llei d'Enjudiciament Civil en el nostre sistema de justícia, com a norma encarregada de l'ordenació completa del procés civil i de donar plenitud al sistema processal en el seu conjunt, és difícilment compatible amb el manteniment en el seu articulat d'algunes matèries que mereixien un tractament legal diferenciat, per molt que el seu coneixement corresponguera als tribunals civils.

Entre eixes matèries es troba, de forma pacíficament acceptada, la jurisdicció voluntària. La seua regulació dins de la Llei d'Enjudiciament Civil, com ha ocorregut a Espanya des de 1855, era fruit més aïna de la vocació compiladora del nostre dret històric que el resultat de l'aplicació a l'àmbit juridicoprocessal de determinades categories conceptuais. Per eixa raó ara s'opta, igual que en la majoria de les nacions del nostre entorn, per separar la jurisdicció voluntària de la regulació processal comuna, i es mantenen entre estes les relacions naturals d'especialitat i subsidiarietat que es produeixen entre normes dins de qualsevol sistema jurídic complex.

La seua regulació en una llei independent suposa, al mateix temps, el reconeixement de l'autonomia conceptual de la jurisdicció voluntària dins del conjunt d'activitats juridicopúbliques legalment atribuïdes als tribunals de justícia.

II

La Llei de la Jurisdicció Voluntària no es justifica només com un element més dins d'un pla de racionalització del nostre ordenament processal civil. Tampoc com una simple via d'homologació legislativa amb altres nacions. La Llei de la Jurisdicció Voluntària ha de ser destacada, a més, com a contribució singular a la modernització d'un sector del nostre dret que no ha merescut tan detinguda atenció pel legislador o els autors com altres àmbits de l'activitat judicial, però en el qual estan en joc interessos de gran rellevància dins de l'esfera personal i patrimonial de les persones.

Esta llei és, en altres paraules, la resposta a la necessitat d'una nova ordenació legal, adequada, raonable i realista de la jurisdicció voluntària. En la normativa anterior no era difícil advertir l'empremta del temps, amb defectes de regulació i normes obsoletes o sense l'adequat rigor tècnic. Les reformes parcials experimentades en este temps no van evitar la pervivència de disposicions poc harmòniques amb institucions orgàniques i processals vigents més modernes, la qual cosa va constituir un obstacle per a aconseguir l'eficàcia que s'espera de tot instrument legal que ha de servir com a via d'intermediació entre el ciutadà i els poders públics.

La Llei de la Jurisdicció Voluntària aprofita l'experiència dels operadors jurídic i la doctrina emanada dels tribunals i dels autors per a oferir al ciutadà mitjans efectius i

senzills, que faciliten l'obtenció de determinats efectes jurídics d'una forma prompta i amb respecte de tots els drets i interessos implicats.

III

L'interés del ciutadà ocupa un lloc central entre els objectius d'esta llei. Al llarg del seu articulat s'establixen instruments senzills, efectius i adequats a la realitat social a la qual s'apliquen, en cas que requerisquen la intervenció dels tribunals de justícia a través de qualsevol dels actes de jurisdicció voluntària.

Este sol argument justificaria la procedència de qualsevol reforma legal que afecte la justícia i els seus òrgans, perquè l'activitat d'estos, com tota labor pública en què estiga en joc l'existència o efectivitat de drets subjectius, ha de ser apta per a aconseguir l'efecte que es desitja per mitjans que no generen insatisfacció o frustració entre els interessats. I per això la Llei de la Jurisdicció Voluntària facilita als ciutadans una regulació legal sistemàtica, ordenada i completa dels diferents expedients que conté, actualitzant i simplificant les normes relatives a la seua tramitació, tractant d'optar per la via menys costosa i més ràpida, des del respecte màxim de les garanties i de la seguretat jurídica, i prenent especial atenció en l'ordenació adequada dels seus actes i institucions.

Es tracta, d'esta manera, de regular els expedients de jurisdicció voluntària de manera que el ciutadà es veja emparat amb el grau d'efectivitat que demana una societat cada vegada més conscient dels seus drets i cada vegada més exigent amb els seus òrgans públics. De vegades, l'objectiu anterior s'aconsegueix amb una mera posada al dia de les actuacions que componen un determinat expedient. En altres, l'objectiu es busca des de la simplificació, conjunció i harmonització dels seus preceptes amb altres integrats en normes processals o substantives. En especial, es fa particular atenció a adaptar la regulació dels expedients de jurisdicció voluntària als principis, preceptes i normes generals contingudes en la Llei d'Enjudiciament Civil, amb la qual cosa es tracta d'esquivar problemes d'interpretació i donar resposta a algunes llacunes legals i apories.

Esta llei s'ha elaborat al mateix temps que altres reformes, i afecta les mateixes normes, com les lleis de modificació del sistema de protecció a la infància i adolescència, que donaran una nova regulació, entre altres qüestions, a l'acolliment i adopció de menors. Això obliga a coordinar el contingut d'estes lleis.

També es busca l'adaptació a la Convenció de les Nacions Unides sobre els Drets de les Persones amb Discapacitat, feta a Nova York el 13 de desembre de 2006, la qual afecta la nova terminologia, en la qual s'abandona l'ús dels termes incapaços o incapacitació, i se substitueixen per la referència a les persones la capacitat de les quals està modificada judicialment.

IV

Com que opera com a via d'actuació i d'efectivitat de determinats drets regulats en el Codi Civil, en el Codi de Comerç i en la legislació especial de dret privat, no és difícil deduir el caràcter adjectiu o auxiliar de la jurisdicció voluntària, si bé amb diferències substancials respecte a la jurisdicció, en sentit propi.

La jurisdicció voluntària es vincula amb l'existència de supòsits en què es justifica l'establiment de limitacions a l'autonomia de la voluntat en l'àmbit del dret privat, que impedeixen obtindre un determinat efecte jurídic quan la transcendència de la matèria afectada, la naturalesa de l'interés en joc o la seua incidència en l'estatut dels interessats o afectats, així ho justifiquen. O també, amb la impossibilitat de comptar amb el concurs de les voluntats individuals necessàries per a constituir o donar eficàcia a un determinat dret.

La virtualitat d'estos efectes requereix l'actuació del jutge, en atenció a l'autoritat que el titular de la potestat jurisdiccional mereix com a intèrpret definitiu de la llei, imparcial, independent i essencialment desinteressat en els assumptes que davant d'esta es

diluciden. Circumstància que els fa especialment aptes per a una labor en què està en joc l'esfera dels drets dels subjectes.

No obstant això, és constitucionalment admissible que, en virtut de raons d'oportunitat política o d'utilitat pràctica, la llei encomane a altres òrgans públics, diferents dels òrgans jurisdiccionals, la tutela de determinats drets que fins al moment actual estaven incardinats en l'esfera de la jurisdicció voluntària i que no afecten directament drets fonamentals o suposen afectació d'interessos de menors o persones que han de ser especialment protegides, i així s'ha fet en la present llei.

V

Precisament sobre la base de l'experiència aplicativa del nostre sistema de jurisdicció voluntària, i des de la ponderació de la realitat de la nostra societat i dels diferents instruments que hi ha per a l'actuació dels drets, no és nou el debat sobre si seria pertinent mantindre en este camp l'exclusivitat dels tribunals de justícia –i, dins d'estos, del personal jurisdiccional–, o si seria preferible encomanar el seu coneixement a altres òrgans i funcionaris públics.

Buscant donar una resposta idònia a les qüestions anteriors, la Llei de la Jurisdicció Voluntària, conforme amb l'experiència d'altres països, però també atenent les nostres necessitats concretes, i en la busca de l'optimització dels recursos públics disponibles, opta per atribuir el coneixement d'un nombre significatiu dels assumptes que tradicionalment s'inclouïen sota la rúbrica de la jurisdicció voluntària a operadors jurídics no investits de potestat jurisdiccional, com ara secretaris judicials, notaris i registradors de la propietat i mercantils, compartint amb caràcter general la competència per al seu coneixement. Estos professionals, que unixen la condició de juristes i de titulars de la fe pública, reunixen sobrada capacitat per a actuar, amb plena efectivitat i sense minva de garanties, en alguns dels actes de jurisdicció voluntària que fins ara s'encomanaven als jutges. Si bé la màxima garantia dels drets de la ciutadania la dóna la intervenció d'un jutge, la desjudicialització de determinats supòsits de jurisdicció voluntària sense contingut jurisdiccional, en els quals predominen els elements de naturalesa administrativa, no posa en risc el compliment de les garanties essencials de tutela dels drets i interessos afectats.

La solució legal donada coincideix amb els postulats de la nostra Carta Magna i, a més, és oportuna en atenció a diferents factors. El prestigi adquirit al llarg dels anys per estos cossos de funcionaris entre els ciutadans és un element que ajuda a aclarir qualsevol incògnita sobre la seua aptitud per a intervindre en la tutela administrativa de determinats drets privats, com a protagonistes principals que són del nostre sistema de fe pública i garants de la seguretat jurídica, sense oblidar el fet que molts dels actes de jurisdicció voluntària tenen per objecte obtindre la certesa sobre l'estat o manera de ser de determinats negocis, situacions o relacions jurídiques que estos professionals estan en immillorable condició d'apreciar adequadament.

Junt amb el que s'ha exposat anteriorment, la consideració dels recursos organitzatius personals i mitjans materials posats en l'actualitat a la seua disposició, així com de l'elevat grau de modernització i especialització que aconsegueix hui l'Administració pública, professionalitzada i regida pels principis d'objectivitat, eficàcia i interdicció de l'arbitrarietat, i subjecta a la llei i al dret per mandat constitucional, justifiquen igualment l'aposta per la desjudicialització de certes matèries que fins ara eren atribuïdes a jutges i magistrats. Açò últim posa en relleu que hui han perdut vigència algunes de les raons que van justificar històricament l'atribució de la jurisdicció voluntària, en règim d'exclusivitat, als jutges; perquè, junt amb ells, les societats avançades compten en l'actualitat amb altres opcions viables per a l'efectivitat dels drets privats, quan per a això es requereisca la intervenció o mediació d'òrgans públics.

VI

De la separació de determinats assumptes de l'àmbit competencial dels jutges i magistrats només cal esperar, per tant, beneficis per a tots els subjectes implicats en la

jurisdicció voluntària: per al ciutadà, en la mesura que això ha de tindre com a conseqüència, quan necessite l'actuació de l'Estat per a l'actuació d'un determinat dret, una major efectivitat dels seus drets sense pèrdua de garanties; per a secretaris judicials, notaris i registradors de la propietat i mercantils, per la nova dimensió que se'ls dona com a servidors públics, conseqüent amb la seua real qualificació tècnica i el paper rellevant que exercixen en el tràfic jurídic, i, en últim terme, per a jutges i magistrats, que poden centrar els seus esforços en el compliment de l'essencial missió que la Constitució els encomana, com a exclusius titulars de la potestat jurisdiccional i garants últims dels drets de les persones.

La distribució dels assumptes entre estos professionals s'ha fet seguint criteris de racionalitat, buscant des del primer moment el màxim consens amb els col·lectius implicats, amb voluntat de permanència en el temps, adaptant-se a l'actual realitat social, plenament garantista en la realització dels drets i interessos dels afectats, a fi de donar resposta, també en esta parcel·la de l'ordenament, al desafiament d'una justícia més moderna i eficaç.

L'objectiu traçat en el pla inicial era assignar cada matèria a aquell operador jurídic el qual, per la seua proximitat material o per garantir una resposta més prompta al ciutadà, era aconsellable que es fera càrrec del seu coneixement; o a aquell a qui, en virtut de la naturalesa de l'interés o del dret en joc, li fóra constitucionalment exigible encarregar-se de la tramitació de la matèria esmentada.

No obstant això, finalment s'ha optat, amb caràcter general, per l'alternativitat entre diferents professionals en determinades matèries específiques que s'arranquen de l'òrbita de l'autoritat judicial. S'establixen competències compartides entre secretaris judicials, notaris o registradors, la qual cosa és possible tenint en compte que són funcionaris públics i les funcions que exercixen: els secretaris judicials i notaris són titulars de la fe pública judicial o extrajudicial, i els registradors tenen un coneixement directe i especialitzat en l'àmbit del dret de propietat i en el mercantil, en concret en societats.

La facultat que amb això tenen els ciutadans d'acudir a diferents professionals en matèries que tradicionalment quedaven reservades a l'àmbit judicial, només es pot interpretar com una ampliació dels mitjans que esta llei posa a la seua disposició per a garantir els seus drets. Constituïx una garantia per al ciutadà, que veu optimitzada l'atenció que se li presta, ja que pot valorar les diferents possibilitats que se li oferixen per a triar aquella més coincident amb els seus interessos. Cap aspecte dels ciutadans es veurà perjudicat, atés que pot acudir al secretari judicial, fent ús dels mitjans que l'Administració de Justícia posa a la seua disposició, o al notari o registrador, i en este cas haurà d'abonar els aranzels corresponents.

La reforma preveu, amb un criteri de prudència atesa la procedència d'estos expedients de l'àmbit judicial, certs límits al principi de lliure elecció del notari pel requeridor, a l'establir criteris de competència territorial que tenen una connexió raonable amb els elements personals o reals de l'expedient. No obstant això, s'avança cap a una major flexibilització de les regles competencials respecte de les vigents actualment en l'àmbit judicial.

VII

Pel que es referix als expedients que es mantenen en el si de l'Administració de Justícia, el criteri seguit per la Llei de la Jurisdicció Voluntària és el d'atorgar l'impuls i la direcció dels expedients als secretaris judicials, atribuint-se al jutge o al mateix secretari judicial, segons el cas, la decisió de fons que recaiga sobre aquells i les altres resolucions que expressament s'indiquen per esta llei. Es reserva la decisió de fons al jutge d'aquells expedients que afecten l'interés públic o l'estat civil de les persones, els que necessiten una específica activitat de tutela de normes substantives, els que poden oferir actes de disposició o de reconeixement, creació o extinció de drets subjectius o quan estiguen en joc els drets de menors o persones amb capacitat modificada judicialment, en la nova terminologia a què ja s'ha fet referència. D'esta manera, el jutge és l'encarregat de decidir, com a regla general, els expedients de jurisdicció voluntària en matèria de persones i de

família, i també algun dels expedients en matèria mercantil i de dret d'obligacions i successori que no s'encomanen a secretaris judicials, notaris o registradors.

VIII

Els secretaris judicials assumixen, com s'ha indicat, un paper d'acord amb les funcions processals que se'ls atribueixen després de l'entrada en vigor de la Llei 13/2009, de 3 de novembre, de reforma de la legislació processal per a la implantació de la nova oficina judicial. D'esta manera, es materialitza la previsió continguda en l'article 456 de la Llei Orgànica del Poder Judicial, que atorga competències al secretari judicial en matèria de jurisdicció voluntària quan així ho prevegen les lleis processals, que dona resposta a la recomanació continguda en diferents documents oficials (la Recomanació del Consell d'Europa de 1986, el Llibre Blanc de la Justícia, elaborat en el si del Consell General del Poder Judicial en 1997, o el Pacte d'Estat per a la Reforma de la Justícia, subscrit pels principals grups parlamentaris el 28 de maig de 2001). Esta habilitació legal, no obstant això, s'ha de fer compatible amb les importants funcions que tenen de direcció processal dels procediments civils i amb la direcció de l'oficina judicial que també els correspon. Per això, s'ha procurat que l'atribució de competències als secretaris judicials en matèria de jurisdicció voluntària no es faça a costa de perjudicar l'exercici de les altres importants missions que per llei els corresponen, prenent especial atenció de fer-los càrrec de la decisió dels expedients on millor i més eficaçment poden servir als interessos dels ciutadans.

En primer lloc, al secretari judicial incumbirà l'impuls de l'expedient de jurisdicció voluntària dins de les seues funcions de direcció tècnica processal, així com dictar les resolucions interlocutòries que siguen necessàries. Per a l'exercici d'esta labor compten amb la possibilitat legal, expressament prevista en l'article 438.3 i 5 de la Llei Orgànica del Poder Judicial, d'utilitzar els servicis comuns de les oficines judicials.

Així mateix, el secretari judicial s'encarregarà de la decisió d'alguns expedients en què es pretén obtindre la constància fefaent sobre la manera de ser d'un determinat dret o situació jurídica, i sempre que no implique reconeixement de drets subjectius: complixen estes condicions el nomenament de defensor judicial o la declaració d'absència i de defunció –entre els expedients en matèria de persones.

Als notaris i als registradors de la propietat i mercantils se'ls encomana el coneixement d'aquelles matèries on el seu grau de preparació i la seua experiència tècnica afavorixen l'efectivitat dels drets i l'obtenció de la resposta més prompta per al ciutadà. La seua participació com a òrgan públic responsable, en el cas dels notaris, té lloc en la majoria dels actes de caràcter testamentari successori, com la declaració d'hereus abintestat o l'adveració i protocol·lització dels testaments, però també fent els oferiments de pagament o admetent depòsits i procedint a la venda dels béns depositats.

Com que els secretaris judicials i notaris són titulars de la fe pública judicial o extrajudicial, se'ls atribueix, de manera concurrent, la tramitació i resolució de determinats expedients de successions, la consignació de deutes pecuniaris i també les subhastes voluntàries.

Igualment, es produïx la concurrència en l'àmbit mercantil. La intervenció del registrador mercantil, junt amb el secretari judicial, es justifica per l'especialitat material d'estos expedients on assumix un protagonisme rellevant.

Lògicament, en tots els supòsits en què s'establix una competència concurrent entre diversos operadors jurídics, iniciada o resolta definitivament una actuació per un d'ells, no serà possible la iniciació o continuació d'un altre expedient amb idèntic objecte davant d'un altre.

No obstant això, en la mesura que la present Llei de la Jurisdicció Voluntària desjudicialitza i encomana a notaris i registradors de la propietat i mercantils determinats expedients en exclusivitat, es preveu que els ciutadans que hagen d'acudir a estos puguen obtindre el dret de justícia gratuïta, per a evitar situacions d'impossibilitat d'exercici d'un dret, que fins ara era gratuït, per falta de mitjans.

IX

És oportú fer alguna consideració més sobre la posició que ocupa esta llei dins del sistema de tutela del dret privat, així com sobre la seua estructura interna. Com a part d'eixe al·ludit pla de racionalització i modernització de l'ordenament jurídic, la Llei de la Jurisdicció Voluntària opera com a norma general en el seu específic àmbit de regulació. Això garanteix la plenitud del sistema, així com l'existència de norma aplicable en tot cas, evitant-se la producció de llacunes.

La Llei de la Jurisdicció Voluntària conté les normes comunes per a la tramitació dels expedients d'esta naturalesa regulats per les lleis, el coneixement de les quals s'atribuïx al jutge o al secretari judicial, donant així coherència interna al seu articulat. Això li atorga anàloga vocació codificadora a la que en el seu moment va correspondre, «mutatis mutandis», a la Llei 1/2000, de 7 de gener, en relació amb la denominada jurisdicció contenciosa. Raonablement també, aquells actes que, amb la nova regulació, queden fora de l'àmbit competencial dels tribunals de justícia es regulen extramurs d'esta llei, en altres normes dins de l'ordenament jurídic de les quals es fa una nova redacció en les seues disposicions finals.

Respecte als seus trets característics generals, la Llei de la Jurisdicció Voluntària partix de la regulació d'una sèrie de normes comunes, referents al seu àmbit d'aplicació, pressupostos processals de l'òrgan judicial i de les parts, i a la tramitació de l'expedient. Estes normes donen forma a un procediment general de jurisdicció voluntària, d'aplicació subsidiària a cada un dels expedients en el que no ha establert específicament cada una de les regulacions particulars.

De vegades, per a evitar duplicitats en la regulació de determinades matèries, la llei es remet a la legislació civil o mercantil quan s'hi regula un determinat expedient. Es tracta d'una solució plenament respectuosa amb la realitat del nostre ordenament jurídic, perquè, en efecte, l'ordenació d'algunes institucions de dret privat explicita els trets essencials del procediment per a obtindre l'efecte jurídic concret a què aquella es referix. Esta solució és menys pertorbadora que altres, considerant que l'oposada –que consistiria a traslladar totes eixes normes des de la llei substantiva a esta llei– implicaria deixar buits de contingut nombrosos preceptes del Codi Civil o altres normes del nostre ordenament jurídic. La prudència, que sempre ha de presidir tota reforma legal, obliga a optar pel manteniment d'algunes d'estes normes en la seua seua actual, sense perjuí que en el futur raons de política legislativa puguen aconsellar altres possibles solucions.

X

La distribució dels actes de jurisdicció voluntària entre diferents operadors jurídics es reflectix també en l'estructura d'esta llei. El criteri que se segueix és, per raons de sistemàtica legislativa, el d'extraure del seu articulat la regulació de tots aquells expedients la tramitació dels quals es manté fora de l'Administració de Justícia, amb la conseqüència que tan sols es regularan en el seu si els actes de la competència del jutge o del secretari judicial.

D'altra banda, els expedients encarregats a notaris i a registradors es regulen respectivament en la legislació notarial i hipotecària. A este efecte, les disposicions finals de la present llei introduïxen les modificacions corresponents de la Llei de 28 de maig de 1862, del Notariat, per a incorporar la tramitació procedimental dels expedients que se'ls encomanen. El text refós de la Llei Hipotecària (aprovada pel Decret de 8 de febrer de 1946) no es modifica en esta llei, excepte el que es referix a l'article 14 en el que s'explica més avant, sinó per les normes de posada en pràctica de l'informe de la comissió per a la reforma de les administracions públiques, aprovat pel Consell de Ministres de 21 de juny de 2013, atenent, en este cas, la rellevància que té la inajornable coordinació entre el Cadastre i el Registre i l'establiment de la regulació d'un sistema de comunicació bidireccional entre les dos institucions.

Feta esta precisió, s'ha d'indicar que els preceptes de la Llei de la Jurisdicció Voluntària s'integren en títols i estos al seu torn en capítols i, ocasionalment, en seccions.

En el seu títol preliminar, sota la rúbrica «Disposicions generals», es contenen normes sobre el seu àmbit d'aplicació, competència objectiva, legitimació i postulació, intervenció del Ministeri Fiscal, i el criteri general sobre pràctica de la prova, entre altres rellevants previsions. La llei defineix el seu àmbit d'aplicació sobre una base purament formal, sense doctrinarismes, entenent que només seran aplicables els preceptes que la conformen als expedients de jurisdicció voluntària que, estant legalment previstos, requerisquen la intervenció d'un òrgan jurisdiccional en matèria de dret civil i mercantil, sense que hi haja controvèrsia que s'haja de substanciar en un procés contenciós, fórmula que facilita la determinació del mencionat àmbit. La competència objectiva s'atribuïx genèricament als jutjats de primera instància o mercantil, si és el cas, però la designació del subjecte a qui correspon la resolució dins de l'òrgan es determina en les normes particulars de cada expedient.

Quant a la postulació i defensa, la llei no estableix un criteri general, i deixa el caràcter preceptiu de la intervenció d'advocat i procurador a cada cas concret. Destaca, igualment, la incorporació d'una norma general que regula els efectes de la litispendència d'un expedient de jurisdicció voluntària, de conformitat amb la qual s'impedix la tramitació simultània o successiva de dos o més expedients amb idèntic objecte i es dóna preferència al primer que s'haja iniciat. Al mateix temps, es nega a la resolució de l'expedient eficàcia impeditiva sobre els processos jurisdictionals posteriors que es plantegen amb idèntic objecte, i, de manera equivalent, si s'acredita la litispendència d'un expedient de jurisdicció voluntària sobre el mateix objecte sobre el qual hi ha demanda interposada, s'arxivarà l'expedient.

Quant als seus efectes econòmics, els gastos ocasionats per un expedient de jurisdicció voluntària seran per compte del sol·licitant, llevat que la llei dispose una altra cosa. Es descarta, de manera raonable, la translació a este àmbit del criteri general objectiu o del venciment del procés civil, atés que, per la naturalesa d'este tipus de peticions, no cal entendre l'existència de vencedors ni vençuts en l'expedient.

Els dos capítols que integren el títol I regulen, respectivament, les normes de dret internacional privat de la llei (en les quals s'estableix el criteri general de competència internacional per a conèixer dels expedients, la remissió a les normes de conflicte de dret internacional privat, així com normes específiques per al reconeixement i eficàcia a Espanya dels actes de jurisdicció voluntària acordats per autoritats estrangeres), i les normes procedimentals generals, aplicables a tots els expedients d'esta llei en el que no estableixen les seues normes específiques. Amb relació a açò segon, es regula l'expedient adoptant-se un punt de vista dinàmic, des de la seua iniciació fins a la seua decisió, incloent-hi normes sobre acumulació d'expedients, tractament processal de la competència, admissió de la sol·licitud i situació dels interessats, celebració de la compareixença oral, decisió de l'expedient i règim de recursos, matèria esta última en què la llei es remet al que estableix, amb caràcter general, la Llei d'Enjudiciament Civil. Una qüestió a destacar és que llevat que la llei expressament ho preveja, la formulació d'oposició per algun dels interessats no farà contenciós l'expedient, ni impedirà que continue la seua tramitació fins que siga resolt. La llei estableix que l'oposició a la remoció de la tutela o a l'adopció fa contenciós el procediment.

El títol II regula els expedients de jurisdicció voluntària en matèria de persones: en concret, l'ordenat a obtindre l'autorització judicial del reconeixement de la filiació no matrimonial, el d'habilitació per a comparéixer en juí i el nomenament del defensor judicial –estos dos s'atribuïxen al secretari judicial–, així com l'adopció i les qüestions relatives a la tutela, la curatela i la guarda de fet. Este títol inclou també els expedients de concessió judicial de l'emancipació i del benefici de la majoria d'edat, l'adopció de mesures de protecció del patrimoni de les persones amb discapacitat o l'obtenció d'aprovació judicial del consentiment prestat a les intromissions legítimes en el dret a l'honor, a la intimitat o la pròpia imatge de menors o persones amb capacitat modificada judicialment. Dins d'este mateix títol es regula també l'obtenció d'autorització o aprovació judicial per a realitzar actes de disposició, gravamen o altres que es referisquen als béns o drets de menors o persones amb capacitat modificada judicialment, i, finalment, el procediment per a la

constatació de la concurrència del consentiment lliure i conscient del donant i la resta de requisits exigits per a l'extracció i trasplantament d'òrgans d'un donant viu, de manera concordant amb la legislació interna i internacional aplicable. L'acolliment de menors està regulat per separat en previsió d'una futura desjudicialització del procediment.

S'ha modificat el sistema legal actual de declaració de defunció, per a preveure un expedient de caràcter col·lectiu i immediat, per a totes aquelles persones respecte a les quals s'acredite que es trobaven a bord d'una nau o aeronau el sinistre de les quals s'haja verificat, tractant de donar millor solució als problemes i incidències que es produïxen als familiars de residents a Espanya que en qualsevol lloc del món es vegem involucrats en un sinistre del qual puga inferir-se la certesa absoluta de la seua mort. La legitimació s'atorga únicament al Ministeri Fiscal, atesa l'especialitat del supòsit, i s'establix un règim de competència diferent segons que el sinistre ocorrega a Espanya o fora.

El títol III conté els expedients de jurisdicció voluntària en matèria de família i, dins d'estos, la dispensa de l'impediment de mort dolosa del cònjuge anterior, que fins ara corresponia al ministre de Justícia, i el de parentiu per a contraure matrimoni, el d'intervenció judicial en relació amb l'adopció de mesures específiques per al cas de desacord en l'exercici de la pàtria potestat o per al cas d'exercici inadequat de la potestat de guarda o d'administració dels béns del menor o persona amb capacitat modificada judicialment i també un expedient per als casos de desacord conjugal i en l'administració de béns de guanys. També s'ha eliminat la dispensa matrimonial d'edat, ja que l'han elevada de 14 a 16 anys, d'acord amb la proposta feta pels ministeris de Justícia i de Sanitat, Servicis Socials i Igualtat.

El títol IV regula els expedients de jurisdicció voluntària que s'atribuïxen als òrgans jurisdiccional en matèria de dret successori: d'una banda, els que es reserven a l'àmbit judicial, com ara la rendició de comptes de la marmessoria, les autoritzacions d'actes de disposició al marmessor o l'autorització o aprovació de l'acceptació o repudiació de l'herència en els casos determinats per la llei, i d'altra banda, els que aniran a càrrec del secretari judicial amb competència compartida amb els notaris, com ara la renúncia o pròrroga del càrrec de marmessor o comptador partidador, la designació d'este i l'aprovació de la partició de l'herència feta pel comptador partidador datiu. Dels altres expedients de dret successori se'n fan càrrec, com hem vist, els notaris.

El títol V preveu els expedients relatius al dret d'obligacions, en concret, per a la fixació del termini per al compliment de les obligacions quan siga procedent, del qual coneixerà el jutge, i la consignació judicial a càrrec del secretari judicial.

El títol VI es referix als expedients de jurisdicció voluntària relatius als drets reals, constituïts per l'autorització judicial a l'usufructuari per a reclamar crèdits vençuts que formen part de l'usdefruit, i per l'expedient de delimitació sobre finques que no estiguen inscrites en el Registre de la Propietat, que anirà a càrrec del secretari judicial.

El títol VII inclou la regulació de les subhastes voluntàries, que ha de dur a terme el secretari judicial de forma electrònica.

El títol VIII incorpora els expedients en matèria mercantil atribuïts als jutges mercantils: exhibició de llibres per part dels obligats a portar comptabilitat i dissolució judicial de societats. Junt amb estos es regulen aquells que són atribuïts als secretaris judicials, el coneixement dels quals compartiran amb els registradors mercantils, com ara la convocatòria de les juntes generals o de l'assemblea general d'obligacionistes, la reducció de capital social, amortització o alienació de les participacions o accions o el nomenament de liquidador, auditor o interventor. També s'inclouen els expedients de robatori, furt, pèrdua o destrucció de títol valor o representació de parts de soci i el nomenament de pèrit en els contractes d'assegurança, la competència dels quals també està atribuïda als notaris.

Finalment, el títol IX conté el règim jurídic de l'acte de conciliació de forma completa, i trasllada a esta llei i actualitza el que s'havia establert fins ara en l'anterior Llei d'Enjudiciament Civil, sense perjuí que, en l'exercici de la seua autonomia de la voluntat, les persones tinguen la possibilitat d'obtindre acords en aquells assumptes del seu interès

de caràcter disponible, a través d'altres vies, per la seua sola actuació o per mitjà de la intervenció d'altres intermediaris o operadors jurídics, com els notaris o registradors.

XI

Com a colofó, junt amb la disposició derogatòria general i les disposicions addicionals sobre les modificacions i desplegaments reglamentaris requerits per esta llei, s'incorporen en disposicions finals les modificacions pertinents del Codi Civil, el Codi de Comerç, de la Llei d'Enjudiciament Civil, la Llei de Registre Civil, la Llei de Notariat, la Llei Hipotecària, la Llei d'hipoteca mobiliària i penyora sense desplaçament de la possessió, a més de la necessària modificació de la Llei de Patrimoni de les Administracions Públiques, la Llei del Contracte d'Assegurances, la Llei de Societats de Capital, la Llei de protecció patrimonial de les persones amb discapacitat i la Llei per la qual es regulen determinades taxes en l'àmbit de l'Administració de Justícia i de l'Institut Nacional de Toxicologia i Ciències Forenses.

La modificació del Codi Civil té per objecte l'adaptació de molts dels seus preceptes a les noves previsions contingudes en esta llei, al mateix temps que s'introdueixen modificacions que afecten la determinació de la concurrència dels requisits per a contraure matrimoni i la seua celebració, així com la regulació de la separació o divorci de mutu acord dels cònjuges sense fills menors d'edat fora de l'àmbit judicial, i s'atribuïxen al secretari judicial i al notari les funcions que fins ara corresponien al jutge i que també comporten una reforma de la Llei 20/2011, de 21 de juliol, del Registre Civil; de la Llei d'Enjudiciament Civil, i de la Llei del Notariat.

També s'introdueix, per considerar-se necessària la seua adaptació a la nova realitat social i desplegament legislatiu en l'àmbit penal, una nova regulació de les causes d'indignitat per a heretar, així com per a ser testimoni en l'atorgament dels testaments.

Molt important és també la nova regulació que de l'acta o expedient previ a la celebració del matrimoni arreplega el Codi Civil, que n'encomana la tramitació al secretari judicial, al notari, a l'encarregat del Registre Civil o al cònsol o funcionari diplomàtic o consular encarregat del Registre Civil en l'estranger, al mateix temps que estableix que la celebració del matrimoni podrà tindre lloc davant del secretari judicial, del notari, del funcionari diplomàtic o consular, del jutge de pau i de l'alcalde o regidor en què este delegue. Tot això s'emmarca igualment en el procés de diversificació dels elements personals davant dels quals es porta a efecte l'autorització de determinats actes, que permet la concentració de l'Administració de Justícia en la labor fonamental que la Constitució els atribuïx de jutjar i executar el que s'ha jutjat.

Les modificacions en matèria de matrimoni també comporten ajustos que es fan en la Llei 24/1992, de 10 de novembre, per la qual s'aprova l'Acord de Cooperació de l'Estat amb la Federació d'Entitats Religioses Evangèliques d'Espanya; la Llei 25/1992, de 10 de novembre, per la qual s'aprova l'Acord de Cooperació de l'Estat amb la Federació de Comunitats Israelites d'Espanya, i la Llei 26/1992, de 10 de novembre, per la qual s'aprova l'Acord de Cooperació de l'Estat amb la Comissió Islàmica d'Espanya. A més, en relació amb la Llei 25/1992, de 10 de novembre, s'atén la petició dirigida per esta federació perquè la seua denominació passe a ser la de Federació de Comunitats Jueves d'Espanya.

Igualment, i en atenció al pluralisme religiós existent en la societat espanyola, i tenint en compte que en el dia de hui han sigut reconegudes amb la declaració de notori arrelament, en el Codi Civil es preveu el dret d'estos col·lectius a celebrar matrimoni religiós amb efectes civils, amb la qual cosa s'equiparen a la resta de confessions que ja gaudien d'esta realitat.

En la Llei del Notariat es preveuen les reformes derivades de les noves atribucions atorgades al notari, i cal destacar la previsió per a reclamar notarialment deutes dineraris que no siguen contradits i que permeten aconseguir una carta de pagament voluntària o la formació per mitjà d'un expedient, d'un títol executiu extrajudicial al qual el deutor podrà oposar, en via judicial, no sols el pagament sinó totes aquelles causes establides en l'article 557 de la Llei d'Enjudiciament Civil. No és un procediment monitori o de xicoteta quantia, sinó que se segueix la tècnica del Reglament (CE) núm. 805/2004, del Parlament

Europeu i del Consell, de 21 d'abril, pel qual s'establix un títol executiu europeu per a crèdits no impugnats, i en queden excloses les reclamacions en què intervinga un consumidor o usuari de servicis, o les derivades de la Llei de Propietat Horitzontal per les especialitats que hi concorren, així com les matèries indisponibles per raó de la seua matèria. Es considera que esta nova via per a la reclamació de quantitats líquides ja vençudes i no pagades pot contribuir de manera notable a una important disminució del volum d'assumptes que ingressa anualment en els jutjats, ja que es constituïx com una alternativa a la reclamació dels deutes en via judicial.

Les reformes del Codi Civil i de la Llei del Notariat derivades de les modificacions que en matèria de successions i, en especial, el que es referix a títols successoris, han portat també a modificar la Llei de Patrimoni de les Administracions Públiques. En este cas, per a reconèixer a l'Administració pública la facultat de declaració d'hereu abintestat, a favor de l'Administració General de l'Estat, de les comunitats autònomes o altres organismes, matèria que també es desjudicialitza, suprimint-se el tradicional repartiment en tres parts de l'haver hereditari i establint que una d'estes serà ingressada en el tresor públic i les altres dos per a assistència social. Això justifica també la reforma de l'article 14 de la Llei Hipotecària per a reconèixer com a títol de la successió hereditària, als efectes del Registre, junt amb el testament i el contracte successori, l'acta de notorietat per a la declaració d'hereus abintestat, la declaració administrativa d'hereu abintestat a favor de l'Estat o de les comunitats autònomes i el certificat successori europeu.

XII

La modificació de la Llei d'Enjudiciament Civil servix també per a actualitzar el procediment per al retorn dels menors en els casos de sostracció internacional, a fi d'assegurar una millor protecció del menor i dels seus drets. Esta reforma revisa l'opció legislativa consistent a mantindre esta matèria dins del camp de la jurisdicció voluntària i fora de l'àmbit propi dels processos contenciosos de família, perquè es tracta de processos que poc tenen a veure amb les normes relatives a la jurisdicció voluntària. Per este motiu se n'aborda ara la regulació com un procés especial i amb substantivitat pròpia, a continuació dels processos matrimonials i de menors en la Llei d'Enjudiciament Civil. La reforma també modernitza este procediment, en el qual s'introduïxen millores substancials, incloent-hi les mesures cautelars i les comunicacions directes entre autoritats judicials.

Es busca amb esta reforma una major concentració de la jurisdicció, i s'atribuïx la competència al jutjat de primera instància amb competències en dret de família de la capital de la província en la circumscripció de la qual es trobe el menor que ha sigut objecte d'un trasllat o retenció il·lícits i, si no n'hi ha, al que corresponga per torn de repartiment. Amb això s'afavorix l'especialització per a resoldre els problemes que sorgixen en relació amb estos casos i, en conseqüència, la qualitat i l'eficàcia de la resposta judicial.

XIII

Finalment, en relació amb el règim actual de successió en els títols nobiliaris, es modifica l'apartat 3 de la disposició transitòria única de la Llei 33/2006, de 30 d'octubre, sobre igualtat de l'home i la dona en l'orde de successió dels títols nobiliaris. Esta disposició establix un període transitori en el qual s'apliquen amb caràcter retroactiu les disposicions que assenyalen esta norma, en relació amb aquells expedients administratius o judicials que estiguen pendents de resolució en data de l'entrada en vigor de la llei. A fi de reforçar el principi de seguretat jurídica, sense alterar la intenció inicial del legislador, i en consonància amb el que disposen els apartats 1 i 4 de la disposició transitòria única, s'estima necessari modificar la redacció del seu apartat 3 per a aclarir que la retroactivitat que la llei preveu es referix només als expedients que el 27 de juliol de 2005 estiguen pendents de resolució, així com als que es promoguen després d'eixa data però, en tot cas, abans del 20 de novembre de 2006, data en què va entrar en vigor la llei d'acord amb la disposició final segona.

L'aprovació i vigència de la Llei de la Jurisdicció Voluntària ha de tindre com a necessària conseqüència la derogació quasi definitiva de la Llei d'Enjudiciament Civil de 1881, que s'ha mantingut tots estos anys en vigor quant a la jurisdicció voluntària i als actes de conciliació.

TÍTOL PRELIMINAR

Disposicions generals

Article 1. *Objecte i àmbit d'aplicació.*

1. La present llei té per objecte la regulació dels expedients de jurisdicció voluntària que es tramiten davant dels òrgans jurisdiccional.

2. Es consideren expedients de jurisdicció voluntària als efectes d'esta llei tots aquells que requerisquen la intervenció d'un òrgan jurisdiccional per a la tutela de drets i interessos en matèria de dret civil i mercantil, i que no existisca controvèrsia que s'haja de substanciar en un procés contenciós.

Article 2. *Competència en matèria de jurisdicció voluntària.*

1. Els jutjats de primera instància o mercantil, segons el cas, tindran competència objectiva per a conèixer i resoldre els expedients de jurisdicció voluntària.

2. En els expedients de jurisdicció voluntària la competència territorial estarà fixada pel precepte corresponent en cada cas, sense que es pugua modificar per submissió expressa o tàcita.

3. L'impuls i la direcció dels expedients correspondrà als secretaris judicials, i s'atribuirà al jutge o al secretari judicial, segons el cas, la decisió de fons que recaiga sobre aquells i les altres resolucions que expressament indique esta llei.

Quan no estiga atribuïda la competència expressament a cap d'estos, el jutge decidirà els expedients que afecten l'interés públic, l'estat civil de les persones, els que necessiten la tutela de normes substantives o puguen oferir actes de disposició, reconeixement, creació o extinció de drets subjectius, així com quan afecten els drets de menors o persones amb capacitat modificada judicialment. La resta d'expedients seran resolts pel secretari judicial.

Article 3. *Legitimació i postulació.*

1. Podran promoure expedients de jurisdicció voluntària i intervindre-hi els que siguen titulars de drets o interessos legítims o la legitimació dels quals els siga conferida legalment sobre la matèria que constituïska el seu objecte, sense perjudici dels casos en què l'expedient es pugua iniciar d'ofici o a instància del Ministeri Fiscal.

2. Tant els sol·licitants com els interessats hauran d'actuar defesos per lletrat i representats per procurador en aquells expedients en què així ho preveja la present llei. No obstant això, encara que no siga requerit per la llei, les parts que ho desitgen podran actuar assistides o representades per advocat i procurador, respectivament.

En tot cas, serà necessària l'actuació d'advocat i procurador per a la presentació dels recursos de revisió i apel·lació que, si és el cas, s'interposen contra la resolució definitiva que es dicte en l'expedient, així com a partir del moment en què es formule oposició.

Article 4. *Intervenció del Ministeri Fiscal.*

El Ministeri Fiscal intervindrà en els expedients de jurisdicció voluntària quan afecten l'estat civil o condició de la persona o hi estiga compromés l'interés d'un menor o una persona amb capacitat modificada judicialment, i en aquells altres casos en què la llei expressament així ho declare.

Article 5. Prova.

El jutge o el secretari judicial, segons qui siga el competent per al coneixement de l'expedient, decidirà sobre l'admissió dels mitjans de prova que se li proposen, i podrà ordenar prova d'ofici en els casos en què existisca un interès públic, s'afecte menors o persones amb capacitat modificada judicialment, ho considere convenient per a aclarir algun element rellevant i determinant de la qüestió o expressament ho preveja la llei.

Article 6. Tramitació simultània o posterior d'expedients o processos.

1. Quan es tramiten simultàniament dos o més expedients amb idèntic objecte, prosseguirà la tramitació del que s'haja iniciat primer i s'acordarà l'arxiu dels expedients posteriorment incoats.

El règim jurídic previst en el present apartat per als expedients de jurisdicció voluntària serà aplicable també als expedients tramitats per notaris i registradors en aquelles matèries en què la competència els siga atribuïda concurrentment amb la del secretari judicial.

2. No es podrà iniciar o continuar amb la tramitació d'un expedient de jurisdicció voluntària que verse sobre un objecte que estiga sent substanciat en un procés jurisdiccional. Una vegada acreditada la presentació de la demanda corresponent, s'arxivarà l'expedient, i es remetran les actuacions realitzades al tribunal que conega del procés jurisdiccional perquè l'incorpore a les interlocutòries.

3. S'acordarà la suspensió de l'expedient quan s'acredite l'existència d'un procés jurisdiccional contenciós la resolució del qual puga afectar-lo, i s'haurà de tramitar l'incident d'acord amb el que disposa l'article 43 de la Llei d'Enjudiciament Civil.

Article 7. Gastos.

Els gastos ocasionats en els expedients de jurisdicció voluntària aniran a càrrec del sol·licitant, llevat que la llei dispose una altra cosa.

Els gastos ocasionats per testimonis i pèrits aniran a càrrec de qui els propose.

Article 8. Caràcter supletori de la Llei d'Enjudiciament Civil.

Les disposicions de la Llei d'Enjudiciament Civil seran aplicables supletòriament als expedients de jurisdicció voluntària en tot el que no regula la present llei.

TÍTOL I**De les normes comunes en matèria de tramitació dels expedients de jurisdicció voluntària****CAPÍTOL I****Normes de dret internacional privat****Article 9. Competència internacional.**

1. Els òrgans judicials espanyols seran competents per a conèixer els expedients de jurisdicció voluntària suscitats en els casos internacionals, quan concórreguen els fòrums de competència internacional arrellegats en els tractats i altres normes internacionals en vigor per a Espanya.

En els supòsits no regulats per estos tractats i altres normes internacionals, la competència estarà determinada per la concurrència dels fòrums de competència internacional arrellegats en la Llei Orgànica del Poder Judicial.

2. En cas que, d'acord amb les normes de competència internacional, els òrgans judicials espanyols siguen competents en relació amb un expedient de jurisdicció voluntària, però no siga possible concretar el territorialment competent d'acord amb els

critèris d'esta llei, ho serà aquell corresponent al lloc on els actes de jurisdicció voluntària hagen de produir els seus efectes principals o el de la seua execució.

Article 10. Llei aplicable als expedients de jurisdicció voluntària en els casos internacionals.

Els òrgans judicials espanyols aplicaran als expedients i actes de jurisdicció voluntària respecte dels quals siguen competents la llei determinada per les normes de la Unió Europea o espanyoles de dret internacional privat.

Article 11. Inscripció en registres públics.

1. Les resolucions definitives estrangeres de jurisdicció voluntària emanades d'un òrgan judicial podran ser inscrites en els registres públics espanyols:

- a) Prèvia superació del tràmit d'exequàtur o de reconeixement incidental a Espanya. Fins llavors només podran ser objecte d' anotació preventiva.
- b) Per l'encarregat del registre corresponent, sempre que verifique la concurrència dels requisits exigits per a això.

2. En cas que la resolució no tinga caràcter definitiu, únicament serà procedent la seua anotació preventiva.

3. El règim jurídic previst en el present article per a les resolucions dictades pels òrgans judicials estrangers serà aplicable a les resolucions pronunciades per autoritats no pertanyents a òrgans judicials estrangers en matèria de jurisdicció voluntària la competència de les quals corresponga, segons esta llei, al coneixement d'òrgans judicials.

Article 12. Efectes a Espanya dels expedients i actes de jurisdicció voluntària acordats per autoritats estrangeres.

1. Els actes de jurisdicció voluntària acordats per les autoritats estrangeres que siguen fermes produiran efectes a Espanya i accediran als registres públics espanyols prèvia superació del seu reconeixement d'acord amb el que disposa la legislació vigent.

2. L'òrgan judicial espanyol o l'encarregat del registre públic competent ho serà també per a atorgar, de manera incidental, el reconeixement a Espanya dels actes de jurisdicció voluntària acordats per les autoritats estrangeres. No serà necessari recórrer a cap procediment específic previ.

3. El reconeixement a Espanya dels actes de jurisdicció voluntària acordats per les autoritats estrangeres només es denegarà en estos casos:

a) Si l'acte ha sigut acordat per autoritat estrangera manifestament incompetent. Es considerarà que l'autoritat estrangera és competent si el supòsit presenta vincles fundats amb l'estat estranger les autoritats del qual han atorgat este acte. Es considerarà, en tot cas, que les autoritats estrangeres són manifestament incompetents quan el supòsit afecte una matèria la competència exclusiva de la qual corresponga als òrgans judicials o autoritats espanyoles.

b) Si l'acte ha sigut acordat amb manifesta infracció dels drets de defensa de qualsevol dels implicats.

c) Si el reconeixement de l'acte produïx efectes manifestament contraris a l'orde públic espanyol.

d) Si el reconeixement de l'acte implica la violació d'un dret fonamental o llibertat pública del nostre ordenament jurídic.

CAPÍTOL II

Normes de tramitació

Article 13. *Aplicació de les disposicions d'este capítol.*

Les disposicions d'este capítol s'aplicaran a tots els expedients de jurisdicció voluntària en el que no s'oposen a les normes que específicament regulen les actuacions de què es tracte.

Article 14. *Iniciació de l'expedient.*

1. Els expedients s'iniciaran d'ofici, a instància del Ministeri Fiscal o per sol·licitud formulada per persona legitimada, en la qual es consignaran les dades i circumstàncies d'identificació del sol·licitant, amb indicació d'un domicili als efectes de notificacions.

S'exposarà a continuació amb claredat i precisió el que es demane, així com una exposició dels fets i fonaments jurídics en els quals fonamenta la seua pretensió. També s'adjuntaran, si és el cas, els documents i dictàmens que el sol·licitant considere d'interés per a l'expedient, i tantes còpies com siguen els interessats.

2. En la sol·licitud es consignaran les dades i circumstàncies d'identificació de les persones que puguen estar interessades en l'expedient, així com el domicili o domicilis en què puguen ser citades o qualsevol altra dada que en permeta la identificació.

3. Quan per llei no siga preceptiva la intervenció d'advocat i procurador, en l'oficina judicial es facilitarà a l'interessat un imprés normalitzat per a formular la sol·licitud, i en este cas no serà necessari que es concrete la fonamentació jurídica del que s'ha sol·licitat.

La sol·licitud es podrà presentar per qualsevol mitjà, incloent-hi els previstos en la normativa d'accés electrònic dels ciutadans a l'Administració de Justícia.

Article 15. *Acumulació d'expedients.*

1. El jutge o el secretari judicial, segons qui siga competent per a conèixer l'expedient, acordarà d'ofici o a instància de l'interessat o del Ministeri Fiscal l'acumulació d'expedients quan la resolució d'un puga afectar l'altre, o hi haja tal connexió entre estos que puga donar lloc a resolucions contradictòries.

No es podrà acordar l'acumulació d'expedients quan la seua resolució corresponga a subjectes diferents.

2. L'acumulació d'expedients de jurisdicció voluntària es regirà pel que preveu la Llei d'Enjudiciament Civil sobre l'acumulació de processos en el juí verbal, amb les especialitats següents:

a) Si es tracta de l'acumulació d'expedients pendents davant del mateix òrgan judicial, l'acumulació se sol·licitarà per escrit abans de la compareixença assenyalada en primer lloc, i es faran les al·legacions pertinents i es decidirà sobre esta.

b) Si els expedients estan pendents davant de diferents òrgans judicials, els interessats hauran de sol·licitar per escrit l'acumulació davant de l'òrgan que es considere competent en qualsevol moment abans de la celebració de la compareixença. Si l'òrgan requerit no accedix a l'acumulació, la discrepància serà resolta en tot cas pel tribunal superior comú.

3. Els expedients de jurisdicció voluntària no seran acumulables a cap procés jurisdiccional contenciós.

Article 16. *Apreciació d'ofici de la falta de competència i altres defectes o omissions.*

1. Presentada la sol·licitud d'iniciació de l'expedient, el secretari judicial examinarà d'ofici si es complixen les normes en matèria de competència objectiva i territorial.

2. Si el secretari judicial entén que no hi ha competència objectiva per a conèixer d'esta, podrà acordar l'arxiu de l'expedient, amb audiència prèvia del Ministeri Fiscal i del sol·licitant, en aquells expedients que siguen de la seua competència. En qualsevol altre cas, en donarà compte al jutge, el qual acordarà el que siga procedent, després d'haver oït el Ministeri Fiscal i el sol·licitant.

En la resolució en què s'aprecie la falta de competència s'haurà d'indicar l'òrgan judicial que considera competent per a conèixer de l'expedient.

3. Si el secretari judicial entén que no té competència territorial per a conèixer de l'assumpte, podrà acordar la remissió a l'òrgan que considere competent, amb audiència prèvia del Ministeri Fiscal i del sol·licitant, en aquells expedients que siguen de la seua competència. En qualsevol altre cas, donarà compte al jutge, el qual acordarà allò que corresponga, després d'haver oït el Ministeri Fiscal i el sol·licitant.

4. El secretari judicial també examinarà l'existència de possibles defectes o omissions en les sol·licituds presentades i donarà, si és el cas, un termini de cinc dies per a procedir a la seua esmena. Si esta no es du a terme en el termini assenyalat, tindrà per no presentada la sol·licitud i arxivarà les actuacions en aquells expedients que siguen de la seua competència. En qualsevol altre cas, es donarà compte al jutge, el qual acordarà el que siga procedent.

Article 17. *Admissió de la sol·licitud i citació dels interessats.*

1. El secretari judicial resoldrà sobre la sol·licitud i, si entén que esta no és admissible, dictarà decret i arxivarà l'expedient o donarà compte al jutge, quan este siga el competent perquè acorde el que siga procedent.

2. Admesa la sol·licitud, el secretari judicial citarà a una compareixença els que hagen d'intervindre en l'expedient, sempre que concórrega alguna de les circumstàncies següents:

- a) Que, d'acord amb la llei, hagen de ser oïts en l'expedient interessats diferents del sol·licitant.
- b) Que s'hagen d'efectuar proves davant del jutge o el secretari judicial.
- c) Que el jutge o el secretari judicial consideren necessària la celebració de la compareixença per a la millor resolució de l'expedient.

Si només ha d'oïr el Ministeri Fiscal i no és necessària la realització de prova, este emetrà el seu informe per escrit en el termini de deu dies.

3. Els interessats seran citats a la compareixença amb almenys quinze dies d'antelació a la seua celebració, i se'ls avisarà que hi hauran d'acudir amb els mitjans de prova de què s'intenten valdre. La citació s'efectuarà en la forma que preveu la Llei d'Enjudiciament Civil, amb entrega de la còpia de la resolució, de la sol·licitud i dels documents que l'acompanyen.

Si algun dels interessats hi formula oposició, haurà de fer-ho en els 5 dies següents a la citació, i no es farà contencions l'expedient, ni impedirà que continue la tramitació fins que siga resolt, llevat que la llei expressament ho preveja. L'escrit d'oposició es traslladarà a la part sol·licitant immediatament.

Article 18. *Celebració de la compareixença.*

1. La compareixença se celebrarà davant del jutge o el mateix secretari judicial, segons qui tinga competència per a conèixer de l'expedient, dins dels trenta dies següents a l'admissió de la sol·licitud.

2. La compareixença se substanciarà pels tràmits previstos en la Llei d'Enjudiciament Civil per a la vista del jú verbal amb les especialitats següents:

1a. Si el sol·licitant no assistix a la compareixença, el jutge o el secretari judicial, segons a qui corresponga la resolució de l'expedient, acordarà l'arxiu de l'expedient, i es

considerarà que desistix d'este. Si no assistix algun dels altres citats, se celebrarà l'acte i continuarà l'expedient, sense més citacions ni notificacions que les que la llei dispose.

2a. El jutge o el secretari judicial, segons qui presidisca la compareixença, oirà el sol·licitant, els altres citats i les persones que la llei dispose, i podrà acordar, d'ofici o a instància del sol·licitant o del Ministeri Fiscal, si és el cas, l'audiència d'aquells els drets o interessos dels quals es puguen veure afectats per la resolució de l'expedient. Es garantirà, a través dels mitjans i suports necessaris, la intervenció de les persones amb discapacitat en termes que els siguen accessibles i comprensibles.

3a. Si es plantegen qüestions processals, incloent-hi les relatives a la competència, que puguen impedir la vàlida prossecució de l'expedient, el jutge o el secretari judicial, oïts els compareixents, les resoldrà oralment en el mateix acte.

4a. Quan l'expedient afecte els interessos d'un menor o persona amb capacitat modificada judicialment, s'efectuaran també en el mateix acte o, si no és possible, en els deu dies següents, les diligències relatives als interessos mencionats que es recorden d'ofici o a instància del Ministeri Fiscal.

El jutge o el secretari judicial podran acordar que l'audiència del menor o persona amb capacitat modificada judicialment es realitze en acte separat, sense interferències d'altres persones, i podrà assistir el Ministeri Fiscal. En tot cas, es garantirà que puguen ser oïdes en condicions idònies, en termes que els siguen accessibles, comprensibles i adaptats a la seua edat, maduresa i circumstàncies, i es demanant l'auxili d'especialistes quan siga necessari.

Del resultat de l'exploració s'estendrà acta detallada i, sempre que siga possible, serà gravada en suport audiovisual. Si això té lloc després de la compareixença, es traslladarà l'acta corresponent als interessats perquè puguen efectuar al·legacions en el termini de cinc dies.

5a. En la celebració de la compareixença, una vegada efectuades les proves, es permetrà als interessats formular oralment les seues conclusions.

6a. El desenrotllament de la compareixença es registrarà en suport apte per a la gravació i reproducció del so i de la imatge, de conformitat amb el que disposa la Llei d'Enjudiciament Civil.

Article 19. *Decisió de l'expedient.*

1. L'expedient es resoldrà per mitjà d'interlocutòria o decret, segons corresponga la competència al jutge o al secretari judicial, en el termini de cinc dies a comptar de la terminació de la compareixença o, si esta no s'ha celebrat, des de l'última diligència efectuada.

2. Quan l'expedient afecte els interessos d'un menor o persona amb capacitat modificada judicialment, la decisió es podrà fundar en qualssevol fets dels quals s'haja tingut coneixement com a conseqüència de les al·legacions dels interessats, les proves o la celebració de la compareixença, encara que no hagen sigut invocats pel sol·licitant ni per altres interessats.

3. Resolt un expedient de jurisdicció voluntària i una vegada ferma la resolució, no podrà iniciar-se'n un altre sobre idèntic objecte, llevat que canvien les circumstàncies que van donar lloc a aquell. El que s'haja decidit allí vincularà qualsevol altra actuació o expedient posterior que resulten connexos amb aquell.

Açò serà aplicable també respecte als expedients tramitats per notaris i registradors en aquelles matèries el coneixement de les quals siga concurrent amb el dels secretaris judicials.

4. La resolució d'un expedient de jurisdicció voluntària no impedirà la incoació d'un procés jurisdiccional posterior amb el mateix objecte que aquell, i la resolució que es dicte s'haurà de pronunciar sobre la confirmació, modificació o revocació d'allò que s'ha acordat en l'expedient de jurisdicció voluntària.

Article 20. *Recursos.*

1. Contra les resolucions interlocutòries dictades en els expedients de jurisdicció voluntària es podrà interposar un recurs de reposició en els termes que preveu la Llei d'Enjudiciament Civil. Si la resolució impugnada s'ha acordat durant la celebració de la compareixença, el recurs es tramitarà i resoldrà oralment en eixe mateix moment.

2. Contra les resolucions definitives dictades pel jutge en els expedients de jurisdicció voluntària podrà recórrer en apel·lació qualsevol interessat que es considere perjudicat per esta, d'acord amb el que disposa la Llei d'Enjudiciament Civil. Si la decisió prové del secretari judicial, s'haurà d'interposar un recurs de revisió davant del jutge competent, en els termes que preveu la Llei d'Enjudiciament Civil.

El recurs d'apel·lació no tindrà efectes suspensius, llevat que la llei expressament dispose el contrari.

Article 21. *Caducitat de l'expedient.*

1. Es tindrà per abandonat l'expedient si, a pesar de l'impuls d'ofici de les actuacions, no es produïx cap activitat promoguda pels interessats en el termini de sis mesos des de l'última notificació efectuada.

2. Correspondrà declarar la caducitat de l'expedient al secretari judicial.

3. Contra el decret que declare la caducitat només es podrà interposar un recurs de revisió.

Article 22. *Compliment i execució de la resolució que posa fi a l'expedient.*

1. L'execució de la resolució ferma que posa fi a l'expedient de jurisdicció voluntària es regirà pel que estableix la Llei d'Enjudiciament Civil, i en particular els articles 521 i 522, i en tot cas es podrà instar immediatament la realització d'aquells actes que són necessaris per a donar eficàcia al que s'ha decidit.

2. Si qualsevol dels expedients a què es referix la present llei dona lloc a un fet o acte inscripcible en el Registre Civil, s'expedirà testimoni de la resolució que corresponga als efectes de la seua inscripció o anotació.

Si la resolució és inscripcible en el Registre de la Propietat, Mercantil o un altre registre públic, s'haurà d'expedir, a instància de part, un manament a l'efecte de la seua constància registral. La remissió es farà per mitjans electrònics. La qualificació dels registradors es limitarà a la competència del jutge o secretari judicial, a la congruència del mandat amb l'expedient en què s'haja dictat, a les formalitats extrínseques de la resolució i als obstacles que sorgisquen del registre.

TÍTOL II

Dels expedients de jurisdicció voluntària en matèria de persones

CAPÍTOL I

De l'autorització o aprovació judicial del reconeixement de la filiació no matrimonial

Article 23. *Àmbit d'aplicació.*

1. S'aplicaran les disposicions d'este capítol en tots els casos en què, d'acord amb la llei, el reconeixement de la filiació no matrimonial necessite per a la seua validesa autorització o aprovació judicial.

2. Es presentarà una sol·licitud en què s'instarà una autorització judicial per a l'atorgament del reconeixement de la filiació no matrimonial del menor o de la persona amb capacitat modificada judicialment per qui siga germà o consanguini en línia recta del progenitor la filiació del qual estiga determinada legalment.

3. Se sol·licitarà aprovació judicial per a l'eficàcia del reconeixement de la filiació no matrimonial d'un menor o persona amb capacitat modificada judicialment atorgat:

- a) Per qui no puga contraure matrimoni per raó d'edat.
- b) Per qui no tinga el consentiment exprés del seu representant legal o l'assistència del curador del reconegut ni del progenitor legalment conegut, sempre que no haja sigut reconegut en testament o dins del termini establert per a efectuar la inscripció del naixement.
- c) Pel pare, quan el reconeixement s'haja realitzat dins del termini establert per a fer la inscripció del naixement i quan esta s'haja suspés a petició de la mare.

4. També s'instarà l'aprovació judicial per a la validesa del reconeixement no matrimonial per una persona amb capacitat modificada judicialment.

Article 24. *Competència, legitimació i postulació.*

1. Serà competent per a conèixer d'este expedient el jutjat de primera instància del domicili del reconegut o, si no en té en territori nacional, el de la seua residència en el dit territori. Si el reconegut no té la residència a Espanya, ho serà el del domicili o residència del progenitor autor del reconeixement.

2. Podrà promoure este expedient el progenitor autor del reconeixement, per si mateix o assistit del seu representant legal, tutor o curador, si és el cas.

3. En la tramitació del present expedient no serà preceptiva la intervenció d'advocat ni procurador.

Article 25. *Tramitació.*

Admesa a tràmit la sol·licitud pel secretari judicial, este citarà a compareixença el sol·licitant i, segons siga procedent, el progenitor conegut, el representant legal o curador del reconegut i este si té prou maduresa, i en tot cas si és major de 12 anys, així com els seus descendents si ha mort i n'hi ha, i les persones que es crega oportú, així com el Ministeri Fiscal.

Article 26. *Resolució.*

1. El jutge resoldrà el que siga procedent sobre el reconeixement de què es tracte, atenent per a això el discerniment del progenitor, la veracitat o autenticitat del seu acte, la versemblança de la relació de procreació, sense necessitat d'una prova plena d'esta, i l'interés del reconegut quan siga menor o persona amb capacitat modificada judicialment.

2. Quan es tracte del reconeixement d'un menor o persona amb capacitat modificada judicialment atorgat per qui siga germà o parent consanguini en línia recta de l'altre progenitor, el jutge només autoritzarà la determinació de la filiació quan siga en interès del menor o de la persona amb capacitat modificada judicialment. El jutge invalidarà esta determinació si es presenta un document públic en què conste la manifestació del reconegut respecte d'això, feta una vegada aconseguida la plena capacitat.

3. El testimoni de la resolució es remetrà al Registre Civil competent per a procedir a la seua inscripció.

CAPÍTOL II

De l'habilitació per a comparéixer en juí i del nomenament de defensor judicial

Article 27. *Àmbit d'aplicació.*

1. S'aplicaran les disposicions d'este capítol en els casos en què siga procedent d'acord amb la llei el nomenament d'un defensor judicial de menors o persones amb capacitat modificada judicialment o per modificar i, en tot cas, se sol·licitarà:

- a) Quan en algun assumpte hi haja conflicte d'interessos entre els menors o persones amb capacitat modificada judicialment i els seus representants legals o el seu curador,

llevat que amb l'altre progenitor o tutor, si hi ha pàtria potestat o tutela conjunta, no hi haja conflicte.

b) Quan per qualsevol causa, el tutor o el curador no exercisca les seues funcions fins que cesse la causa determinant o es designe una altra persona per a exercir el càrrec.

c) Quan es tinga coneixement que una persona respecte a la qual s'ha de constituir la tutela o curatela necessite l'adopció de mesures per a l'administració dels seus béns, fins que recaiga una resolució judicial que pose fi al procediment.

2. També s'aplicaran les disposicions d'este capítol en els casos en què siga procedent l'habilitació i ulterior nomenament de defensor judicial. S'instarà l'habilitació quan el menor no emancipat o la persona amb capacitat modificada judicialment, si és demandat, si o promou la demanda, li cause un gran perjudici, es trobe en algun dels casos següents:

a) Trobar-se els progenitors, tutor o curador absents i s'ignore el seu parador, sense que hi haja motiu racional suficient per a creure pròxim el seu retorn.

b) Negar-se els dos progenitors, tutor o curador a representar o assistir en juí el menor o persona amb capacitat modificada judicialment.

c) Trobar-se els progenitors, tutor o curador en una situació d'impossibilitat de fet per a la representació o assistència en juí.

3. No obstant el que disposa l'apartat anterior, es nomenarà defensor judicial al menor o persona amb capacitat modificada judicialment, sense necessitat d'habilitació prèvia, per a litigar contra els seus progenitors, tutor o curador, o per a instar expedients de jurisdicció voluntària, quan es trobe legitimat per a això o per a representar-lo quan inste el Ministeri Fiscal el procediment per a modificar judicialment la seua capacitat. No serà procedent la sol·licitud si l'altre progenitor o tutor, si n'hi ha, no té un interès oposat al menor o persona amb capacitat modificada judicialment.

Article 28. *Competència, legitimació i postulació.*

1. Serà competent per al coneixement d'este expedient el secretari judicial del jutjat de primera instància del domicili o, a falta d'això, de la residència del menor o persona amb capacitat modificada judicialment o a modificar o, si és el cas, aquell corresponent al jutjat de primera instància que conega de l'assumpte que exigisca el nomenament de defensor judicial.

2. L'expedient s'iniciarà d'ofici, a petició del Ministeri Fiscal, o per iniciativa del menor o persona amb capacitat modificada judicialment o qualsevol altra persona que actue en interès d'este.

3. En la tramitació del present expedient no serà preceptiva la intervenció d'advocat ni procurador.

Article 29. *Efectes de la sol·licitud.*

Des que se sol·licite l'habilitació i fins que accepte el seu càrrec el defensor judicial o s'arxive l'expedient per resolució ferma, quedarà suspès el transcurs dels terminis de prescripció o de caducitat que afecten l'acció de l'exercici del qual es tracte.

En cas que el menor o persona amb capacitat modificada judicialment o a modificar haja de comparéixer com a demandat o haja quedat sense representació processal durant el procediment, el Ministeri Fiscal assumirà la seua representació i defensa fins que es produïsca el nomenament de defensor judicial.

Article 30. *Compareixença i resolució.*

1. El secretari judicial convocarà a compareixença el sol·licitant, els interessats que consten com a tals en l'expedient, els que considere pertinent la seua presència, el menor o persona amb capacitat modificada judicialment o a modificar si tenen prou maduresa i, en tot cas, el menor si té més de 12 anys, i el Ministeri Fiscal.

2. En la resolució en què s'accedisca a allò que s'ha sol·licitat es nomenarà defensor judicial a qui el secretari judicial considere més idoni per al càrrec, amb determinació de les atribucions que li conferisca.

3. El testimoni de la resolució de nomenament de defensor judicial en el cas previst en la lletra c) de l'apartat 1 de l'article 27 es remetrà al Registre Civil competent per a procedir a la seua inscripció.

Article 31. Cessació del defensor judicial i de l'habilitació per a comparéixer en juí.

1. El defensor judicial haurà de comunicar a l'òrgan judicial la desaparició de la causa que va motivar el seu nomenament.

2. Igualment, haurà de comunicar-ho a l'òrgan judicial quan algun dels progenitors o representants o curador, si és el cas, es presten a comparéixer en juí per l'afectat, o quan s'acabe el procediment que va motivar l'habilitació.

Article 32. Rendició de comptes, excusa i remoció del defensor judicial.

Seran aplicables al defensor judicial les disposicions establides per a la formació d'inventari, si és el cas, l'excusa i la remoció dels tutors i per a la rendició de comptes una vegada conclosa la gestió, que tramitarà i decidirà el secretari judicial competent.

CAPÍTOL III

De l'adopció

Article 33. Competència.

En els expedients sobre adopció serà competent el jutjat de primera instància corresponent a la seu de l'entitat pública que tinga encomanada la protecció de l'adoptand, i si no, el del domicili de l'adoptant.

Article 34. Caràcter preferent i postulació.

1. La tramitació de l'expedient d'adopció tindrà caràcter preferent i es practicarà amb intervenció del Ministeri Fiscal.

2. No serà preceptiva l'assistència d'advocat ni procurador.

Article 35. Proposta de l'entitat pública i sol·licitud de l'adoptant.

1. L'expedient començarà amb l'escrit de proposta d'adopció formulada per l'entitat pública o per la sol·licitud de l'adoptant quan estiga legitimat per a això.

2. En la proposta d'adopció formulada per l'entitat pública s'expressaran especialment:

a) Les condicions personals, familiars i socials i els mitjans de vida de l'adoptant o adoptants assignats i les seues relacions amb l'adoptand, amb detall de les raons que justifiquen l'elecció d'aquell o aquells.

b) Si és el cas i quan hagen de prestar el seu assentiment o ser oïts, l'últim domicili conegut del cònjuge de l'adoptant o de la persona a qui estiga unida per una relació d'afectivitat anàloga a la conjugal, o el dels progenitors, tutor, família acollidora o guardadors de l'adoptand.

c) Si els uns i els altres han formulat el seu assentiment davant de l'entitat pública o en document públic.

3. En els supòsits en què no es requerisca la proposta prèvia de l'entitat pública, de conformitat amb el que disposa l'article 176 del Codi Civil, l'oferiment per a l'adopció de l'adoptant es presentarà per escrit, en el qual expressarà les indicacions contingudes en els apartats anteriors quan hi siguen aplicables, i les al·legacions i proves conduents a

demostrar que en l'adoptand concorre alguna de les circumstàncies exigides per l'esmentada legislació.

4. Amb la proposta o oferiment per a l'adopció es presentaran els documents a què es referixen els apartats anteriors, la declaració prèvia d'idoneïtat de l'adoptant per a l'exercici de la pàtria potestat emesa per l'entitat pública, si és procedent, i tots els informes o documents que es jutgen oportuns.

Article 36. *Consentiment.*

En l'expedient, el secretari judicial citarà, per a manifestar el seu consentiment en presència del jutge, l'adoptant o adoptants i l'adoptand si és major de 12 anys.

Article 37. *Assentiment i audiència.*

1. També hauran de ser citades, per a prestar l'assentiment a l'adopció davant del jutge, les persones indicades en l'apartat 2 de l'article 177 del Codi Civil.

No seran citats aquells que, sent necessari el seu assentiment, l'hagen prestat amb anterioritat a la iniciació de l'expedient davant de l'entitat pública corresponent o en document públic, llevat que hagen transcorregut més de sis mesos des que ho van fer.

2. Si els progenitors pretenen que se'ls reconega la necessitat de prestar el seu assentiment a l'adopció, hauran de posar-ho de manifest en l'expedient. El secretari judicial acordarà la suspensió de l'expedient i atorgarà el termini de 15 dies per a la presentació de la demanda, de la qual coneixerà el mateix tribunal.

Presentada la demanda dins de termini, el secretari judicial dictarà un decret que declare contencios l'expedient d'adopció i acordarà que se segueisca tramitant d'acord amb el que disposa l'article 781 de la Llei d'Enjudiciament Civil.

Si no es presenta la demanda en el termini fixat, el secretari judicial dictarà un decret que done per finalitzat el tràmit i alce la suspensió de l'expedient d'adopció. El decret serà recurrible directament en revisió davant del tribunal. Una vegada ferma esta resolució, no s'admetrà cap reclamació posterior dels mateixos subjectes sobre necessitat d'assentiment per a l'adopció de què es tracte.

3. Així mateix hauran de ser citades, per a ser oïdes pel jutge en l'expedient, les persones indicades en l'apartat 3 de l'article 177 del Codi Civil.

Article 38. *Citacions.*

1. Si en la proposta d'adopció o en l'oferiment per a l'adopció no consta el domicili dels que hagen de ser citats, el secretari judicial practicarà immediatament les diligències oportunes per a l'esbrinament del domicili d'acord amb el que estableix l'article 156 de la Llei d'Enjudiciament Civil i els citarà davant del jutge dins dels quinze dies següents, garantint la deguda reserva. En la citació als progenitors es farà constar, si és el cas, la circumstància per la qual basta l'audiència.

2. En les citacions a persones que hagen de prestar el seu assentiment o ser oïdes s'inclourà l'advertència que si són citades personalment i no compareixen se seguirà el tràmit sense més citacions. Si no responen a la primera citació i no s'ha fet la citació en la seua persona, es tornaran a citar dins dels quinze dies següents, amb l'advertència que encara que no compareguen l'expedient seguirà el seu tràmit.

3. Quan no s'haja pogut conèixer el domicili o parador d'alguna persona que haja de ser citada, o si ha sigut citada degudament, amb les advertències oportunes, i no compareix, es prescindirà del tràmit i l'adopció acordada serà vàlida, sense perjudi, si és el cas, del dret que concedix als progenitors l'apartat 2 de l'article 180 del Codi Civil.

Article 39. *Tramitació.*

1. El jutge podrà ordenar la pràctica de totes les diligències que crega oportunes per a assegurar-se que l'adopció siga en interès de l'adoptand.

2. Totes les actuacions es duran a terme amb la convenient reserva, evitant en particular que la família d'origen tinga coneixement de quina és l'adoptiva, excepte en els supòsits arrel·legats en els apartats 2 i 4 de l'article 178 i sense perjudi del que estableix l'article 180 del Codi Civil.

3. Si se suscita oposició, l'expedient es farà contenciós i el secretari judicial citarà els interessats a una vista, i continuarà la tramitació d'acord amb allò que es preveu per al juí verbal.

4. Contra la interlocutòria que resolga l'expedient es pot interposar un recurs d'apel·lació, que tindrà caràcter preferent, sense que produïsca efectes suspensius.

5. El testimoni de la resolució ferma en què s'acorde l'adopció es remetrà al Registre Civil corresponent, perquè se'n practique la inscripció.

Article 40. *Procediment per a l'exclusió de funcions tutelars de l'adoptant i extinció de l'adopció.*

1. Les actuacions judicials a què es referixen els articles 179 i 180 del Codi Civil se substanciaran pels tràmits del juí que corresponga d'acord amb el que estableix la Llei d'Enjudiciament Civil i les seues resolucions seran remeses al Registre Civil per a la seua inscripció.

2. Durant la substanciació del procediment, el jutge adoptarà, inclús d'ofici, i amb audiència prèvia del Ministeri Fiscal, les mesures de protecció oportunes sobre la persona i béns de l'adoptat menor o persona amb capacitat modificada judicialment.

3. Si l'adoptat és major d'edat, l'extinció de l'adopció requerirà el seu consentiment exprés.

Article 41. *Adopció internacional.*

En els casos d'adopció internacional caldrà ajustar-se al que preveu l'article 9.5 del Codi Civil i la Llei 54/2007, de 28 de desembre, d'Adopció Internacional, així com al que estableixen respecte d'això els tractats i convenis internacionals en què Espanya siga part i, en especial, el Conveni de l'Haia de 29 de maig de 1993, relatiu a la protecció del xiquet i a la cooperació en matèria d'adopció internacional.

Article 42. *Conversió d'adopció simple o no plena en plena.*

1. L'adoptant d'adopció simple o no plena constituïda per una autoritat estrangera competent podrà instar davant dels tribunals espanyols que es convertisca en una adopció regulada pel dret espanyol quan concórrega un dels supòsits següents:

a) Que l'adoptand tinga la seua residència habitual a Espanya en el moment de constitució de l'adopció.

b) Que l'adoptand haja sigut o haja de ser traslladat a Espanya amb la finalitat d'establir la seua residència habitual a Espanya.

c) Que l'adoptant tinga la nacionalitat espanyola o tinga la seua residència habitual a Espanya.

2. L'adoptant haurà de presentar la sol·licitud oferint-se per a l'adopció plena, sense que calga una proposta prèvia de l'entitat pública, en què expressarà les indicacions contingudes en l'article 35 quan siguen aplicables. La sol·licitud haurà d'anar acompanyada del document de constitució de l'adopció per l'autoritat estrangera i de les proves conduents a demostrar que en l'adoptat concorren les circumstàncies exigides.

3. Presentada la sol·licitud se seguiran els tràmits establits en els articles anteriors, quan siguen aplicables, i el jutge examinarà la concurrència dels extrems enumerats en la Llei d'Adopció Internacional.

4. En tot cas hauran de manifestar el seu consentiment davant del jutge, l'adoptant o adoptants i l'adoptat si és major de dotze anys. Si és menor d'eixa edat serà oït d'acord amb la seua edat i maduresa.

Haurà d'assentir el cònjuge de l'adoptant o la persona a qui estiga unida per una relació d'afectivitat anàloga a la conjugal.

5. El testimoni de la interlocutòria que declare la conversió de l'adopció simple o no plena en plena es remetrà al Registre Civil corresponent, per a la seua inscripció.

CAPÍTOL IV

De la tutela, la curatela i la guarda de fet

Secció 1a. Disposició comuna

Article 43. *Competència i postulació.*

1. Serà competent per al coneixement d'este expedient el jutjat de primera instància del domicili o, si no en té, de la residència del menor o persona amb capacitat modificada judicialment.

2. L'òrgan judicial que haja conegut d'un expedient sobre tutela, curatela o guarda de fet serà competent per a conèixer de totes les incidències, tràmits i adopció de mesures posteriors, sempre que el menor o persona amb capacitat modificada judicialment residisca en la mateixa circumscripció. En cas contrari, per a conèixer d'alguna d'eixes incidències, serà necessari que es demane un testimoni complet de l'expedient al jutjat que anteriorment va conèixer de l'expedient, el qual el remetrà en els deu dies següents a la sol·licitud.

3. En estos expedients no serà preceptiva la intervenció d'advocat ni procurador, excepte pel que fa a la remoció del tutor o curador en què serà necessària la intervenció d'advocat.

Secció 2a. De la tutela i la curatela

Article 44. *Àmbit d'aplicació.*

S'aplicarà el que disposa esta secció per a la constitució de la tutela i de la curatela, sempre que no se sol·licite esta constitució en un procés judicial per a modificar la capacitat d'una persona.

Article 45. *Tramitació, resolució i recurs.*

1. L'expedient s'iniciarà per mitjà de sol·licitud en què s'haurà d'expressar el fet que done lloc a la tutela o curatela, acompanyant-hi els documents acreditatius de la legitimació per a promoure l'expedient i indicant els parents més pròxims de la persona respecte a la qual s'haja de constituir la tutela o curatela i els seus domicilis. Igualment s'haurà d'acompanyar certificat de naixement d'esta i, si és el cas, el certificat d'últimes voluntats dels progenitors, el testament o document públic notarial atorgat per estos en què es dispose sobre la tutela o curatela dels seus fills menors o amb la capacitat modificada judicialment, o el document públic notarial atorgat pel mateix afectat en què s'haja disposat en previsió sobre la seua pròpia tutela o curatela.

2. En la compareixença seran oïts el promotor, la persona la designació de la qual es propose si és diferent del promotor, aquell la tutela o curatela del qual es pretenga constituir si és major de 12 anys o el menor d'esta edat que tinga prou maduresa, els parents més pròxims, el Ministeri Fiscal, i totes les persones que es considere oportú.

Tant el jutge com el Ministeri Fiscal actuaran d'ofici en interès del menor o persona amb capacitat modificada judicialment, adoptant i proposant les mesures, diligències, informes pericials i proves que estimen oportunes.

3. El jutge designarà tutor o curador una persona o persones determinades, de conformitat amb el que preveu el Codi Civil.

4. En la resolució que acorde el nomenament de tutor o curador, s'adoptaran les mesures de fiscalització de la tutela o curatela establides pels progenitors en testament o

document públic notarial, o pel mateix afectat en el document públic notarial atorgat respecte d'això llevat que siga un altre l'interés de la persona afectada.

En defecte de previsions o quan estes no siguen establides en interés de l'afectat, d'ofici o a instància del Ministeri Fiscal o del sol·licitant, en la resolució per la qual es constituïska la tutela o curatela o una altra de posterior, el jutge podrà acordar les mesures de vigilància i control oportunes, en interés del constituït en tutela o curatela, així com exigir al tutor o curador informe sobre la situació personal del menor o persona amb capacitat modificada judicialment i l'estat de l'administració dels seus béns. Si s'adopten en resolució posterior, s'oïran prèviament el tutor o curador, la persona afectada si té prou maduresa i, en tot cas, el menor si té més de 12 anys i el Ministeri Fiscal.

5. El jutge, en la resolució per la qual constituïska la tutela o curatela o en una altra de posterior, podrà exigir al tutor o curador la constituïció d'una fiança que assegure el compliment de les seues obligacions, i haurà de determinar-ne, en este cas, la modalitat i quantia.

També podrà amb posterioritat, d'ofici o a instància de part interessada, deixar sense efecte o modificar en tot o en part la fiança que s'haja prestat, després d'haver oït el tutor o curador, la persona afectada si té prou maduresa i, en tot cas, el menor si té més de 12 anys i el Ministeri Fiscal.

6. La resolució que es dicte serà recurrible en apel·lació sense que produïska efectes suspensius.

Durant la substanciació del recurs, quedarà a càrrec del tutor o curador electe, si és el cas, l'atenció del menor o persona amb capacitat modificada judicialment i l'administració del seu cabal, segons siga procedent, davall les garanties que pareguen suficients al jutge.

Article 46. *Prestació de fiança, acceptació i possessió del càrrec.*

1. Una vegada ferma la resolució per la qual es constituïska la tutela o curatela, se citarà el designat perquè comparega en el termini de quinze dies a fi que preste la fiança establida per a garantir el cabal de l'afectat, si és el cas, i accepte el càrrec o formule excusa.

2. Prestada la fiança, si s'ha exigit, el jutge la declararà suficient i acordarà en la mateixa resolució les inscripcions, depòsits, mesures o diligències que considere convenients per a l'eficàcia de la fiança i conservació dels béns del menor o persona amb capacitat modificada judicialment.

3. Practicades totes les diligències acordades, el designat acceptarà en acta atorgada davant del secretari judicial l'obligació de complir els deures del seu càrrec d'acord amb les lleis, i este acordarà donar possessió del càrrec, li conferirà les facultats establides en la resolució judicial que va acordar el seu nomenament i li n'entregarà certificació.

4. Quan el designat ho siga per al càrrec del tutor o administrador dels béns, el requerirà perquè presente l'inventari dels béns de l'afectat en el termini dels seixanta dies següents. Fins que s'aprove l'inventari de béns, si és el cas, la persona designada quedarà a càrrec de l'atenció del menor o persona amb capacitat modificada judicialment i l'administració del seu cabal, segons siga procedent, davall les garanties que pareguen suficients al jutge.

5. El jutjat que haja acordat la tutela o curatela remetrà testimoni al Registre Civil corresponent tant de la resolució dictada com de l'acta de la possessió del càrrec, als efectes oportuns.

Article 47. *Formació d'inventari.*

1. El designat que haja sigut nomenat administrador del cabal presentarà, dins del termini atorgat, l'inventari de béns, que contindrà la relació dels béns de l'afectat, així com les escriptures, documents i papers d'importància que es troben. A continuació, el secretari judicial fixarà dia i hora per a la formació de l'inventari i citarà els interessats, les persones afectades si tenen prou maduresa i, en tot cas, el menor si té més de 12 anys i el Ministeri Fiscal.

2. Si se suscita controvèrsia sobre la inclusió o exclusió de béns en l'inventari, el secretari judicial citarà els interessats a una vista, i la tramitació continuarà d'acord amb allò que es preveu per al juí verbal, i se suspendrà la formació de l'inventari fins que la controvèrsia siga resolta.

La sentència que es pronuncie sobre la inclusió o exclusió de béns en l'inventari deixarà salvats els drets de tercers.

3. Si no hi ha oposició o resolta esta, el secretari judicial aprovarà l'inventari, i la persona designada haurà de procedir a administrar els béns en els termes establits en la resolució judicial.

Article 48. *Retribució del càrrec.*

1. Si el tutor o curador sol·licita l'establiment d'una retribució i no està fixada en la resolució que haja efectuat el seu nomenament, el jutge l'acordarà sempre que el patrimoni del tutelat o assistit ho permeta, en fixarà l'import i la manera de percebre-la, atenent el treball a fer i el valor i la rendibilitat dels béns, després d'oir el sol·licitant, el tutelat o assistit si té prou maduresa i, en tot cas, el menor si té més de 12 anys, el Ministeri Fiscal i totes les persones que considere oportú. Tant el jutge com les parts o el Ministeri Fiscal podran proposar les diligències, informes pericials i proves que estimen oportunes.

La interlocutòria a què es referix este article s'executarà sense perjuí del recurs d'apel·lació, que no produirà efectes suspensius.

2. El mateix procediment se seguirà per a modificar o extingir l'esmentada retribució.

Article 49. *Remoció.*

1. En els casos previstos pel Codi Civil, d'ofici, a sol·licitud del Ministeri Fiscal, del tutelat, del subjecte a curatela o d'una altra persona interessada, es podrà acordar la remoció del tutor o del curador, prèvia realització de compareixença, en què serà oït també el tutor o curador, la persona que el substituirà en el càrrec i l'afectat si té prou maduresa i, en tot cas, el menor si té més de dotze anys i el Ministeri Fiscal.

Si se suscita oposició, l'expedient es farà contenciós i el secretari judicial citarà els interessats a una vista, i la tramitació continuarà d'acord amb allò que es preveu per al juí verbal.

2. Durant la tramitació de l'expedient de remoció, el jutge podrà suspendre el tutor o curador en les seues funcions i el secretari judicial nomenarà per al tutelat o subjecte a curatela un defensor judicial.

3. El jutge acordarà el que corresponga, nomenarà un nou tutor o curador d'acord amb la legislació civil i haurà de remetre la corresponent comunicació al Registre Civil.

Article 50. *Excusa.*

1. Si concorre alguna de les causes previstes pel Codi Civil per a excusar-se de l'exercici del càrrec tutelar o de la curatela, el tutor o curador haurà d'al·legar-la dins del termini de quinze dies a comptar del dia que tinga coneixement del nomenament. Si el motiu de l'excusa li sobrevé durant el seu exercici, podrà al·legar-ho en qualsevol moment, excepte les persones jurídiques, sempre que hi haja una persona de paregudes condicions per a substituir-lo.

2. Es podrà admetre l'excusa del tutor o del curador prèvia realització de compareixença, en què necessàriament se sentirà la persona que s'excuse, la que haja de substituir-la en el càrrec i l'afectat si té prou maduresa i, en tot cas, el menor si té més de 12 anys i el Ministeri Fiscal.

3. Durant la tramitació de l'expedient, qui haja sol·licitat la renúncia estarà obligat a exercir la funció i, si no ho fa, es nomenarà un defensor que el substituïska, però el substituït serà responsable de tots els gastos ocasionats per l'excusa si esta és rebutjada.

4. Admesa l'excusa es procedirà al nomenament de nou tutor o curador, i caldrà remetre, si és el cas, la corresponent comunicació al Registre Civil.

Article 51. *Rendició de comptes.*

1. Anualment, des de l'acceptació del càrrec, el tutor o curador haurà de presentar dins dels vint dies següents de complir-se el termini un informe sobre la situació personal del menor o persona amb capacitat modificada judicialment i una rendició de comptes de l'administració dels seus béns, si és procedent.

2. Presentats els informes, el secretari judicial citarà a compareixença davant del jutge el titular del càrrec, el tutelat o assistit si té prou maduresa i, en tot cas, el menor si té més de 12 anys, aquells que hi estiguen interessats i el Ministeri Fiscal, i es podran proposar d'ofici o a instància de part les diligències i proves que s'estimen oportunes.

3. Després d'això, hi haja o no oposició, el jutge resoldrà sobre els informes anuals i la rendició de comptes.

4. Estes disposicions seran aplicables en els supòsits de rendició final de comptes per extinció de la tutela o curatela, que ha de ser presentada, si és el cas, en el termini de tres mesos des del cessament del càrrec, prorrogables pel temps que calga si concorre justa causa. En estos casos també seran oïts, si és procedent, el nou tutor o curador i els hereus del tutelat o assistit, si és el cas.

5. En tot cas, l'aprovació judicial dels comptes presentats no impedirà l'exercici de les accions que recíprocament puguen assistir al tutor o curador i al tutelat o subjecte a curatela o als seus drethavents per raó de la tutela o curatela.

Secció 3a. De la guarda de fet

Article 52. *Requeriment i mesures de control.*

1. A instància del Ministeri Fiscal, del sotmés a guarda o de qualsevol que tinga un interès legítim, el jutge que tinga coneixement de l'existència d'un guardador de fet, podrà requerir-lo perquè informe de la situació de la persona i béns del menor, de la persona amb capacitat modificada judicialment o de la que haja d'estar-ho, i de la seua actuació en relació amb estos.

2. El jutge podrà establir les mesures de control i de vigilància que crega oportunes, sense perjudici de promoure expedient per a la constitució de la tutela o curatela. Tals mesures s'adoptaran, prèvia compareixença, citant la persona a qui afecte la guarda de fet, el guardador i el Ministeri Fiscal.

CAPÍTOL V

De la concessió judicial de l'emancipació i del benefici de la majoria d'edat

Article 53. *Competència, legitimació i postulació.*

1. El jutge de primera instància del domicili del menor serà competent per a conèixer de la sol·licitud d'emancipació que inste el major de 16 anys subjecte a pàtria potestat, per trobar-se en algun dels supòsits previstos en l'article 320 del Codi Civil; en concret:

- a) Quan qui exercisca la pàtria potestat contraga noces o convisca maritalment amb persona diferent de l'altre progenitor.
- b) Quan els progenitors visquen separats.
- c) Quan concórrega qualsevol causa que entorpisca greument l'exercici de la pàtria potestat.

2. El jutge de primera instància del domicili del menor serà competent per a conèixer de la sol·licitud de benefici de majoria d'edat que inste el major de 16 anys subjecte a tutela, d'acord amb el que preveu l'article 321 del Codi Civil.

3. En la pràctica d'estes actuacions, no serà preceptiva la intervenció d'advocat ni procurador, llevat que s'hi formule oposició, cas en què sí que serà preceptiva l'assistència de lletrat a partir d'eixe moment.

Article 54. *Sol·licitud.*

1. L'expedient s'iniciarà per mitjà de sol·licitud dirigida al jutjat pel menor de més de 16 anys, amb l'assistència d'algun dels seus progenitors, no privats o suspesos de la pàtria potestat, o del tutor. A falta de l'assistència d'estos, es nomenarà defensor judicial el menor per a instar l'expedient. El Ministeri Fiscal assumirà la seua representació i defensa fins que es produísca el nomenament de defensor judicial.

2. A la sol·licitud s'acompanyaran, si és el cas, els documents que acrediten la concurrència de la causa exigida pel Codi Civil per a instar l'emancipació o benefici de majoria d'edat, així com la proposició de prova que considere pertinent.

Article 55. *Tramitació i resolució.*

1. Admesa a tràmit pel secretari judicial la sol·licitud, convocarà a la compareixença davant del jutge el menor, els seus progenitors o, si és el cas, el seu tutor, el Ministeri Fiscal i aquells que hi puguen estar interessats, que seran oïts per este orde. Posteriorment, es practicaran aquelles proves que hagen sigut proposades i acordades.

2. El jutge, tenint en compte la justificació oferida i valorant l'interés del menor, resoldrà concedint o denegant l'emancipació o el benefici de majoria d'edat sol·licitats.

3. Es remetrà al Registre Civil el testimoni de la concessió de l'emancipació o del benefici de majoria d'edat per a procedir a la seua inscripció.

CAPÍTOL VI

De la protecció del patrimoni de les persones amb discapacitat

Article 56. *Àmbit d'aplicació.*

1. S'aplicaran les normes d'este capítol als expedients que tinguen per objecte alguna de les actuacions judicials previstes en el capítol I de la Llei 41/2003, de 18 de novembre, sobre protecció patrimonial de les persones amb discapacitat i, en concret, per a:

a) La constitució del patrimoni protegit de les persones amb discapacitat o aprovació de les aportacions a este quan els seus progenitors, tutor o curador es neguen injustificadament a prestar el consentiment o assentiment a això.

b) El nomenament del seu administrador quan no es puga fer conforme al títol de constitució.

c) L'establiment d'exempcions a l'exigència d'obtindre per l'administrador de l'autorització o aprovació judicial per a la realització d'actes de disposició, gravamen o altres, que es referisquen als béns i drets integrants del patrimoni protegit de les persones amb discapacitat.

d) La substitució de l'administrador, el canvi de les regles d'administració, l'establiment de mesures especials de fiscalització, l'adopció de cauteles, l'extinció del patrimoni protegit o qualsevol altra mesura d'anàloga naturalesa que siga necessària després de la constitució del patrimoni protegit.

Article 57. *Competència, legitimació i postulació.*

1. Serà competent per al coneixement d'este expedient el jutjat de primera instància del domicili o, si no en té, de la residència de la persona amb discapacitat.

2. Per a promoure els expedients regulats en este capítol únicament està legitimat el Ministeri Fiscal, que actuarà d'ofici o a sol·licitud de qualsevol persona i que haurà de ser oït en totes les actuacions judicials relatives al patrimoni protegit.

3. Els interessats no necessitaran advocat ni procurador per a intervindre en l'expedient.

Article 58. *Sol·licitud, tramitació i resolució de l'expedient.*

1. L'expedient s'iniciarà per mitjà de sol·licitud per escrit del Ministeri Fiscal en què es consignaran les dades i circumstàncies d'identificació de la persona amb discapacitat, dels seus representants o el seu curador, segons corresponga, i dels altres interessats en l'assumpte, així com el domicili o els domicilis en què poden ser citats, i els fets i la resta d'al·legacions que siguin procedents.

2. La seua tramitació s'ajustarà a les normes generals de tramitació previstes en esta llei.

3. El jutge dictarà la resolució en interès de la persona amb discapacitat.

Si la resolució estableix la constitució del patrimoni protegit d'una persona amb discapacitat, aquella haurà de contindre, almenys, l'inventari dels béns i drets que inicialment el constituïsquen; les regles de la seua administració i, si és el cas, de fiscalització, així com els procediments de designació de les persones que hagen d'integrar els òrgans d'administració o, si és el cas, de fiscalització.

4. La resolució serà recurrible en apel·lació amb efectes suspensius, excepte quan es nomena administrador del patrimoni protegit per no poder-se designar d'acord amb les regles establides en el document públic o la resolució judicial de constitució.

5. Si la resolució dictada pel jutge és la constitució d'un patrimoni protegit i l'administrador designat no és el mateix beneficiari del patrimoni, aquella haurà de ser comunicada al Registre Civil per a la seua inscripció, així com les altres circumstàncies relatives al patrimoni protegit i a la designació i modificació d'administradors del mencionat patrimoni.

Igualment, s'haurà d'entregar testimoni de la resolució a la part per a la seua inscripció en els registres respectius quan els béns que integren el patrimoni protegit tinguen el caràcter de registrables per a la seua inscripció o anotació, o a les gestores d'institucions d'inversió col·lectiva o de societats mercantils si es tracta de participacions o accions d'estes.

CAPÍTOL VII

Del dret a l'honor, a la intimitat i a la pròpia imatge del menor o persona amb capacitat modificada judicialment

Article 59. *Àmbit d'aplicació, competència, legitimació i postulació.*

1. S'aplicaran les disposicions d'este capítol per a l'obtenció d'autorització judicial del consentiment a les intromissions legítimes en l'àmbit de protecció delimitat per l'article 3 de la Llei Orgànica 1/1982, de 5 de maig, de protecció civil del dret a l'honor, a la intimitat personal i familiar i a la pròpia imatge, quan el Ministeri Fiscal s'haja oposat al consentiment atorgat pel representant legal d'un menor o persona amb capacitat modificada judicialment.

2. Serà competent per al coneixement d'este expedient el jutjat de primera instància del domicili o, si no en té, de la residència del menor o persona amb capacitat modificada judicialment.

3. Per a promoure este expedient està legitimat el representant legal del menor o persona amb capacitat modificada judicialment, sense que siga preceptiva la intervenció d'advocat ni procurador.

Article 60. *Tramitació i resolució.*

1. L'expedient s'iniciarà per mitjà de sol·licitud que s'haurà d'acompanyar del projecte de consentiment, el document en què conste la notificació de l'oposició del Ministeri Fiscal i els que acrediten la seua representació legal.

2. Una vegada admesa la sol·licitud pel secretari judicial, este assenyalarà dia i hora per a la compareixença, a la qual se citarà el Ministeri Fiscal, el representant legal del menor o persona amb capacitat modificada judicialment i el menor si el jutge ho creu

necessari. El jutge podrà acordar també, d'ofici o a instància del Ministeri Fiscal, la citació, si és el cas, d'altres interessats.

3. El jutge dictarà una resolució al terme de la compareixença o, si la complexitat de l'assumpte ho justifica, dins dels cinc dies següents, en atenció a l'interés superior del menor o persona amb la capacitat modificada judicialment.

4. Contra esta resolució es podrà interposar recurs d'apel·lació, amb efectes suspensius, que es resoldrà amb caràcter preferent.

5. Si els representants legals del menor o de la persona amb la capacitat modificada judicialment volen que es revoque el consentiment atorgat judicialment, ho comunicaran al jutge, que dictarà una resolució deixant-lo sense efecte.

CAPÍTOL VIII

De l'autorització o aprovació judicial per a la realització d'actes de disposició, gravamen o altres que es referisquen als béns i drets de menors i persones amb capacitat modificada judicialment

Article 61. *Àmbit d'aplicació.*

S'aplicaran les disposicions d'este capítol en tots els casos en què, conforme al Codi Civil o la Llei 41/2003, de 18 de novembre, de protecció patrimonial de les persones amb discapacitat, el representant legal del menor o persona amb capacitat modificada judicialment o l'administrador d'un patrimoni protegit necessita autorització o aprovació judicial per a la validesa d'actes de disposició, gravamen o altres que es referisquen als seus béns o drets o al patrimoni protegit, llevat que hi haja establida una tramitació específica.

Article 62. *Competència, legitimació i postulació.*

1. Serà competent per al coneixement d'este expedient el jutjat de primera instància del domicili o, si no, de la residència del menor o persona amb capacitat modificada judicialment.

2. Podran promoure este expedient els que tinguen la representació legal del menor o persona amb capacitat modificada judicialment a fi de dur a terme l'acte jurídic de què es tracte, el curador o el defensor judicial si és el cas, així com el constituït en tutela o curatela, si no li ha sigut prohibit.

Quan es tracte de l'administració de béns o drets determinats, amb facultats concretes sobre estos, conferida pel seu transmetent a títol gratuït a favor de qui no tinga la representació legal d'un menor o persona amb capacitat modificada judicialment, o quan s'exercisquen separadament la tutela de la persona i la dels béns, haurà de sol·licitar l'autorització, si és necessària, l'administrador designat pel transmetent o el tutor dels béns.

Si l'acte és respecte als béns del patrimoni protegit, el legitimat serà el seu administrador.

3. No serà preceptiva la intervenció d'advocat ni procurador sempre que el valor de l'acte per al qual s'inste l'expedient no supere els 6.000 euros, però serà necessària la seua actuació en qualsevol altre cas.

Article 63. *Sol·licitud.*

1. En la sol·licitud caldrà expressar el motiu de l'acte o negoci de què es tracte, i se'n raonarà la necessitat, utilitat o conveniència; s'identificarà amb precisió el bé o dret a què es referisca; i s'exposarà, si és el cas, la finalitat a què haja d'aplicar-se la suma que s'obtinga.

Amb la petició que es deduïska es presentaran els documents i antecedents necessaris per a poder formular juí exacte sobre el negoci de què es tracte i, si és el cas, les operacions de particions de l'herència o de la divisió de la cosa comuna realitzada.

2. En el cas d'autorització sol·licitada per a transigir, s'acompanyarà, a més, el document en què s'hagen formulat les bases de la transacció.

3. Si la sol·licitud és per a la realització d'un acte de disposició es podrà també incloure en la sol·licitud la petició que l'autorització s'estenga a la realització de venda directa, sense necessitat de subhasta ni intervenció de persona o entitat especialitzada. En este cas, s'hi haurà d'acompanyar dictamen pericial de valoració del preu de mercat del bé o dret de què es tracte i especificar les altres condicions de l'acte de disposició que es pretenga realitzar.

Article 64. *Tramitació.*

1. Admesa a tràmit la sol·licitud pel secretari judicial, este citarà a compareixença el Ministeri Fiscal, així com totes les persones que, segons els diferents casos, exigisquen les lleis i, en tot cas, l'afectat que tinga prou maduresa i el menor de més de 12 anys.

2. Quan siga procedent dictamen pericial, s'emetrà abans de celebrar-se la compareixença, a la qual s'hauran de citar el pèrit o pèrits que l'hagen emés, si així s'acorda, per a respondre a les qüestions que plantegen tant els intervinents com el jutge.

Article 65. *Resolució.*

1. El jutge, tenint en compte la justificació oferida i valorant la seua conveniència als interessos del menor o persona amb capacitat modificada judicialment, resoldrà concedint o denegant l'autorització o aprovació sol·licitada.

2. L'autorització per a la venda de béns o drets es concedirà davall la condició d'efectuar-se en pública subhasta previ dictamen pericial de valoració d'estos, llevat que se n'haja instat l'autorització per venda directa o per persona o entitat especialitzada, sense necessitat de subhasta, i el jutge així ho autoritze.

Se n'exceptua el cas que es tracte d'accions, obligacions o altres títols admesos a negociació en mercat secundari, en què s'acordarà que s'alienen d'acord amb les lleis que regixen estos mercats.

3. En el cas d'autorització sol·licitada per a transigir, si és concedida pel jutge, determinarà l'expedició de testimoni que s'entregarà al sol·licitant per a l'ús que corresponga.

4. Si s'autoritza la realització d'algun acte de gravamen sobre béns o drets que pertanguen al menor o persona amb capacitat modificada judicialment, o l'extinció de drets reals a ells pertanyents, s'ordenarà seguir les mateixes formalitats establides per a la venda, excloent-ne la subhasta.

5. La resolució serà recurrible en apel·lació amb efectes suspensius.

Article 66. *Destinació de la quantitat obtinguda.*

El jutge podrà adoptar les mesures necessàries per a assegurar que la quantitat obtinguda per l'acte d'alienació o gravamen, així com per la realització del negoci o contracte autoritzat, s'aplique a la finalitat per a la qual s'haja concedit l'autorització.

CAPÍTOL IX

De la declaració d'absència i defunció

Article 67. *Àmbit d'aplicació.*

S'aplicaran les normes d'este capítol a les actuacions judicials previstes en el títol VIII del llibre I del Codi Civil relatives a la desaparició i a les declaracions d'absència i defunció d'una persona.

Article 68. *Competència, legitimació i postulació.*

1. En la declaració d'absència i defunció, serà competent el jutjat de primera instància de l'últim domicili de la persona de la declaració d'absència o defunció de la qual es tracte, o, si no, el de la seua última residència.

No obstant això, si es tracta de la declaració de defunció en els supòsits dels apartats 2 i 3 de l'article 194 del Codi Civil, serà competent, en relació amb tots els afectats, el jutjat de primera instància del lloc del sinistre. Si este ha succeït fora del territori espanyol, serà competent, respecte dels espanyols i de les persones residents a Espanya, el del lloc on es va iniciar el viatge; i si este s'ha iniciat a l'estranger, el del lloc corresponent al domicili o residència a Espanya de la majoria dels afectats. Quan la competència no es puga determinar d'acord amb els criteris anteriors, serà competent el jutjat de primera instància del lloc del domicili o residència de qualsevol d'ells.

2. Estan legitimats per a presentar la sol·licitud dels expedients de declaració d'absència i defunció el Ministeri Fiscal, d'ofici o en virtut de denúncia, el cònjuge de l'absent no separat legalment, la persona que estiga unida per una relació d'afectivitat anàloga a la conjugal, els parents consanguinis fins al quart grau i qualsevol persona que fundadament puga tindre sobre els béns del desaparegut algun dret exercitable en vida d'este o dependent de la seua mort. No obstant això, la declaració de defunció a què es referixen els apartats 2 i 3 de l'article 194 del Codi Civil es farà únicament a instància del Ministeri Fiscal.

3. En els casos de desaparició o d'absència legal, en la sol·licitud inicial s'expressarà el nom, el domicili i la resta de dades de localització dels parents coneguts més pròxims de l'absent o desaparegut fins al quart grau de consanguinitat i el segon d'afinitat.

4. En la tramitació d'estos expedients no serà preceptiva la intervenció d'advocat ni procurador.

Article 69. *Defensor judicial en cas de desaparició.*

1. En els casos de desaparició d'una persona, si una part legitimada o el Ministeri Fiscal, conforme a l'article 181 del Codi Civil, sol·liciten el nomenament d'un defensor, acreditats els requisits que este precepte establix, el secretari judicial nomenarà defensor a qui corresponga, prèvia celebració de compareixença en el termini màxim de cinc dies des de la presentació de la sol·licitud, a la qual se citaran els interessats i el Ministeri Fiscal i s'oïran els testimonis proposats pel sol·licitant.

2. En cas d'urgència per seguir-se perjuí si s'esperara per al nomenament fins la celebració de la compareixença, el secretari judicial podrà designar immediatament defensor a qui corresponga o a qui propose el sol·licitant, així com adoptar mesures urgents de protecció del patrimoni del desaparegut, i continuaran després els tràmits ordinaris de l'expedient que, en este cas, acabarà per resolució per la qual es ratifiquen o es revoquen el nomenament i les mesures acordades a l'inici.

Article 70. *Declaració d'absència.*

1. La declaració d'absència legal a què es referixen els articles 182 a 184 del Codi Civil, amb el consegüent nomenament de representant de l'absent, la instarà la part interessada o el Ministeri Fiscal, aportant les proves necessàries que acrediten la concurrència en el cas de tots els requisits que exigix el mencionat codi per a tal declaració.

2. El secretari judicial admetrà la sol·licitud i assenyalarà dia i hora per a la compareixença, que tindrà lloc en el termini màxim d'un mes, a la qual citarà el sol·licitant i el Ministeri Fiscal, així com els parents indicats en la sol·licitud inicial i els que consten en l'expedient com a interessats, i ordenarà publicar dos vegades la resolució d'admissió per mitjà d'edictes, amb interval mínim de huit dies, en la forma establida en la Llei d'Enjudiciament Civil, en el «Boletín Oficial del Estado» i en el tauler de l'ajuntament de la localitat en què l'absent havia tingut el seu últim domicili. En l'edecte es farà constar que

podrà intervenir en la compareixença qualsevol que puga tindre interès en la declaració d'absència.

3. En estos expedients, el secretari judicial podrà adoptar d'ofici o a instància d'interessat, amb intervenció del Ministeri Fiscal, les mesures d'esbrinament i investigació que considere procedents, així com totes les de protecció que jutge útils al desaparegut o absent.

4. Si en la compareixença es proposa la pràctica d'algun mitjà probatori o actuació útil per a l'esbrinament del parador de la persona de què es tracte en l'expedient, el secretari judicial podrà acordar que es practique després de la compareixença.

Article 71. *Resolució i nomenament de representant de l'absent.*

1. Practicades les proves que s'hagen estimat necessàries i finalitzada la compareixença, el secretari judicial, si pel resultat de la prova és procedent, dictarà decret de declaració legal d'absència, nomenarà el representant de l'absent d'acord amb el que disposa l'article 184 del Codi Civil, al qual li correspondrà la perquisició de la persona de l'absent, la protecció i administració dels seus béns i el compliment de les seues obligacions, i disposarà tot allò que siga procedent d'acord amb este codi, segons el cas de què es tracte.

2. Seran aplicables als representants datius de l'absent les disposicions establides en els capítols IV i VIII, en allò que s'adapten a la seua especial representació, sobre nomenament dels tutors, l'acceptació, excusa i remoció del seu càrrec, la prestació de fiança i la fixació de la seua retribució, així com l'obtenció d'autoritzacions i aprovacions per a la realització de determinats actes referits a béns i drets de l'absent, i la seua rendició de comptes una vegada conclosa la seua gestió, que tramitarà i decidirà el secretari judicial.

Article 72. *Mesures provisionals.*

1. Si abans d'iniciar-se l'expedient per a la declaració d'absència legal s'ha adoptat alguna de les mesures regulades en el Codi Civil per als casos de desaparició, subsistiran fins que tinga lloc esta declaració, llevat que el secretari judicial, a instància de l'interessat o del Ministeri Fiscal, estime convenient modificar-les.

2. Si no s'han adoptat, podrà el secretari judicial acordar-les amb caràcter provisional, fins que s'ultime l'expedient d'absència.

Article 73. *Pràctica d'inventari de béns.*

Acceptat el càrrec pel representant, a qui se li donarà testimoni de la resolució perquè li servisca de títol justificatiu, procedirà a fer l'inventari de béns mobles i descripció dels immobles a què es referix el número primer de l'article 185 del Codi Civil, en què s'inclouran els deutes o obligacions pendents de l'absent. S'haurà de practicar en el mateix expedient, amb intervenció del Ministeri Fiscal i de tots els interessats personats en este.

Article 74. *Declaració de defunció.*

1. La declaració de defunció a què es referix l'apartat 2n de l'article 194 del Codi Civil la instarà el Ministeri Fiscal immediatament després del sinistre. Si es tracta del supòsit regulat en l'apartat 3r del mateix article, ho farà als huit dies del sinistre si no s'han identificat les restes.

Aportades o practicades les proves que s'hagen estimat necessàries per a acreditar la concurrència dels requisits que exigixen els mencionats apartats dins del termini màxim de cinc dies, amb la col·laboració, si és el cas, de les oficines diplomàtiques o consulars corresponents, el secretari judicial competent dictarà en el mateix dia la resolució oportuna.

El decret dictat pel secretari judicial declararà la defunció de totes les persones que es troben en tal situació, i expressarà com a data a partir de la qual s'entén succeïda la mort, la del sinistre.

2. La declaració de defunció a què es referixen l'article 193 i els apartats 1, 4 i 5 de l'article 194 del Codi Civil la podran instar els interessats o el Ministeri Fiscal, i es tramitarà d'acord amb el que establix este capítol.

El decret que dicte el secretari judicial en estos casos declararà, si resulta acreditat, el cessament de la situació d'absència legal, si ha sigut decretada prèviament, i la defunció de la persona i expressarà la data a partir de la qual s'entenga succeïda la mort.

3. Una vegada ferma la declaració de defunció de l'absent, s'obrirà la successió en els seus béns, i es procedirà a adjudicar-los pels tràmits establits en la Llei d'Enjudiciament Civil o extrajudicialment, segons els casos.

Article 75. *Fets posteriors a la declaració d'absència o defunció.*

1. Si es presenta alguna persona que diu ser el declarat absent o difunt, el secretari judicial ordenarà que siga identificada pels mitjans adequats que podrà acordar d'ofici o a instància de l'interessat, i convocarà compareixença a la qual seran citats la persona presentada, el Ministeri Fiscal i tots els que hagen intervingut en l'expedient de declaració.

Acabada la compareixença, el secretari judicial dictarà un decret dins dels tres dies següents pel qual es deixarà sense efecte o es ratificarà la resolució de declaració d'absència o defunció.

2. Si no es presenta, però es tenen notícies de la seua suposada existència en parador conegut, es notificarà personalment al presumpte afectat la resolució de declaració de la seua absència o defunció, requerint-lo perquè en el termini de vint dies aporte les proves de la seua identitat. Transcorregut el termini, amb independència que haja presentat o no les proves, el secretari judicial convocarà la compareixença referida en l'apartat anterior, citant els que allí s'expressen. El secretari judicial dictarà la resolució que siga procedent dins dels tres dies següents.

3. Si la persona que diu ser el desaparegut ho sol·licita i aporta identificació documental que el secretari judicial considera suficient per a això, es podrà decretar la suspensió de l'actuació del representant del declarat absent fins a la celebració de la compareixença.

4. Si es té notícia de la mort del desaparegut després de la declaració d'absència o de defunció, el secretari judicial, prèvia celebració de compareixença a la qual se citaran els interessats i el Ministeri Fiscal i en la qual es practican les proves pertinents per a la comprovació de la defunció, resoldrà sobre la revocació de la resolució en els tres dies següents.

Article 76. *Constància de la defunció del desaparegut.*

Si en qualsevol moment durant la substanciació d'algun dels expedients a què es referixen els articles anteriors d'este capítol es comprova la defunció del desaparegut o absent, s'arxivarà l'expedient i quedaran sense efecte les mesures que s'hagen adoptat.

Article 77. *Comunicació al Registre Civil.*

Es remetran al Registre Civil tots els testimonis necessaris per a fer-hi constar el que preveu l'article 198 del Codi Civil.

CAPÍTOL X

De l'extracció d'òrgans de donants vius

Article 78. *Àmbit d'aplicació i competència.*

1. S'aplicaran les normes d'este capítol als expedients que tinguen per objecte la constatació de la concurrència del consentiment lliure, conscient i desinteressat del donant i la resta de requisits exigits per a l'extracció i trasplantament d'òrgans d'un donant viu per

la Llei 30/1979, de 27 d'octubre, sobre extracció i trasplantament d'òrgans, i les altres normes que la despleguen.

2. Serà competent per a conèixer d'estos expedients el jutge de primera instància de la localitat on s'haja de fer l'extracció o el trasplantament, a elecció del sol·licitant.

Article 79. Sol·licitud i tramitació de l'expedient.

1. L'expedient s'iniciarà per mitjà de sol·licitud del donant o comunicació del director del centre sanitari en què s'haja d'efectuar l'extracció o persona en qui delegue, que expressarà les circumstàncies personals i familiars del donant, l'objecte de la donació, el centre sanitari en què s'ha d'efectuar l'extracció, la identitat del metge responsable del trasplantament o extracció o en el qual es delegue i s'acompanyarà el certificat mèdic sobre la salut mental i física del donant, emés de conformitat amb el que disposa la normativa corresponent.

Per a l'actuació en estos expedients no serà necessària la intervenció d'advocat o procurador.

2. A la compareixença se citarà el metge que ha d'efectuar l'extracció, el metge firmant del certificat a què es referix l'apartat anterior, el metge responsable del trasplantament o en qui delegue i la persona a qui corresponga donar l'autorització per a la intervenció, conforme al document d'autorització per a l'extracció d'òrgans concedida al centre sanitari de què es tracte o en qui este delegue.

3. El donant haurà d'atorgar el seu consentiment exprés davant del jutge durant la compareixença, després de sentir les explicacions del metge que ha d'efectuar l'extracció i les dels altres assistents a l'acte. El jutge podrà així mateix requerir d'estos les explicacions que crega oportunes sobre la concurrència dels requisits exigits en la llei per a l'atorgament del consentiment.

Article 80. Resolució.

1. Si el jutge considera que el consentiment prestat expressament pel donant no ha sigut de forma lliure, conscient i desinteressada, o no es complixen els altres requisits establits legalment, no estendrà el document de cessió de l'òrgan.

2. En cas contrari i si estima que s'han complit els requisits legals, estendrà per escrit el document de cessió de l'òrgan que serà firmat per l'interessat, el metge que ha d'efectuar l'extracció i els altres assistents. Si algun d'ells dubta que el consentiment prestat haja sigut de forma expressa, lliure, conscient i desinteressada, es podrà oposar a la donació.

3. Del document de cessió, en què es farà constar la possibilitat que té el donant de revocar el consentiment en qualsevol moment previ a la intervenció, es facilitarà còpia al donant.

TÍTOL III

Dels expedients de jurisdicció voluntària en matèria de família

CAPÍTOL I

De la dispensa d'impediment matrimonial

Article 81. Competència, legitimació i postulació.

1. El jutge de primera instància del domicili o, a falta d'este, de la residència de qualsevol dels contraents serà competent per a conèixer de la sol·licitud de dispensa dels impediments de mort dolosa del cònjuge o persona amb què haja estat unida per una relació d'afectivitat anàloga a la conjugal i de parentiu per a contraure matrimoni del grau tercer entre col·laterals, previstos en l'article 48 del Codi Civil.

2. Haurà de promoure este expedient el contraent en qui concórrega l'impediment per al matrimoni.

3. En la pràctica d'estes actuacions no serà preceptiva la intervenció d'advocat ni procurador.

Article 82. *Sol·licitud.*

L'expedient s'iniciarà per mitjà de sol·licitud dirigida al jutjat que expressarà els motius d'índole particular, familiar o social en què es basa, i a la qual s'acompanyaran els documents i antecedents necessaris que acrediten la concurrència de la justa causa exigida pel Codi Civil perquè siga procedent la dispensa i, si és el cas, la proposició de prova, la pràctica de la qual l'acordarà el jutge. Si es tracta de l'impediment de parentiu, en la sol·licitud s'expressarà, amb claredat, l'arbre genealògic dels contraents.

Article 83. *Tramitació i resolució.*

1. Admesa a tràmit pel secretari judicial la sol·licitud, citarà a la compareixença els contraents i aquells que hi puguen estar interessats, els quals seran oïts. Per a la dispensa de l'impediment de mort dolosa del cònjuge anterior s'haurà de citar, a més, el Ministeri Fiscal. En la compareixença es practicaran les proves que hagen sigut proposades i acordades.

2. El jutge, tenint en compte la justificació oferida, resoldrà concedint o denegant la dispensa de l'impediment per al matrimoni.

Article 84. *Testimoni.*

En el cas de concessió de la dispensa per al matrimoni, el secretari judicial expedirà testimoni que s'entregarà al sol·licitant per a l'ús que corresponga.

CAPÍTOL II

De la intervenció judicial en relació amb la pàtria potestat

Secció 1a. Disposició comuna

Article 85. *Tramitació.*

1. En els expedients a què es referix este capítol, una vegada admesa la sol·licitud pel secretari judicial, este citarà a la compareixença el sol·licitant, el Ministeri Fiscal, els progenitors, guardadors o tutors quan siga procedent, la persona amb capacitat modificada judicialment, si és el cas, o el menor si té prou maduresa i, en tot cas, si és major de 12 anys. Si el titular de la pàtria potestat és un menor no emancipat, se citaran també els seus progenitors i, a falta d'estos, el seu tutor. Es podrà també acordar la citació d'altres interessats.

2. El jutge podrà acordar, d'ofici o a instància del sol·licitant, dels altres interessats o del Ministeri Fiscal, la pràctica durant la compareixença de les diligències que considere oportunes. Si estes actuacions tenen lloc després de la compareixença, es donarà trasllat de l'acta corresponent als interessats perquè puguen efectuar al·legacions en el termini de cinc dies.

3. No serà preceptiva la intervenció d'advocat ni de procurador per a promoure i actuar en estos expedients.

Secció 2a. De la intervenció judicial en els casos de desacord en l'exercici de la pàtria potestat

Article 86. *Àmbit d'aplicació, competència i legitimació.*

1. S'aplicaran les disposicions d'esta secció quan el jutge haja d'intervindre en els casos de desacord en l'exercici de la pàtria potestat exercitada conjuntament pels

progenitors. També seran aplicables en els casos en què estiga legalment prevista l'autorització o intervenció judicial quan el titular de la pàtria potestat siga un menor d'edat no emancipat i hi haja desacord o impossibilitat dels seus progenitors o tutor.

2. Serà competent el jutjat de primera instància del domicili o, a falta d'este, de la residència del fill. No obstant això, si l'exercici conjunt de la pàtria potestat pels progenitors ha sigut establert per resolució judicial, serà competent per a conèixer de l'expedient el jutjat de primera instància que l'haja dictat.

3. Estan legitimats per a promoure este expedient els dos progenitors, individualment o conjuntament. Si el titular de la pàtria potestat és un menor no emancipat, també estaran legitimats els seus progenitors i, a falta d'estos, el seu tutor.

Secció 3a. De les mesures de protecció relatives a l'exercici inadequat de la potestat de guarda o d'administració dels béns del menor o persona amb capacitat modificada judicialment

Article 87. Àmbit d'aplicació, competència i legitimació.

1. S'aplicaran les disposicions d'esta secció per a adoptar mesures en relació aamb l'exercici inadequat de la potestat de guarda de menors o persones amb capacitat modificada judicialment o amb l'administració dels seus béns en els casos a què es referixen els articles 158, 164, 165, 167 i 216 del Codi Civil. I en concret:

a) Per a l'adopció de les mesures de protecció dels menors i de les persones amb capacitat modificada judicialment establides en l'article 158 del Codi Civil.

b) Per al nomenament d'un administrador judicial per a l'administració dels béns adquirits pel fill per successió en què el pare, la mare o els dos hagen sigut justament desheretats o no hagen pogut heretar per causa d'indignitat, i no haja designat el causant una persona per a això, ni puga tampoc exercir esta funció l'altre progenitor.

c) Per a atribuir als progenitors que no tinguen mitjans la part dels fruits que en equitat corresponga dels béns adquirits pel fill per títol gratuït quan el disposador haja ordenat de manera expressa que no siguen per a estos, així com dels adquirits per successió en què el pare, la mare o els dos hagen sigut justament desheretats o no hagen pogut heretar per causa d'indignitat, i d'aquells donats o deixats als fills especialment per a la seua educació o carrera.

d) Per a l'adopció de les mesures necessàries per a assegurar i protegir els béns dels fills, exigir caució o fiança per a continuar els progenitors amb la seua administració o inclús nomenar un administrador quan l'administració dels progenitors pose en perill el patrimoni del fill.

2. Serà competent el jutjat de primera instància del domicili o, a falta d'este, de la residència del menor o persona amb capacitat modificada judicialment. No obstant això, si l'exercici conjunt de la pàtria potestat pels progenitors o l'atribució de la guarda i custòdia dels fills ha sigut establert per resolució judicial, així com quan estiguen subjectes a tutela, serà competent per a conèixer de l'expedient el jutjat de primera instància que haja conegut de l'inicial.

3. Les mesures a què es referix este capítol s'adoptaran d'ofici o a instància del mateix afectat, de qualsevol parent o del Ministeri Fiscal. Quan se sol·liciten respecte d'una persona amb capacitat modificada judicialment, es podran adoptar així mateix a instància de qualsevol interessat.

Article 88. Resolució.

Si el jutge estima procedent l'adopció de mesures, resoldrà el que corresponga i designarà una persona o institució que, si és el cas, s'haja d'encarregar de la custòdia del menor o persona amb capacitat modificada judicialment, adoptarà les mesures procedents en el cas d'acord amb el que establixen els articles 158 i 167 del Codi Civil, i podrà nomenar, si és procedent, un defensor judicial o un administrador.

Article 89. *Actuació en casos de tutela.*

En els casos de tutela del menor o persona amb capacitat modificada judicialment, el jutge que haja conegut de l'expedient remetrà testimoni de la resolució definitiva al que haja conegut del nomenament de tutor.

CAPÍTOL III

De la intervenció judicial en els casos de desacord conjugal i en l'administració de béns de guanys

Article 90. *Àmbit d'aplicació, competència, postulació i tramitació.*

1. Se seguiran els tràmits regulats en les normes comunes d'esta llei quan els cònjuges, individualment o conjuntament, sol·liciten la intervenció o autorització judicial per a:

- a) Fixar el domicili conjugal o disposar sobre la vivenda habitual i objectes d'ús ordinari, si hi ha desacord entre els cònjuges.
- b) Fixar la contribució a les càrregues del matrimoni, quan un dels cònjuges incomplisca tal deure.
- c) Realitzar un acte d'administració respecte de béns comuns per ser necessari el consentiment dels dos cònjuges, o per a la realització d'un acte de disposició a títol oneros sobre estos, per trobar-se l'altre cònjuge impedit per a prestar-lo o negar-s'hi injustificadament.
- d) Conferir l'administració dels béns comuns, quan un dels cònjuges es trobe impedit per a prestar el consentiment o haja abandonat la família o existisca separació de fet.
- e) Realitzar actes de disposició sobre immobles, establiments mercantils, objectes preciosos o valors mobiliaris, excepte el dret de subscripció preferent, si el cònjuge té l'administració i, si és el cas, la disposició dels béns comuns per ministeri de la llei o per resolució judicial.

2. En els expedients sobre atribució de l'administració i disposició dels béns comuns a un sol dels cònjuges, el jutge podrà acordar així mateix cauteles i limitacions, d'ofici o a instància del Ministeri Fiscal quan haja d'intervindre en l'expedient.

3. En els expedients a què es referixen els dos apartats anteriors serà competent el jutjat de primera instància del que siga o haja sigut l'últim domicili o residència dels cònjuges.

No serà preceptiva la intervenció d'advocat ni de procurador per a promoure i actuar en estos expedients, llevat que la intervenció judicial siga per a la realització d'un acte de caràcter patrimonial amb un valor superior a 6.000 euros, cas en què serà necessari.

4. El jutge oirà en la compareixença el sol·licitant, el cònjuge no sol·licitant, si és el cas, i els altres interessats, sense perjudi de la pràctica de les altres diligències de prova que estime pertinents.

5. En estos expedients es donarà audiència al Ministeri Fiscal quan estiguen compromesos els interessos dels menors o persones amb capacitat modificada judicialment.

TÍTOL IV

Dels expedients de jurisdicció voluntària relatius al dret successori

CAPÍTOL I

De la marmessoria

Article 91. *Àmbit d'aplicació, competència, postulació i tramitació.*

1. En els casos en què d'acord amb la legislació civil siga necessari, serà aplicable el que preveu este capítol:

1r. Per als casos de renúncia del marmessor al seu càrrec o de pròrroga del termini de la marmessoria.

2n. Per a la remoció del seu càrrec.

3r. Per a la rendició de comptes del marmessor.

4t. Per a l'obtenció d'autorització perquè el marmessor pugua efectuar actes de disposició sobre béns de l'herència.

2. Per a l'actuació en estos expedients no serà preceptiva la intervenció d'advocat ni procurador quan la quantia de l'haver hereditari siga inferior a 6.000 euros.

3. Serà competent per a conèixer d'estos expedients, la tramitació dels quals s'ajustarà a les normes comunes d'esta llei, el jutjat de primera instància de l'últim domicili o residència habitual del causant, o d'on estiga la major part del seu patrimoni, amb independència de la seua naturalesa de conformitat amb la llei aplicable, o el del lloc en què haja mort, sempre que estiguen a Espanya, a elecció del sol·licitant. En defecte de tots estos, serà competent el jutjat de primera instància del lloc del domicili del sol·licitant.

4. La decisió d'estos expedients correspondrà al jutge, excepte la resolució dels supòsits previstos en el número 1r de l'apartat 1 d'este article, que correspondrà al secretari judicial.

CAPÍTOL II

Dels comptadors partidors datius

Article 92. *Àmbit d'aplicació, competència, postulació i tramitació.*

1. Serà aplicable el que preveu este capítol:

a) Per a la designació del comptador partidori datiu en els casos previstos en l'article 1057 del Codi Civil.

b) Per als casos de renúncia del comptador partidori nomenat o de pròrroga del termini fixat per a la realització del seu encàrrec.

c) Per a l'aprovació de la partició feta pel comptador partidori quan siga necessari per no haver sigut confirmada expressament per tots els hereus i legataris.

2. Per a l'actuació en estos expedients no serà preceptiva la intervenció d'advocat ni procurador quan la quantia de l'haver hereditari siga inferior a 6.000 euros.

3. La tramitació i decisió d'estos expedients, que s'ajustarà a les normes comunes d'esta llei i al que disposa el Codi Civil, correspondrà al secretari judicial del jutjat de primera instància de l'últim domicili o residència habitual del causant, o d'on estiga la major part del seu patrimoni, amb independència de la seua naturalesa de conformitat amb la llei aplicable, o el del lloc en què haja mort, sempre que estiguen a Espanya, a elecció del sol·licitant. En defecte de tots estos, serà competent el jutjat de primera instància del lloc del domicili del sol·licitant.

CAPÍTOL III

De l'acceptació i repudiació de l'herència

Article 93. *Àmbit d'aplicació.*

1. S'aplicaran les disposicions d'este capítol en tots els casos en què, d'acord amb la llei, la validesa de l'acceptació o repudiació de l'herència necessite autorització o aprovació judicial.

2. En tot cas, necessitaran autorització judicial:

a) Els progenitors que exercisquen la pàtria potestat per a repudiar l'herència o llegats en nom dels seus fills menors de 16 anys, o si inclús sent majors d'eixa edat, sense arribar a la majoria, no presten el seu consentiment.

b) Els tutors, i si és el cas els defensors judicials, per a acceptar sense benefici d'inventari qualsevol herència o llegat o per a repudiar-los.

c) Els creditors de l'hereu que haja repudiat l'herència a què haja sigut cridat en perjuí d'aquells, per a acceptar l'herència en nom seu.

3. Així mateix, serà necessària l'aprovació judicial per a l'eficàcia de la repudiació de l'herència realitzada pels legítims representants de les associacions, corporacions i fundacions capaces d'adquirir.

Article 94. *Competència, legitimació i postulació.*

1. Serà competent per a conèixer d'estos expedients, la tramitació dels quals s'ajustarà a les normes comunes d'esta llei, el jutjat de primera instància de l'últim domicili o, a falta d'això, de l'última residència del causant i, si l'ha tingut en país estranger, el del lloc del seu últim domicili a Espanya o on estiga la major part dels seus béns, a elecció del sol·licitant.

2. Podran promoure este expedient els que tinguen la representació dels cridats a l'herència, ells mateixos representats pel Ministeri Fiscal si són menors o tenen la capacitat modificada judicialment, el seu defensor judicial si no se li ha donat l'autorització en el nomenament i els creditors de l'hereu que haja repudiat l'herència.

3. Serà necessària la intervenció del Ministeri Fiscal en els casos establits en les lletres a) i b) de l'apartat 2 de l'article 93.

4. Per a l'actuació en estos expedients no serà preceptiva la intervenció d'advocat ni procurador quan la quantia de l'haver hereditari siga inferior a 6.000 euros.

Article 95. *Resolució.*

1. El jutge, tenint en compte la justificació oferida i valorant si convé als interessos dels cridats a l'herència, resoldrà concedint o denegant l'autorització o aprovació sol·licitada.

2. En el cas d'haver-se sol·licitat autorització o aprovació per a acceptar sense benefici d'inventari o repudiar l'herència, si no és concedida pel jutge, només podrà ser acceptada a benefici d'inventari.

3. La resolució serà recurrible en apel·lació amb efectes suspensius.

TÍTOL V

Dels expedients de jurisdicció voluntària relatius al dret d'obligacions

CAPÍTOL I

De la fixació del termini per al compliment de les obligacions quan siga procedent

Article 96. *Àmbit d'aplicació.*

Quan, conforme a l'article 1128 del Codi Civil o qualsevol altra disposició legal, siga procedent que s'assenyale judicialment el termini per al compliment d'una obligació a instància d'algun dels subjectes d'esta, se seguiran les normes comunes de la present llei.

Article 97. *Competència i postulació.*

1. La tramitació i resolució del present expedient correspondrà al jutge de primera instància del domicili del deutor. Si la relació travada és entre un consumidor o usuari i un empresari o professional i este és el deutor de la prestació, la competència podrà correspondre també al jutge de primera instància del domicili del creditor, a elecció d'este.

2. Per a l'actuació en este expedient no serà preceptiva la intervenció d'advocat ni procurador.

3. Si se suscita oposició, l'expedient es farà contenciós i el secretari judicial citarà als interessats a una vista, i continuarà la tramitació d'acord amb el que s'ha previst per al juí verbal.

CAPÍTOL II

De la consignació

Article 98. *Àmbit d'aplicació, competència i postulació.*

1. S'aplicarà el que disposa este capítol en els casos en què, sent procedent la consignació d'acord amb la llei, es faça davant de l'òrgan judicial.

2. Serà competent el jutjat de primera instància corresponent al lloc on calga complir l'obligació i, si es pot complir en diferents llocs, qualsevol d'ells a elecció del sol·licitant. A falta d'això, serà competent el que corresponga al domicili del deutor.

3. Per a l'actuació en el present expedient no serà preceptiva la intervenció d'advocat ni procurador.

Article 99. *Tramitació.*

1. El que promoga la consignació judicial expressarà en la seua sol·licitud les dades i circumstàncies d'identificació dels interessats en l'obligació a què es referisca la consignació, el domicili o els domicilis en què puguen ser citats, així com les raons d'esta, tot el que es referix a l'objecte de la consignació, la seua posada a disposició de l'òrgan judicial i, si és el cas, el que se sol·licite quant al seu depòsit.

Així mateix, haurà d'acreditar haver efectuat l'oferiment de pagament, si és procedent, i en tot cas l'anunci de la consignació al creditor i la resta d'interessats en l'obligació.

Amb la sol·licitud s'haurà d'efectuar la posada a disposició de la cosa deguda, sense perjudi que posteriorment es puga designar com a depositari el mateix promotor.

2. Si la sol·licitud no reuneix els requisits necessaris, el secretari judicial dictarà decret que així ho declare i manarà tornar al promotor el que ha consignat.

En cas contrari, admesa la sol·licitud pel secretari judicial, este notificarà als interessats l'existència de la consignació, a l'efecte que en el termini de deu dies retiren la cosa deguda o facen les al·legacions que consideren oportunes. Igualment adoptarà les mesures oportunes quant al depòsit de la cosa deguda.

3. Quan els interessats compareguts retiren la cosa deguda acceptant expressament la consignació, el secretari judicial dictarà decret tenint-la per acceptada, amb els efectes legals procedents, i manant cancel·lar l'obligació i, si és el cas, la garantia, si així ho sol·licita el promotor.

4. Si transcorregut el termini no procedixen a retirar la cosa deguda, no realitzen cap al·legació o rebutgen la consignació, se'n donarà trasllat al promotor perquè inste, en el termini de cinc dies, la devolució del que ha consignat o el manteniment de la consignació.

En el cas que el promotor sol·licite la devolució del que ha consignat, es donarà trasllat de la petició al creditor per cinc dies, i si l'autoritza a retirar-ho, el secretari judicial dictarà decret acordant l'arxiu de l'expedient i el creditor perdrà tota preferència que tinguera sobre la cosa i els copromotors i fiadors quedaran lliures. Si la cosa és retirada per l'exclusiva voluntat del promotor, l'arxivament de l'expedient deixarà subsistent l'obligació.

Quan el promotor inste el manteniment de la consignació, el secretari judicial citarà el promotor, el creditor i aquells que hi puguen estar interessats a una compareixença a celebrar davant del jutge, en què seran oïts i es practicaran aquelles proves que hagen sigut proposades i acordades.

5. El jutge, tenint en compte la justificació oferida, l'obligació i la concurrència en la consignació dels requisits que corresponguen, resoldrà declarant o no que està ben feta.

Si la resolució té per ben feta la consignació, esta produirà els efectes legals procedents, s'entregarà al creditor la cosa consignada i es manarà cancel·lar l'obligació si el promotor ho sol·licita. En cas contrari, l'obligació subsistirà i es tornarà al promotor la consignació.

6. Els gastos ocasionats per la consignació seran de compte del creditor si és acceptada o es declara estar ben feta. Eixos gastos seran de compte del promotor si és declarada improcedent o retira la cosa consignada.

TÍTOL VI

Dels expedients de jurisdicció voluntària relatius als drets reals

CAPÍTOL I

De l'autorització judicial a l'usufructuari per a reclamar crèdits vençuts que formen part de l'usdefruit

Article 100. *Àmbit d'aplicació.*

S'aplicaran les disposicions d'este capítol en els supòsits en què l'usufructuari pretenga reclamar i cobrar per si mateix els crèdits vençuts que formen part de l'usdefruit, quan estiga dispensat de prestar fiança o no haja pogut constituir-la, o la constituïda no siga prou i no compte amb l'autorització del propietari per a fer-ho, així com per a posar a interès el capital obtingut amb la mencionada reclamació si no compta amb l'acord del propietari.

Article 101. *Competència i postulació.*

1. Serà competent per a conèixer d'estos expedients, la tramitació dels quals s'ajustarà a les normes comunes de la present llei, el jutjat de primera instància de l'últim domicili o, a falta d'este, de l'última residència del sol·licitant.

2. Per a l'actuació en estos expedients no serà preceptiva la intervenció d'advocat ni de procurador.

Article 102. *Sol·licitud.*

L'expedient s'iniciarà per mitjà de sol·licitud de l'usufructuari, que s'acompanyarà dels documents o mitjans de prova que acrediten el seu dret, l'existència del crèdit vençut que es pretenga reclamar o, si és el cas, l'import cobrat al realitzar-lo i que pretenga posar a interès i la falta de l'autorització del propietari. En el cas que sol·licite l'autorització per a posar a interès el capital obtingut després de cobrar el crèdit vençut, haurà d'oferir garanties suficients per a conservar la seua integritat.

Article 103. *Tramitació i resolució.*

1. Admesa a tràmit pel secretari judicial la sol·licitud, convocarà a la compareixença el promotor, el propietari i aquells que puguen estar interessats en el cobrament del crèdit, que seran oïts per este orde. Posteriorment, es practicaran aquelles proves que hagen sigut proposades i acordades.

2. El jutge, tenint en compte la justificació oferida i valorant la conveniència del cobrament del crèdit que forma part de l'usdefruit o de la inversió del capital obtingut, resoldrà concedint o denegant l'autorització sol·licitada.

Si l'autorització atorgada és per a cobrar un crèdit vençut que forme part de l'usdefruit, caldrà establir l'obligació de l'usufructuari d'informar periòdicament, dins dels terminis atorgats, el tribunal sobre les gestions dutes a terme, així com del resultat final.

Però si l'autorització és per a posar a interès el capital obtingut pel cobrament d'eixe crèdit, la resolució haurà de contindre les garanties a establir per l'usufructuari per a conservar la integritat del capital.

CAPÍTOL II

De l'expedient de delimitació de finques no inscrites

Article 104. Àmbit d'aplicació.

S'aplicaran les disposicions d'este capítol quan es pretenga obtindre la delimitació de finques que no estiguen inscrites en el Registre de la Propietat. Tractant-se de finques inscrites, s'aplicarà el que disposa la legislació hipotecària.

Tampoc s'aplicaran als immobles la titularitat dels quals corresponga a les administracions públiques, la delimitació dels quals es practicarà d'acord amb la seua legislació específica.

Article 105. Competència, legitimació i postulació.

1. Serà competent per al coneixement d'este expedient el secretari judicial del jutjat de primera instància corresponent al lloc on estiga situada la finca o la major part d'esta.

2. S'iniciarà l'expedient a instància del titular del domini de la finca o, si són diversos, de qualsevol d'ells, o del titular de qualsevol dret real d'ús i gaudi sobre esta.

3. En la tramitació del present expedient serà preceptiva la intervenció d'advocat si el valor de la finca és superior a 6.000 euros.

Article 106. Sol·licitud i tramitació.

1. L'expedient s'iniciarà per mitjà d'un escrit en què es faran constar les circumstàncies tant de la finca que es pretén delimitar com de les contigües, així com les dades identificatives dels titulars de l'una i de les altres, incloent-hi les cadastrals, amb el seu domicili si és conegut pel sol·licitant. Quan la delimitació sol·licitada no es referisca a la totalitat del perímetre de la finca, es determinarà la part a què s'haja de contraure. Respecte de les finques contigües que apareguen inscrites en el Registre de la Propietat, caldrà aportar igualment certificació registral.

El sol·licitant de la delimitació haurà d'aportar, en tot cas, la certificació cadastral descriptiva i gràfica de la finca objecte de la delimitació i de les contigües, així com els documents o justificants que servisquen de fonament a la seua pretensió. A més, en el cas que el promotor manifeste que la representació gràfica cadastral no coincidix amb la de la delimitació sol·licitada, haurà d'aportar-ne representació gràfica georeferenciada. En tot cas, la representació gràfica alternativa haurà de respectar la resta de la delimitació de les finques afectades que resulten de la cartografia cadastral en el que no afecte la delimitació. La representació gràfica haurà d'estar degudament georeferenciada i subscripta per tècnic competent, de manera que permeta que s'incorpore al Cadastre una vegada practicada la delimitació.

2. El secretari judicial, admesa la sol·licitud, comunicarà l'inici de l'expedient a tots els interessats, els quals, en el termini de quinze dies, podran fer les alegacions i presentar les proves que estimen procedents. Transcorregut el termini, el secretari judicial traslladarà als interessats tota la documentació aportada i els citarà a l'acte de delimitació a realitzar en el termini de trenta dies per a buscar l'avinença entre ells.

No se suspendrà la pràctica de la delimitació per la falta d'assistència d'algun dels propietaris contigus, i quedarà salvat el seu dret per a demandar, en el juí declaratiu que corresponga, la possessió o propietat de què es crega desposseït en virtut de la delimitació. De la mateixa manera, si abans de la compareixença, el propietari d'alguna de les finques contigües s'oposa a la delimitació, arxivarà l'expedient en relació a la part de la finca tocant a la de l'opositor, reservant a les parts el seu dret perquè l'exerciten en el juí declaratiu que corresponga, i continuarà amb la resta.

Article 107. *Resolució.*

1. Si s'aconsegueix l'acord, entre tots els interessats o part d'ells, el secretari judicial farà constar en una acta tot el que acorden i que l'acte va acabar amb avinença total o parcial respecte d'algun o alguns dels límits, així com els termes d'esta, que haurà de ser firmada pels compareixents. Si no es pot aconseguir cap acord, es farà constar que l'acte va acabar sense avinença.

2. Finalitzat l'acte, el secretari judicial dictarà decret on farà constar l'avinença, o que va ser parcial respecte d'algun o alguns dels límits, o que es va fer sense avinença, i s'acordarà l'arxivament definitiu de les actuacions. Al decret s'incorporarà l'acta i, en tot cas, la certificació cadastral descriptiva i gràfica i, en el supòsit de discordança amb esta, la representació gràfica alternativa aportada.

3. El secretari judicial remetrà testimoni de l'acta i del decret al Cadastre a l'efecte que pugua realitzar, si és el cas, les alteracions cadastrals que corresponguen, segons la seua normativa reguladora.

TÍTOL VII

Dels expedients de subhastes voluntàries

Article 108. *Àmbit d'aplicació.*

S'aplicaran les disposicions d'este títol sempre que s'haja de procedir, fora d'un procediment de constrenyiment, a l'alienació en subhasta de béns o drets determinats, a instància del mateix interessat.

Article 109. *Competència i postulació.*

1. Serà competent el jutjat de primera instància que corresponga al domicili del titular, i si són diversos titulars, el corresponent a qualsevol d'ells. Tractant-se de béns immobles serà competent el del lloc on estos radiquen.

2. Per a l'actuació en este expedient no serà preceptiva la intervenció d'advocat i procurador.

Article 110. *Sol·licitud.*

1. Serà necessària sol·licitud d'iniciació de l'expedient, amb la identificació i estat del bé o dret, que haurà d'anar acompanyada dels documents següents:

- a) Els que permeten acreditar la capacitat legal per a contractar del sol·licitant.
- b) Els que acrediten el seu poder de disposició sobre l'objecte o dret de la subhasta. Quan es tracte de béns o drets registrables, s'acompanyarà certificació registral de domini i càrregues.
- c) El plec de condicions particulars d'acord amb les quals s'haja de celebrar la subhasta i on s'arreglarà la valoració dels béns o drets a subhastar.

2. En cas d'existir arrendataris o ocupants de l'immoble de l'alienació del qual es tracte, el sol·licitant haurà d'identificar-los en la seua sol·licitud inicial, i en este cas es procedirà en la forma prescrita en l'article 661 de la Llei d'Enjudiciament Civil.

3. En la sol·licitud es podrà demanar al secretari judicial que acorde la venda del bé o dret per persona o entitat especialitzada. Si s'estima procedent, el secretari judicial acordarà la venda amb subjecció a allò que estableix l'article 641 de la Llei d'Enjudiciament Civil quan siga compatible amb les disposicions d'este títol.

Article 111. *Tramitació.*

1. El secretari judicial, abans de resoldre sobre la sol·licitud, consultarà el Registre Públic Concursal als efectes previstos en la legislació especial.

2. A la vista de la documentació, resoldrà el que siga procedent sobre la celebració de la subhasta.

Si acorda que és procedent, el secretari judicial comunicarà al Registre Públic Concursal l'existència de l'expedient amb expressa especificació del número d'identificació fiscal del titular persona física o jurídica el bé del qual siga objecte de la subhasta. El Registre Públic Concursal notificarà al jutjat que estiga coneixent de l'expedient la pràctica de qualsevol assentament que es duga a terme associat al número d'identificació fiscal notificat als efectes previstos en la legislació concursal.

El secretari judicial comunicarà al Registre Públic Concursal la finalització de l'expedient quan es produïska.

3. Quan s'acorde que se celebre, si es tracta de la subhasta d'un bé immoble o dret real inscrit en el Registre de la Propietat o béns mobles subjectes a un règim de publicitat registral semblant al d'aquells, el secretari judicial sol·licitarà per procediments electrònics certificació registral de domini i càrregues. El registrador de la propietat expedirà la certificació amb informació continuada pel mateix mitjà i farà constar per nota al marge del bé o dret esta circumstància. Esta nota produirà l'efecte d'indicar la situació de venda en subhasta del bé o dret i caducarà als sis mesos de la seua data excepte si abans el secretari judicial notifica al registrador el tancament de l'expedient o la seua suspensió, cas en què el termini es computarà des que el secretari judicial notifique que es reprén.

El registrador ho notificarà, immediatament i de forma telemàtica, al secretari judicial i al Portal de subhastes de l'Agència Estatal Boletín Oficial del Estado si es presenta un altre o uns altres títols que afecten o modifiquen la informació inicial.

El portal de subhastes recollirà la informació proporcionada pel Registre de manera immediata per a traslladar-la als que consulten el seu contingut.

4. La subhasta es farà, en tot cas, de forma electrònica en el Portal de subhastes de l'Agència estatal Boletín Oficial del Estado, sota la responsabilitat del secretari judicial, i per això seran aplicables les disposicions de la Llei d'Enjudiciament Civil en este sentit, si són compatibles amb el que preveu este títol.

5. La publicitat i celebració de la subhasta s'ajustarà a la Llei d'Enjudiciament Civil en tot allò que no estiga previst en el plec de condicions particulars. En els edictes s'expressarà el plec de condicions.

6. Acabada la subhasta, el secretari judicial, per decret, aprovarà la rematada en favor de l'únic o millor postor, sempre que cobrisca el tipus mínim que haja fixat el sol·licitant o no s'haja reservat expressament el dret a aprovar-la, cas en què se li donarà vista de l'expedient perquè en el termini de tres dies demane el que li interesse. Igual comunicació se li donarà en el cas que algun licitador faça l'oferta d'acceptar la rematada modificant algunes de les condicions.

Si el sol·licitant aprova la rematada o accepta la proposició, es resoldrà tenint per aprovada la rematada en favor del licitador.

7. Quan en la subhasta no hi haja cap postor o el sol·licitant no haja acceptat la proposició, se sobreseurà l'expedient.

8. El decret d'adjudicació contindrà la descripció del bé o dret, la identificació dels intervinents, expressió de les condicions de l'adjudicació i els altres requisits necessaris, si és el cas, per a la inscripció registral. Un testimoni de la resolució, que s'entregarà a l'adjudicatari, serà títol suficient per a la pràctica de les inscripcions registrals que, si és el cas, corresponguen.

TÍTOL VIII

Dels expedients de jurisdicció voluntària en matèria mercantil

CAPÍTOL I

De l'exhibició de llibres de les persones obligades a portar comptabilitat

Article 112. *Àmbit d'aplicació.*

L'exhibició de llibres, documents i suports comptables de la persona obligada a portar-los, en els casos que siga procedent conforme a la llei i amb l'abast que estes determinen, es podrà sol·licitar mitjançant este expedient, sempre que no hi haja norma especial aplicable al cas.

Article 113. *Competència i postulació.*

1. La competència correspondrà al jutjat mercantil del domicili de la persona obligada a l'exhibició, o de l'establiment a la comptabilitat del qual es referisquen els llibres i documents de l'exhibició dels quals es tracte.

2. En la tramitació d'estos expedients serà preceptiva la intervenció d'advocat i procurador.

Article 114. *Tramitació.*

1. La sol·licitud es tramitarà segons les normes comunes regulades en esta llei, fent constar el dret o interès legítim del sol·licitant i especificant els assentaments que han de ser examinats o el seu contingut en la forma més exacta possible, així com l'objecte i finalitat de la sol·licitud.

Admesa la sol·licitud pel secretari judicial, este citarà a una compareixença davant el jutge els que hagen d'intervenir en l'expedient. El jutge resoldrà sobre la sol·licitud motivadament en la mateixa compareixença, i serà documentada amb posterioritat pel secretari judicial, o en els cinc dies següents a la seua finalització per mitjà d'interlocutòria.

2. Si s'estima la sol·licitud, s'ordenarà que es posen de manifest els llibres i documents que calga examinar, especificant l'abast de l'exhibició, requerint per a això la persona obligada i assenyalant dia i hora per a l'exhibició. Si el requerit sol·licita algun horari concret a fi de no pertorbar les seues activitats, el jutge acordarà el que siga procedent, oïts els interessats. De manera motivada, i amb caràcter excepcional, el jutge podrà reclamar que es presenten en el jutjat els llibres o el suport informàtic, sempre que s'especifiquen els assentaments que calga examinar.

Article 115. *Forma de realitzar l'exhibició.*

1. La persona obligada a l'exhibició té el deure de col·laborar i facilitar l'accés a la documentació requerida perquè el sol·licitant la puga examinar.

2. L'exhibició es farà davant del secretari judicial en el domicili o establiment de la persona obligada a portar els llibres, o amb l'aportació en suport informàtic si així s'ha acordat; el sol·licitant podrà examinar els llibres, documents o suports especificats per si mateix o amb la col·laboració dels experts que haja designat en la seua sol·licitud i que el jutge haja autoritzat, i el secretari judicial estendrà acta de les actuacions.

Article 116. *Multes coercitives.*

1. Si la persona obligada a l'exhibició s'hi nega injustificadament, obstaculitza o trenca el deure de col·laborar i facilitar l'accés a la documentació sol·licitada, serà requerida pel secretari judicial, a instància del sol·licitant, perquè ho faça i s'abstinga de reiterar el trencament, amb advertència de la imposició de multa i d'incórrer en un delicte de desobediència a l'autoritat judicial.

2. Si l'incompliment persistix, el secretari judicial, després d'oïr el requerit, per a assegurar el compliment de l'orde, podrà imposar per decret i respectant el principi de proporcionalitat, multes coercitives de fins a 300 euros al dia, que s'ingressaran en el Tresor Públic.

Per a determinar la quantia de la multa el secretari judicial haurà de tindre en compte les circumstàncies del fet de què es tracte, així com els perjudicis que a l'altre interessat s'hagen pogut causar.

CAPÍTOL II

De la convocatòria de juntes generals

Article 117. *Àmbit d'aplicació.*

L'expedient previst en este capítol s'aplicarà en tots els casos en què les lleis permeten sol·licitar la convocatòria d'una junta general, siga ordinària o extraordinària.

Article 118. *Competència, legitimació i postulació.*

1. Serà competent el jutjat mercantil del domicili social de l'entitat a què es faça referència.

2. Podrà sol·licitar la convocatòria qui estiga legitimat per a això per les lleis corresponents.

3. Per a l'actuació en este expedient serà preceptiva la intervenció d'advocat i de procurador.

Article 119. *Tramitació.*

1. L'expedient s'iniciarà per mitjà d'un escrit en què se sol·licite la convocatòria de la junta, en el qual es farà constar la concurrència dels requisits exigits legalment en cada cas, i s'acompanyarà dels estatuts, els documents que en justifiquen la legitimació i el compliment d'eixos requisits.

2. Si la junta és ordinària, la sol·licitud s'haurà de fonamentar en el fet que no s'ha reunit dins dels terminis legalment establits; si la junta sol·licitada és extraordinària, s'expressaran els motius de la sol·licitud i l'orde del dia que se sol·licita.

3. També es podrà sol·licitar en l'escrit que es designen un president i un secretari per a la junta diferents dels que corresponga estatutàriament.

4. Una vegada admesa la sol·licitud, el secretari judicial fixarà dia i hora per a la compareixença, a la qual se citarà l'òrgan d'administració.

5. Si accedix a allò que s'ha sol·licitat, convocarà la junta general en el termini d'un mes des que haja sigut formulada la sol·licitud, amb indicació del lloc, dia i hora per a la celebració, així com l'orde del dia, i designarà el president i el secretari. El lloc establert haurà de ser el fixat en els estatuts, i si no hi està fixat, haurà d'estar dins del terme municipal on radique el domicili de la societat.

Si se sol·licita simultàniament la celebració d'una junta ordinària i extraordinària, es podrà acordar que se celebren conjuntament.

Contra el decret pel qual s'acorde la convocatòria de la junta general no es podrà interposar cap recurs.

6. Una vegada obtinguda l'acceptació de qui haja sigut designat per a presidir-la, la resolució per mitjà de la qual es convoque la junta haurà de ser notificada al sol·licitant i a l'administrador.

En cas que no s'accepte la persona designada, el secretari judicial podrà nomenar-ne una altra perquè la substituïska.

CAPÍTOL III

Del nomenament i la revocació de liquidador, d'auditor o d'interventor d'una entitat

Article 120. *Àmbit d'aplicació.*

En tots aquells casos en què la llei preveja la possibilitat de sol·licitar al secretari judicial el nomenament de liquidador, d'auditor o d'interventor, se seguirà l'expedient previst en este capítol.

Per a la revocació o el cessament dels nomenaments, quan siga necessari que els realitze el secretari judicial, se seguirà el mateix expedient.

Article 121. *Competència, legitimació i postulació.*

1. La competència per al nomenament de liquidador, d'auditor i d'interventor correspondrà al jutjat mercantil del domicili social de l'entitat a què es faça referència.

2. Podrà sol·licitar el nomenament de liquidador, d'auditor o d'interventor qui estiga legitimat per a això per les lleis corresponents.

3. En la tramitació d'estos expedients serà preceptiva la intervenció d'advocat i de procurador.

Article 122. *Tramitació.*

1. L'expedient s'iniciarà per mitjà d'un escrit en què se sol·licitarà el nomenament de liquidador, d'auditor i d'interventor, i es farà constar la concurrència dels requisits exigits legalment en cada cas, al qual caldrà acompanyar els documents en què es fonamente la sol·licitud.

2. Una vegada examinades la sol·licitud i la documentació aportada, el secretari judicial convocarà una compareixença a la qual citarà els interessats que, d'acord amb la llei, hagen d'intervindre en l'expedient. Els administradors que no hagen promogut l'expedient seran citats a la compareixença i se'ls traslladarà l'escrit de sol·licitud.

Article 123. *Resolució i acceptació del càrrec.*

1. El secretari judicial resoldrà l'expedient per mitjà d'un decret, que dictarà en el termini de cinc dies a comptar de la terminació de la compareixença.

2. La decisió es notificarà als nomenats per a l'acceptació del càrrec; quan accepten el nomenament, se'ls proveirà de l'acreditació corresponent.

3. El testimoni de la resolució es remetrà al registre mercantil que corresponga perquè hi siga inscrita.

CAPÍTOL IV

De la reducció de capital social i de l'amortització o l'alienació de les participacions o de les accions

Article 124. *Àmbit d'aplicació, competència i postulació.*

1. En tots aquells casos en què la llei preveja la possibilitat de sol·licitar al secretari judicial la reducció de capital social o l'amortització o l'alienació de les participacions o les accions d'una societat, se seguirà l'expedient general previst en esta llei.

2. La competència correspondrà al jutjat mercantil del domicili social de l'entitat a què es faça referència.

3. En la tramitació d'estos expedients serà preceptiva la intervenció d'advocat i de procurador.

CAPÍTOL V

De la dissolució judicial de societats

Article 125. *Àmbit d'aplicació.*

En els casos en què siga procedent d'acord amb la llei, s'aplicarà l'expedient regulat en este capítol a la dissolució judicial d'una societat.

Article 126. *Competència, legitimació i postulació.*

1. La competència per a dissoldre judicialment una societat correspondrà al jutjat mercantil del seu domicili social.

2. Estan legitimats per a instar la dissolució judicial de la societat els administradors, els socis i qualsevol interessat.

3. En la tramitació d'estos expedients serà preceptiva la intervenció d'advocat i de procurador.

Article 127. *Tramitació.*

1. L'expedient s'iniciarà per mitjà d'un escrit en què es farà constar la concurrència dels requisits exigits legalment per a realitzar la dissolució judicial de la societat, i caldrà acompanyar els documents en què es fonamenta la sol·licitud.

Quan la sol·licitud la presente un subjecte legitimat diferent dels administradors, s'haurà d'acreditar que s'ha notificat a la societat la sol·licitud de dissolució.

2. El secretari judicial traslladarà l'escrit als administradors, si no han promogut l'expedient, i convocarà una compareixença a la qual citarà estos i els altres interessats que, d'acord amb la llei, hagen d'intervindre en l'expedient.

Article 128. *Resolució.*

1. El jutge resoldrà l'expedient per mitjà d'una interlocutòria en el termini de cinc dies a comptar de la terminació de la compareixença.

2. En el cas que el jutge declare dissolta la societat, la interlocutòria inclourà la designació de les persones que exerciran el càrrec de liquidadors i se'n remetrà un testimoni al registre mercantil que corresponga perquè hi siga inscrita.

CAPÍTOL VI

De la convocatòria de l'assemblea general d'obligacionistes

Article 129. *Àmbit d'aplicació.*

L'expedient previst en este capítol s'aplicarà en tots els casos en què les lleis permeten sol·licitar la convocatòria d'una assemblea general d'obligacionistes.

Article 130. *Competència, legitimació i postulació.*

1. Serà competent el jutjat mercantil del domicili social de l'entitat emissora de les obligacions.

2. Podrà sol·licitar la convocatòria qui estiga legitimat per a això d'acord amb l'ordenament jurídic.

3. Per a l'actuació en este expedient serà preceptiva la intervenció d'advocat i de procurador.

Article 131. *Tramitació.*

1. L'expedient s'iniciarà per mitjà d'un escrit en què se sol·licite la convocatòria de l'assemblea, en el qual es farà constar la concurrència dels requisits exigits legalment en

cada cas i al qual s'acompanyaran els estatuts socials i, si és el cas, el reglament del sindicat, els documents que justifiquen la legitimació i el compliment dels requisits esmentats.

Una vegada admesa la sol·licitud, el secretari judicial fixarà dia i hora per a la compareixença, a la qual citarà el comissari designat en l'escriptura d'emissió i els promotors de l'assemblea.

2. Després de realitzar-se la compareixença, es dictarà un decret en què, si és el cas, es convoque l'assemblea general d'obligacionistes per a la constitució del sindicat d'obligacionistes, i es podrà designar un nou comissari en substitució del qui no haja complert amb la seua obligació de convocar l'assemblea.

Contra el decret pel qual s'acorde la convocatòria de l'assemblea general no es podrà interposar cap recurs.

3. El secretari judicial convocarà l'assemblea en el termini d'un mes des que haja sigut formulada la sol·licitud, amb indicació del lloc, el dia i l'hora per a la celebració, així com l'orde del dia, de conformitat amb el reglament del sindicat i el contingut de la sol·licitud.

CAPÍTOL VII

Del robatori, furt, pèrdua o destrucció de títol valor o de representació de parts de soci

Article 132. *Àmbit d'aplicació.*

Les disposicions d'este capítol s'aplicaran quan se sol·licite l'adopció de les mesures previstes en la legislació mercantil en els casos de robatori, furt, pèrdua o destrucció de títols valor o de representació de parts de soci.

Article 133. *Competència, legitimació i postulació.*

1. Serà competent el jutjat mercantil del lloc de pagament quan es tracte d'un títol de crèdit; el del lloc de depòsit, en el cas de títols de depòsit, o el del lloc del domicili de l'entitat emissora quan els títols siguen valors mobiliaris, segons siga procedent.

2. Estaran legitimats per a iniciar l'expedient regulat en este capítol els posseïdors legítims dels títols quan n'hagen sigut desposseïts, així com els que n'hagen patit la destrucció o la pèrdua.

3. Per a l'actuació en este expedient serà preceptiva la intervenció d'advocat i de procurador.

Article 134. *Denúncia del fet en el cas de valors admesos a negociació en mercats secundaris oficials.*

1. El legitimat segons l'article anterior, si el seu valor està admés a negociació en alguna borsa o un altre mercat secundari oficial, es podrà dirigir a la societat rectora del mercat secundari oficial corresponent al domicili de l'entitat emissora per a denunciar-ne el robatori, el furt, la destrucció o la pèrdua.

2. La societat rectora del mercat secundari oficial corresponent ho comunicarà a les restants societats rectores, que ho publicaran en el tauler d'anuncis per a impedir la transmissió del títol o títols afectats. Igualment, es publicarà la denúncia en el «Boletín Oficial del Estado» i, si ho sol·licita el denunciant, en un periòdic de gran circulació a la seua elecció.

3. El denunciant haurà de sol·licitar la iniciació de l'expedient regulat en este capítol en el termini màxim de nou dies a comptar de la formalització de la denúncia.

4. Si no es notifica a la societat rectora del mercat secundari oficial la incoació de l'expedient, alçarà la interdicció dels valors, ho comunicarà a les societats rectores de les restants borses o mercats oficials i ho farà públic per mitjà de la col·locació en el tauler d'anuncis.

Article 135. *Tramitació.*

1. L'expedient s'iniciarà per mitjà d'un escrit en el qual l'interessat justificarà la seua legitimació per a promoure'l. Si s'ha denunciat la desposseïció del valor davant de la societat rectora del mercat secundari oficial corresponent, s'haurà de fer constar amb expressió de la data de la presentació de la denúncia.

2. Quan estiga incoat l'expedient, el secretari judicial ho comunicarà a l'emissor dels valors, i si es tracta d'un títol admés a negociació, a la societat rectora del mercat secundari oficial corresponent, als efectes previstos en l'article anterior.

3. El secretari judicial acordarà l'anunci de la incoació de l'expedient en el «Boletín Oficial del Estado» i en un periòdic de gran circulació en la seua província, i disposarà la citació de qui puga estar interessat en l'expedient.

4. Una vegada feta la compareixença, el secretari judicial dictarà un decret en què es pronunciarà sobre la prohibició de negociar o de transmetre els valors; la suspensió del pagament del capital, interessos o dividendes, o bé el depòsit de les mercaderies, segons siga procedent en atenció al títol de què es tracte, i, si és el cas, ratificarà la prohibició de negociació acordada per la societat rectora del mercat secundari oficial corresponent.

5. Sense perjudi del que disposa l'apartat anterior, quan es tracte d'un títol de tradició, no pertocarà el depòsit de les mercaderies si són d'impossible, difícil o molt costosa conservació, o si concorre el perill de patir greu deteriorament o de disminuir considerablement de valor. En eixe cas, el secretari judicial instarà el portador o el depositari, amb l'audiència prèvia del tenidor del títol, a entregar les mercaderies al sol·licitant si este ha prestat caució suficient pel valor de les mercaderies depositades, més l'eventual indemnització dels danys i perjudis al tenidor del títol si s'acredita posteriorment que el sol·licitant no tenia dret a l'entrega.

6. A petició del sol·licitant, el secretari judicial podrà nomenar un administrador per a l'exercici dels drets d'assistència i de vot a les juntes generals i especials d'accionistes corresponents als títols que siguen valors mobiliaris, així com per a la impugnació dels acords socials. La retribució del nomenat anirà a càrrec del sol·licitant.

7. Quan haja transcorregut el termini de sis mesos sense que s'hi haja suscitat controvèrsia, el secretari judicial autoritzarà la persona que va promoure l'expedient a cobrar els rendiments que produïska el títol, i ho comunicarà, a instància d'este, a l'emissor perquè puga pagar-los.

El secretari judicial, si ho considera oportú, podrà exigir al perceptor dels rendiments una fiança que garantisca, si és el cas, la devolució d'estos.

8. Una vegada transcorregut el termini d'un any sense que hi haja oposició, el secretari judicial ordenarà a l'emissor l'expedició de nous títols, que s'entregaran al sol·licitant.

9. No pertocarà, en cap cas, l'anul·lació del títol o títols, si el tenidor actual que hi formule oposició els ha adquirit de bona fe d'acord amb la llei de circulació del títol mateix.

En el cas que no siga procedent l'anul·lació del títol o títols, qui n'haja sigut tenidor legítim en el moment de la pèrdua de la possessió tindrà les accions civils o penals que corresponguen contra aquella persona que haja adquirit de mala fe la possessió del document.

CAPÍTOL VIII

Del nomenament de pèrit en els contractes d'assegurança

Article 136. *Àmbit d'aplicació.*

L'expedient regulat en este capítol s'aplicarà quan en el contracte d'assegurança, d'acord amb la seua legislació específica, no hi haja acord entre els pèrits nomenats per l'assegurador i l'assegurat per a determinar els danys produïts i aquells no estiguen d'acord amb la designació d'un tercer.

Article 137. *Competència, legitimació i postulació.*

1. Serà competent per al coneixement d'este expedient el jutjat mercantil del lloc del domicili de l'assegurat.
2. Podrà promoure este expedient qualsevol de les parts del contracte d'assegurança o les dos conjuntament.
3. En la tramitació d'este expedient no serà preceptiva la intervenció d'advocat i de procurador.

Article 138. *Tramitació.*

1. L'expedient s'iniciarà per mitjà d'un escrit presentat per qualsevol dels interessats en el qual es faça constar el fet de la discòrdia dels pèrits designats pels interessats per a valorar els danys patits i se sol·licite el nomenament d'un tercer pèrit. A l'escrit s'acompanyarà la pòlissa d'assegurança i els dictàmens dels pèrits.
2. Admesa a tràmit la sol·licitud, es convocarà a una compareixença en què el secretari judicial instarà els interessats a posar-se d'acord en el nomenament d'un altre pèrit; si no hi ha acord, el nomenarà d'acord amb les normes de la Llei d'Enjudiciament Civil.
3. Una vegada verificat el nomenament, es comunicarà al designat perquè manifeste si accepta o no el càrrec, cosa que podrà fer al·legant causa justa.
4. Després d'acceptar el càrrec, se'l proveirà del nomenament consegüent; el dictamen, que s'haurà d'emetre en el termini de trenta dies, s'incorporarà a l'expedient i es donarà per finalitzat.

TÍTOL IX

De la conciliació

Article 139. *Procedència de la conciliació.*

1. Es podrà intentar la conciliació, d'acord amb les previsions d'este títol, per a arribar a un acord i evitar un pleit.
La utilització d'este expedient per a finalitats diferents de la prevista en el paràgraf anterior i que supose un manifest abús de dret o comporte frau de llei o processal, tindrà com a conseqüència la inadmissió de pla de la petició.
2. No s'admetran a tràmit les peticions de conciliació que es formulen en relació amb:
 - 1r. Els juís en què estiguen interessats els menors i les persones amb capacitat modificada judicialment per a la lliure administració dels seus béns.
 - 2n. Els juís en què estiguen interessats l'Estat, les comunitats autònomes i les altres administracions públiques, corporacions o institucions de la mateixa naturalesa.
 - 3r. El procés de reclamació de responsabilitat civil contra jutges i magistrats.
 - 4t. En general, els que es promouen sobre matèries no susceptibles de transacció ni compromís.

Article 140. *Competència.*

1. Serà competent per a conèixer dels actes de conciliació el jutge de pau, o el secretari judicial del jutjat de primera instància o del jutjat mercantil quan es tracte de matèries de la seua competència, del domicili del requerit; si no el té en territori nacional, el de la seua última residència a Espanya. No obstant això, si la quantia de la petició és inferior a 6.000 euros i no es tracta de qüestions atribuïdes als jutjats mercantil, la competència correspondrà, si és el cas, als jutges de pau.
Si el requerit és persona jurídica, també serà competent el del lloc del domicili del sol·licitant sempre que en eixe lloc tinga el requerit delegació, sucursal, establiment o

oficina oberta al públic, o representant autoritzat per a actuar en nom de l'entitat, circumstància que haurà d'acreditar.

Si, després de la realització dels corresponents esbrinaments sobre el domicili o la residència, estos són infructuosos o el requerit de conciliació és localitzat en un altre partit judicial, el secretari judicial dictarà un decret o el jutge de pau una interlocutòria per què donarà per acabat l'expedient, circumstància de la qual haurà de deixar constància, i reservarà al sol·licitant de la conciliació el dret a promoure novament l'expedient davant del jutjat competent.

2. Si se susciten qüestions de competència del jutjat o de recusació del secretari judicial o del jutge de pau davant del qual es faça l'acte de conciliació, es tindrà per intentada la compareixença, sense més tràmits.

Article 141. *Sol·licitud.*

1. Qui intente la conciliació presentarà davant de l'òrgan competent una sol·licitud per escrit en la qual es consignaran les dades i circumstàncies d'identificació del sol·licitant i del requerit o requerits de conciliació, el domicili o els domicilis en què poden ser citats, l'objecte de la conciliació que es pretenga, la data i la determinació amb claredat i precisió de l'objecte de l'avinença.

El sol·licitant podrà formular també la sol·licitud de conciliació emplenant uns impresos normalitzats que, a este efecte, es trobaran a la seua disposició en l'òrgan corresponent.

2. Es podran acompanyar a la sol·licitud aquells documents que el sol·licitant considere oportuns.

3. En els expedients de conciliació no serà preceptiva la intervenció d'advocat ni de procurador.

Article 142. *Admissió, assenyalament i citació.*

1. El secretari judicial o el jutge de pau, en els cinc dies hàbils següents a aquell en què es presente la sol·licitud, dictarà una resolució sobre l'admissió d'esta i citarà els interessats assenyalant del dia i l'hora en què haja de tindre lloc l'acte de conciliació.

2. Entre la citació i l'acte de conciliació hauran de mediar, almenys, cinc dies. En cap cas es podrà demorar la celebració de l'acte de conciliació més de deu dies des de l'admissió de la sol·licitud.

Article 143. *Efectes de l'admissió.*

La presentació amb ulterior admissió de la sol·licitud de conciliació interromprà la prescripció, tant adquisitiva com extintiva, en els termes i amb els efectes establits en la llei, des del moment de ser presentada.

El termini per a la prescripció es tornarà a computar des que recaiga el decret del secretari judicial o la interlocutòria del jutge de pau que finalitze l'expedient.

Article 144. *Compareixença a l'acte de conciliació.*

1. Les parts hi hauran de comparéixer per si mateixes o per mitjà d'un procurador, i s'aplicaran les normes sobre representació arrellegades en el títol I del llibre I de la Llei d'Enjudiciament Civil.

2. Si no hi compareix el sol·licitant ni al·lega causa justa per a no concórrer-hi, es considerarà que desistix de la seua petició i s'arxivarà l'expedient. El requerit podrà reclamar al sol·licitant la indemnització dels danys i perjuís que la seua compareixença li haja originat, si el sol·licitant no acredita que la incompareixença és deguda a causa justa. La reclamació es farà arribar durant cinc dies al sol·licitant, i resoldrà el secretari judicial o el jutge de pau, sense possibilitat de recurs ulterior, qui fixarà, si és el cas, la indemnització que corresponga.

3. Si el requerit de conciliació no hi compareix ni al·lega causa justa per a no concórrer-hi, es posarà fi a l'acte i es considerarà que la conciliació ha sigut intentada a

tots els efectes legals. Si hi ha diversos requerits i només hi concorre algun d'ells, se celebrarà amb ell l'acte i considerarà que ha intentat la conciliació pel que fa a la resta.

4. Si el secretari judicial o el jutge de pau, si és el cas, considera acreditada la justa causa al·legada pel sol·licitant o requerit per a no concórrer-hi, s'assenyalarà un nou dia i hora per a la celebració de l'acte de conciliació en el termini dels cinc dies següents a la decisió de suspendre l'acte.

Article 145. *Celebració de l'acte de conciliació.*

1. En l'acte de conciliació, el sol·licitant exposarà la seua reclamació i manifestarà els fonaments en què es basa; el requerit contestarà el que crega convenient i els intervinents hi podran exhibir o aportar qualsevol document en què es basen les seues al·legacions. Si no hi ha avinença entre els interessats, el secretari judicial o el jutge de pau procurarà avindre'ls i els permetrà replicar i contrareplicar, si així ho volen i això pot facilitar l'acord.

2. Si s'al·lega alguna qüestió que pugua impedir la prossecució vàlida de l'acte de conciliació, es donarà per acabat l'acte i es considerarà intentada la conciliació, sense més tràmits.

3. Si hi ha conformitat entre els interessats en tot l'objecte de la conciliació o en part, es farà constar detalladament en una acta tot el que acorden i que l'acte va acabar amb avinença, així com els termes d'esta, la qual haurà de ser firmada pels compareixents; si no es pot aconseguir cap acord, es farà constar que l'acte va acabar sense avinença.

4. El desenrotllament de la compareixença es registrarà, si és possible, en suport apte per a la gravació i reproducció del so i de la imatge, de conformitat amb el que disposa la Llei d'Enjudiciament Civil. Després de finalitzat l'acte, el secretari judicial dictarà un decret o el jutge de pau dictarà una interlocutòria en què farà constar l'avinença o, si és el cas, que es va intentar sense efecte o que es va celebrar sense avinença, i acordarà l'arxivament definitiu de les actuacions.

Article 146. *Testimoni i gastos.*

Les parts podran sol·licitar un testimoni de l'acta que pose fi a l'acte de conciliació, i els gastos d'este acte seran a compte de qui l'haja promogut.

Article 147. *Execució.*

1. Als efectes previstos en l'article 517.2.9é de la Llei d'Enjudiciament Civil, el testimoni de l'acta, junt amb el del decret del secretari judicial o de la interlocutòria del jutge de pau en què es faça constar l'avinença de les parts en l'acte de conciliació, comportarà execució.

A uns altres efectes, allò que s'ha convingut tindrà el valor i l'eficàcia d'un conveni consignat en un document públic i solemne.

2. Quan es tracte d'assumptes de la competència del jutjat, serà competent per a l'execució el mateix jutjat que va tramitar la conciliació; en els altres casos, serà competent per a l'execució el jutjat de primera instància a què hauria correspost conèixer de la demanda.

3. L'execució es durà a terme d'acord amb el que estableix la Llei d'Enjudiciament Civil per a l'execució de sentències i convenis judicialment aprovats.

Article 148. *Acció de nul·litat.*

1. Contra el que s'haja convingut en l'acte de conciliació només es podrà exercir l'acció de nul·litat per les causes que invaliden els contractes.

2. La demanda que exercisca l'acció esmentada s'haurà d'interposar en un termini de quinze dies des que es va celebrar la conciliació davant del tribunal competent, i se substanciarà pels tràmits del juí que corresponga a la seua matèria o quantia.

3. Una vegada acreditat l'exercici de l'acció de nul·litat, quedarà en suspens l'execució del que s'haja convingut en l'acte de conciliació fins que es resolga definitivament sobre l'acció exercida.

Disposició addicional primera. *Referències contingudes en la legislació.*

1. Les referències que efectuen lleis de data anterior a esta a les competències del jutge en relació amb els assumptes de jurisdicció voluntària, s'entendran fetes al jutge o al secretari judicial d'acord amb el que disposa l'apartat 3 de l'article 2 d'esta llei.

Així mateix, les referències que figuren en normes de data anterior a esta llei relatives a la Llei d'Enjudiciament Civil quant a assumptes de jurisdicció voluntària, s'entendran fetes a esta llei.

2. Les referències que figuren en normes de data anterior a esta llei a separació o divorci judicial, s'entendran fetes a separació o divorci legal. En el mateix sentit, les referències existents a «separació de fet per mutu acord que conste fefaentment» s'hauran d'entendre a la separació notarial.

3. Les referències fetes en esta llei al Codi Civil o a la legislació civil s'hauran d'entendre fetes també a les lleis civils forals o especials allí on n'hi haja.

Disposició addicional segona. *Règim jurídic aplicable a l'acolliment de menors.*

1. L'expedient per a la constitució de l'acolliment de menors es regirà per les disposicions comunes establides en esta llei, amb les especialitats següents:

a) Quan requerisca una decisió judicial, serà promogut pel Ministeri Fiscal o per l'entitat pública corresponent, i la proposta presentada per esta haurà de contindre les mencions establides en la legislació civil.

El jutge demanarà el consentiment de l'entitat pública, si no és la promotora de l'expedient; de les persones que reben el menor, i d'este, si és major de dotze anys, així com dels progenitors que no estiguen privats de la pàtria potestat ni suspesos en este exercici, o, si és el cas, del tutor.

Els progenitors no podran al·legar en l'expedient si hi hagué o no causa de desemparament, o si, cas d'haver-n'hi, ha mediat després la rehabilitació.

Obtinguts els consentiments i realitzades les audiències amb la reserva deguda, dictarà la resolució que corresponga en interès del menor en el termini de cinc dies.

b) Quan no s'haja pogut conèixer el domicili o parador dels progenitors o tutors i s'hagen esgotat els mitjans previstos per l'apartat 1 de l'article 156 de la Llei d'Enjudiciament Civil, o si han sigut citats personalment i no hi han comparegut, es prescindirà del tràmit i el jutge resoldrà sobre l'acolliment.

c) Si els progenitors comuniquen al tribunal que estiga coneixent de l'expedient corresponent que pretenen impugnar la declaració de desemparament per mitjà de la formulació de demanda, o promoure el procediment als efectes de rehabilitació, el secretari judicial, amb suspensió de l'expedient, assenyalarà el termini de vint dies per a la presentació de la demanda. Una vegada presentada la demanda, el tribunal podrà suspendre l'expedient fins que recaiga una resolució en eixe procediment. Si no es presenta la demanda en el termini fixat, el secretari judicial continuarà amb la tramitació de l'expedient.

2. L'expedient de cessació de l'acolliment acordat judicialment s'iniciarà d'ofici o a petició del menor, del seu representant legal, de l'entitat pública, del Ministeri Fiscal o de les persones que el tinguen acollit.

Després d'oïr l'entitat pública, el menor, el seu representant legal i els que el tinguen acollit, i amb un informe previ del Ministeri Fiscal, el jutge resoldrà el que estime procedent dins dels cinc dies següents.

3. L'expedient per a adoptar mesures en els assumptes que es plantegen respecte a les relacions dels menors en règim d'acolliment amb els seus progenitors, els seus avis i la resta de parents i propparents, serà tramitat davant del jutjat de primera instància de la

seu de l'entitat pública que tinga encomanada la protecció del menor. No obstant això, si l'acolliment ha sigut establert per resolució judicial, serà competent per a conèixer de l'expedient el jutjat de primera instància que l'haja acordat.

Estan legitimats per a promoure este expedient el menor, els dos progenitors, individual o conjuntament, els seus avis i la resta de parents i propparents.

Si el jutge estima procedent l'adopció de mesures, la resolució establirà el règim d'estada, relació i comunicació del menor amb el sol·licitant o sol·licitants, així com les altres mesures que es referisquen a les seues relacions i siguen procedents en el cas.

4. Este règim serà aplicable fins a l'entrada en vigor de les lleis de modificació del sistema de protecció a la infància i a l'adolescència.

Disposició addicional tercera. Inscripció en els registres públics de documents públics estrangers.

1. Un document públic estranger no dictat per un òrgan judicial és títol per a inscriure el fet o l'acte que dona fe, sempre que complisca els requisits següents:

a) Que el document haja sigut atorgat per una autoritat estrangera competent d'acord amb la legislació del seu estat.

b) Que l'autoritat estrangera haja intervingut en la confecció del document exercint funcions equivalents a les que exercixen les autoritats espanyoles en la matèria que es tracte, i tinga en el país d'origen els mateixos efectes o els més pròxims.

c) Que el fet o l'acte contingut en el document siga vàlid d'acord amb l'ordenament designat per les normes espanyoles de dret internacional privat.

d) Que la inscripció del document estranger no siga manifestament incompatible amb l'orde públic espanyol.

2. El règim jurídic previst en este article per a les resolucions dictades per autoritats no judicials estrangeres serà aplicable a les resolucions pronunciades per òrgans judicials estrangers en matèries la competència de les quals corresponga, segons esta llei, al coneixement d'autoritats espanyoles no judicials.

Disposició addicional quarta. Aranzels notarial i registrals.

El Govern aprovarà, en el termini de tres mesos a comptar de ser publicats en el «Boletín Oficial del Estado», els aranzels corresponents a la intervenció dels notaris i registradors de la propietat i mercantils respecte dels assumptes, actes, escriptures públiques, expedients, fets i actes inscripcionables per als quals siguen competents d'acord amb el que disposa esta llei.

En tot cas, l'aranzel dels expedients de designació notarial de pèrits prevista en la normativa del contracte d'assegurança es percebrà sense atenció a la quantia possible del negoci peritat.

Disposició addicional cinquena. Modificacions i desplegaments reglamentaris.

El Govern farà les modificacions i desplegaments reglamentaris que siguen necessaris per a l'aplicació d'esta llei.

Disposició addicional sexta. No increment del gasto.

Les mesures incloses en esta norma no podran suposar increment de dotacions, ni de retribucions, ni d'altres gastos de personal.

Disposició transitòria primera. Expedients en tramitació.

Els expedients afectats per esta llei que estiguen en tramitació en el moment d'entrar en vigor, es continuaran tramitant d'acord amb la legislació anterior.

Disposició transitòria segona. *Herències abintestades a favor de l'Administració pública.*

1. Les declaracions d'hereu abintestat a favor de l'Administració que estiguen en tramitació a l'entrada en vigor d'esta llei les continuaran tramitant, fins que siguen resoltes, d'acord amb la legislació anterior, els òrgans judicials que estiguen coneixent d'estes.

2. El repartiment del cabal relicte en les herències abintestades a favor de l'Administració General de l'Estat es farà d'acord amb la legislació anterior quan, en el moment de l'entrada en vigor d'esta llei, s'haja publicat en el «Boletín Oficial del Estado» la convocatòria corresponent.

Disposició transitòria tercera. *Expedients de subhastes voluntàries.*

Les subhastes voluntàries que se celebren fins al 15 d'octubre de 2015 es regiran per les disposicions de la Llei d'Enjudiciament Civil, aprovada pel Reial Decret de 3 de febrer de 1881.

Disposició transitòria quarta. *Expedients d'adopció i matrimonials.*

1. Les adopcions que s'inicien fins a l'entrada en vigor de la Llei de modificació del sistema de protecció a la infància i a l'adolescència, es regiran per les disposicions de la Llei d'Enjudiciament Civil, aprovada pel Reial Decret de 3 de febrer de 1881.

2. Els expedients matrimonials que s'inicien abans del 30 de juny del 2017 es continuaran tramitant per l'encarregat del registre civil d'acord amb les disposicions del Codi Civil i de la Llei del Registre Civil, de 8 de juny de 1957.

Quan l'encarregat del registre civil haja resolt favorablement l'expedient matrimonial, el matrimoni es podrà celebrar, a elecció dels contraents, davant de les persones següents:

- 1r. El jutge encarregat del registre civil, i els jutges de pau per delegació d'aquell.
- 2n. L'alcalde del municipi on se celebre el matrimoni, o el regidor en qui delegue este.
- 3r. El secretari judicial o el notari triats lliurement pels dos contraents, que siguen competents en el lloc de celebració.
- 4t. El funcionari diplomàtic o consular encarregat del registre civil en l'estranger.

La prestació del consentiment s'haurà de realitzar en la forma prevista en el Codi Civil i en la Llei del Registre Civil, de 8 de juny de 1957, amb les especialitats que s'establixen en esta disposició.

El matrimoni celebrat davant de l'encarregat del registre civil, del jutge de pau, de l'alcalde o del regidor en qui este delegue, o del secretari judicial es farà constar en una acta; el que se celebre davant d'un notari constarà en escriptura pública. En els dos casos haurà de ser firmada per qui el celebra i pels contraents i dos testimonis.

Estesa l'acta o autoritzada l'escriptura pública, s'entregarà a cada un dels contraents una còpia acreditativa de la celebració del matrimoni i l'autoritzant remetrà, en el mateix dia i per mitjans telemàtics, un testimoni o una còpia autoritzada electrònica del document al registre civil perquè hi siga inscrit, després de la qualificació de l'encarregat del registre civil.

Disposició transitòria cinquena. *Matrimonis celebrats per les confessions religioses evangèliques, jueves i islàmiques, i per les que hagen obtingut el reconeixement de notori arrelament a Espanya.*

1. Fins a l'entrada en vigor de la disposició final cinquena d'esta llei, al matrimoni religiós evangèlic li serà d'aplicació el que disposa l'article 7 de la Llei 24/1992, de 10 novembre, per la qual s'aprova l'acord de cooperació de l'Estat amb la Federació d'Entitats Religioses Evangèliques d'Espanya, excepte l'apartat 5, que quedarà redactat de la forma següent:

«5. Una vegada celebrat el matrimoni, el ministre de culte oficiant estendrà un certificat expressiu d'esta celebració, amb els requisits necessaris per a ser inscrit i

les mencions d'identitat dels testimonis i de les circumstàncies de l'expedient previ, que inclouran necessàriament el nom i cognoms de l'encarregat del registre civil o del funcionari diplomàtic o consular que l'haja redactat. Este certificat es remetrà per mitjans electrònics, en la forma que reglamentàriament es determine, junt amb el certificat acreditatiu de la condició de ministre de culte, dins del termini de cinc dies, a l'encarregat del registre civil competent per a la inscripció; també estendrà en les dos còpies de la resolució una diligència expressiva de la celebració del matrimoni, una de les quals entregarà als contraents i conservarà l'altra com a acta de la celebració en l'arxiu de l'oficiant o de l'entitat religiosa a què representa com a ministre de culte.»

2. Fins a l'entrada en vigor de la disposició final sexta d'esta llei, al matrimoni religiós jueu li serà d'aplicació el que disposa l'article 7 de la Llei 25/1992, de 10 de novembre, per la qual s'aprova l'Acord de Cooperació de l'Estat amb la Federació de Comunitats Israelites d'Espanya, excepte l'apartat 5 de l'article 7, que queda redactat de la forma següent:

«5. Una vegada celebrat el matrimoni, el ministre de culte oficiant estendrà un certificat expressiu d'esta celebració, amb els requisits necessaris per a ser inscrit i les mencions d'identitat dels testimonis i de les circumstàncies de l'expedient, que inclouran necessàriament el nom i cognoms de l'encarregat del registre civil o del funcionari diplomàtic o consular que l'haja redactat. Este certificat es remetrà per mitjans electrònics, en la forma que reglamentàriament es determine, junt amb el certificat acreditatiu de la condició de ministre de culte, dins del termini de cinc dies, a l'encarregat del registre civil competent per a la inscripció; també estendrà en les dos còpies de la resolució prèvia de capacitat matrimonial una diligència expressiva de la celebració del matrimoni, una de les quals entregarà als contraents i conservarà l'altra com a acta de la celebració en l'arxiu de l'oficiant o de l'entitat religiosa que representa com a ministre de culte.»

3. Fins a l'entrada en vigor de les disposició final sèptima d'esta llei, al matrimoni islàmic li serà d'aplicació el que disposa l'article 7 de la Llei 26/1992, de 10 de novembre, per la qual s'aprova l'Acord de Cooperació de l'Estat amb la Comissió Islàmica d'Espanya, excepte l'apartat 3 de l'article 7, que queda redactat de la forma següent:

«3. Una vegada celebrat el matrimoni, el representant de la comunitat islàmica en què haja tingut lloc estendrà un certificat expressiu d'esta celebració, amb els requisits necessaris per a ser inscrit i les mencions de les circumstàncies de l'expedient, que inclouran necessàriament el nom i cognoms de l'encarregat del registre civil o del funcionari diplomàtic o consular que l'haja redactat. Este certificat es remetrà per mitjans electrònics, en la forma que reglamentàriament es determine, junt amb el certificat acreditatiu de la capacitat del representant de la comunitat islàmica per a celebrar matrimonis, de conformitat amb el que preveu l'apartat 1 de l'article 3, dins del termini de cinc dies, a l'encarregat del registre civil competent per a la inscripció; també estendrà en les dos còpies de la resolució prèvia de capacitat matrimonial una diligència expressiva de la celebració del matrimoni, una de les quals entregarà als contraents i conservarà l'altra com a acta de la celebració en l'arxiu de la comunitat.»

4. Fins a l'entrada en vigor de l'article 58 bis de la Llei 20/2011, de 22 de juliol, del Registre Civil, la celebració del matrimoni en la forma religiosa prevista per les esglésies, confessions, comunitats religioses o federacions d'estes que, inscrites en el Registre d'Entitats Religioses, hagen obtingut el reconeixement de notori arrelament a Espanya, requeriran la resolució prèvia de capacitat matrimonial. Quan estiga complit este tràmit, l'encarregat del registre civil o el funcionari diplomàtic o consular que hi haja intervingut, expedirà dos còpies de la resolució, que inclourà, en tot cas, un certificat acreditatiu del juí de la capacitat matrimonial dels contraents, que estos hauran d'entregar al ministre de culte encarregat de la celebració del matrimoni.

El consentiment s'haurà de prestar davant d'un ministre de culte i de dos testimonis majors d'edat. En estos casos, el consentiment s'haurà de prestar abans que hagen transcorregut sis mesos des de l'expedició del certificat de capacitat matrimonial.

A estos efectes, es consideren ministres de culte les persones físiques dedicades, amb caràcter estable, a les funcions de culte o assistència religiosa i que acrediten el compliment d'estos requisits per mitjà d'un certificat expedit per l'església, confessió o comunitat religiosa que haja obtingut el reconeixement de notori arrelament a Espanya amb la conformitat de la federació que, si és el cas, haja sol·licitat eixe reconeixement.

Una vegada celebrat el matrimoni, l'oficiant redactarà un certificat expressiu de la celebració, amb els requisits necessaris per a ser inscrit i les mencions d'identitat dels testimonis i de les circumstàncies de l'acta prèvia, que inclouran necessàriament el nom i cognoms de l'encarregat del registre civil o del funcionari diplomàtic o consular que l'haja redactat. Este certificat es remetrà per mitjans electrònics, en la forma que reglamentàriament es determine, junt amb el certificat acreditatiu de la condició de ministre de culte, dins del termini de cinc dies, a l'encarregat del registre civil competent per a la inscripció; també estendrà en les dos còpies de la resolució prèvia de capacitat matrimonial una diligència expressiva de la celebració del matrimoni, una de les quals entregarà als contraents i conservarà l'altra com a acta de la celebració en l'arxiu de l'oficiant o de l'entitat religiosa a què representa com a ministre de culte.

Disposició derogatòria única. *Derogació de normes.*

1. Queden derogats els articles 4, 10, 11, 63, 460 a 480, 977 a 1000, 1811 a 1879, 1901 a 1918 i 1943 a 2174 de la Llei d'Enjudiciament Civil, aprovada pel Reial Decret de 3 de febrer de 1881.
2. Es deroga l'article 316 del Codi Civil.
3. Es deroguen els articles 84 a 87 de la Llei 19/1985, de 16 de juliol, Canviària i del Xec.
4. Així mateix, es consideren derogades, d'acord amb l'apartat 2 de l'article 2 del Codi Civil, totes les normes que s'oposen al que disposa esta llei o que hi siguen incompatibles.

Disposició final primera. *Modificació de determinats articles del Codi Civil.*

El Codi Civil queda modificat com següent:

U. L'article 47 queda redactat de la manera següent:

«Article 47. *Tampoc poden contraure matrimoni entre si:*

1. (...)
2. (...)
3. Els condemnats per haver participat en la mort dolosa del cònjuge o de la persona amb qui haja estat unida per una relació d'afectivitat anàloga a la conjugal.»

Dos. Es modifica l'article 48:

«El jutge podrà dispensar, amb causa justa i a instància de part, mitjançant una resolució prèvia dictada en un expedient de jurisdicció voluntària, els impediments de mort dolosa del cònjuge o de la persona amb qui haja estat unida per una relació d'afectivitat anàloga a la conjugal i de parentiu de grau tercer entre col·laterals. La dispensa ulterior convalida, des del moment de la celebració, el matrimoni la nul·litat del qual no haja sigut instada judicialment per alguna de les parts.»

Tres. L'article 49 queda redactat de la forma següent:

«Qualsevol espanyol podrà contraure matrimoni dins o fora d'Espanya:

- 1r. En la forma regulada en este codi.
- 2n. En la forma religiosa legalment prevista.

També podrà contraure matrimoni fora d'Espanya d'acord amb la forma establida per la llei del lloc de celebració.»

Quatre. Es modifica la rúbrica de la secció segona del capítol III del títol IV del llibre I, que passa a tindre la redacció següent:

«Secció segona. *De la celebració del matrimoni.*»

Cinc. L'article 51 queda redactat de la manera següent:

«Article 51.

1. La competència per a constatar, per mitjà d'una acta o d'un expedient, el compliment dels requisits de capacitat dels dos contraents i la inexistència d'impediments o la dispensa, o qualsevol gènere d'obstacles per a contraure matrimoni, correspondrà al secretari judicial, al notari o a l'encarregat del registre civil del lloc del domicili d'un dels contraents, o al funcionari diplomàtic o consular encarregat del registre civil, si residixen en l'estranger.

2. Serà competent per a celebrar el matrimoni:

1r. El jutge de pau o l'alcalde del municipi on se celebri el matrimoni, o el regidor en qui este delegue.

2n. El secretari judicial o el notari, triat lliurement pels dos contraents, que siga competent en el lloc de celebració.

3r. El funcionari diplomàtic o consular encarregat del registre civil en l'estranger.»

Sis. L'article 52 queda redactat de la manera següent:

«Podran celebrar el matrimoni de qui es trobe en perill de mort:

1r. El jutge de pau, l'alcalde o el regidor en qui este delegue, el secretari judicial, el notari o el funcionari a qui es referix l'article 51.

2n. L'oficial o el cap superior immediat respecte dels militars en campanya.

3r. El capità o el comandant respecte dels matrimonis que se celebren a bord d'una nau o d'una aeronau.

El matrimoni en perill de mort no requerirà, per a ser celebrat, la tramitació prèvia de l'acta o de l'expedient matrimonial, però sí la presència, en la celebració, de dos testimonis majors d'edat, i quan el perill de mort derive de malaltia o estat físic d'algun dels contraents, un dictamen mèdic sobre la seua capacitat per a la prestació del consentiment i la gravetat de la situació, excepte impossibilitat acreditada, sense perjuí del que estableix l'article 65.»

Set. L'article 53 queda redactat de la manera següent:

«La validesa del matrimoni no quedarà afectada per la incompetència o la falta de nomenament del jutge de pau, alcalde, regidor, secretari judicial, notari o funcionari davant de qui se celebri, sempre que almenys un dels cònjuges haja actuat de bona fe i que aquells exercisquen les seues funcions públicament.»

Huit. L'article 55 queda redactat de la manera següent:

«Un dels contraents podrà contraure matrimoni per apoderat, a qui haurà d'haver concedit poder especial en forma autèntica; sempre serà necessària l'assistència personal de l'altre contraent.

En el poder es determinarà la persona amb qui s'ha de celebrar el matrimoni, amb expressió de les circumstàncies personals necessàries per a establir la seua identitat la validesa de la qual haurà de ser apreciada pel secretari judicial, notari,

encarregat del registre civil o funcionari que tramite l'acta o l'expedient matrimonial previ al matrimoni.

El poder s'extingirà per la revocació del poderdant, per la renúncia de l'apoderat o per la mort de qualsevol d'ells. En cas de revocació pel poderdant, serà suficient la seua manifestació en forma autèntica abans de la celebració del matrimoni. La revocació es notificarà immediatament al secretari judicial, notari, encarregat del registre civil o funcionari que tramite l'acta o l'expedient previ al matrimoni, i, si ja està finalitzat, a qui el celebrarà.»

Nou. L'article 56 queda redactat de la manera següent:

«Els qui desitgen contraure matrimoni acreditaran prèviament en una acta o en un expedient tramitat d'acord amb la legislació del Registre Civil que reuneixen els requisits de capacitat i la inexistència d'impediments o la dispensa, d'acord amb el que preveu este codi.

Si algun dels contraents està afectat per deficiències mentals, intel·lectuals o sensorials, el secretari judicial, el notari, l'encarregat del registre civil o el funcionari que tramite l'acta o expedient exigirà un dictamen mèdic sobre la seua aptitud per a prestar-hi el consentiment.»

Deu. L'article 57 queda redactat de la manera següent:

«El matrimoni tramitat pel secretari judicial o pel funcionari consular o diplomàtic es podrà celebrar davant d'este mateix o d'un altre de diferent, o davant del jutge de pau, alcalde o regidor en qui este delegue, a elecció dels contraents. Si l'encarregat del registre civil ha tramitat el matrimoni, s'haurà de celebrar davant del jutge de pau, alcalde o regidor en qui este delegue, que designen els contraents.

Finalment, si és el notari qui ha estés l'acta matrimonial, els contraents hi podran atorgar el consentiment, a la seua elecció, davant del mateix notari o d'un altre de diferent del que haja tramitat l'acta prèvia, del jutge de pau, de l'alcalde o de regidor en qui este delegue.»

Onze. L'article 58 queda redactat de la manera següent:

«El jutge de pau, l'alcalde, el regidor, el secretari judicial, el notari o el funcionari, després d'haver llegit els articles 66, 67 i 68, preguntarà a cada un dels contraents si consent a contraure matrimoni amb l'altre i si efectivament el contrau en eixe acte; si responen els dos afirmativament, declararà que queden units en matrimoni i estendrà l'acta o autoritzarà l'escriptura corresponent.»

Dotze. L'article 60 queda redactat de la manera següent:

«1. El matrimoni celebrat segons les normes del dret canònic o en qualssevol altres formes religioses previstes en els acords de cooperació entre l'Estat i les confessions religioses produïx efectes civils.

2. Igualment, es reconeixen efectes civils al matrimoni celebrat en la forma religiosa prevista per les esglésies, confessions, comunitats religioses o federacions d'estes que, inscrites en el Registre d'Entitats Religioses, hagen obtingut el reconeixement de notori arrelament a Espanya.

En este supòsit, el reconeixement d'efectes civils requerirà el compliment dels requisits següents:

a) La tramitació d'una acta o d'un expedient previ de capacitat matrimonial d'acord amb la normativa del Registre Civil.

b) La lliure manifestació del consentiment davant d'un ministre de culte degudament acreditat i de dos testimonis majors d'edat.

La condició de ministre de culte serà acreditada per mitjà d'un certificat expedit per l'església, confessió o comunitat religiosa que haja obtingut el reconeixement de notori arrelament a Espanya, amb la conformitat de la federació que, si és el cas, haja sol·licitat eixe reconeixement.

3. Per al ple reconeixement dels efectes civils del matrimoni celebrat en forma religiosa, caldrà ajustar-se al que disposa el capítol següent.»

Tretze. L'article 62 queda redactat de la manera següent:

«La celebració del matrimoni es farà constar per mitjà d'una acta o una escriptura pública que serà firmada per aquell davant de qui se celebre, pels contraents i per dos testimonis.

Una vegada estesa l'acta o autoritzada l'escriptura pública, l'autoritzant remetrà una còpia acreditativa de la celebració del matrimoni al registre civil competent perquè hi siga inscrita, després de la qualificació per l'encarregat d'aquell.»

Catorze. L'article 63 queda redactat de la manera següent:

«La inscripció del matrimoni celebrat a Espanya en forma religiosa es practicarà amb la simple presentació del certificat de l'església, o confessió, comunitat religiosa o federació respectiva, que haurà d'expressar les circumstàncies exigides per la legislació del Registre Civil.

La pràctica de l'assentament es denegarà quan en els documents presentats o els assentaments del registre conste que el matrimoni no reuneix els requisits que s'exigixen en este títol per a ser vàlid.»

Quinze. L'article 65 queda redactat de la manera següent:

«En els casos en què el matrimoni s'haja celebrat sense haver-se tramitat el corresponent expedient o acta prèvia, si és necessari, el secretari judicial, el notari o el funcionari diplomàtic o consular encarregat del registre civil que l'haja celebrat, abans de dur a terme les actuacions que siguen procedents per a la inscripció, haurà de comprovar si hi concorren els requisits legals perquè siga vàlid, per mitjà de la tramitació de l'acta o de l'expedient a què es referix este article.

Si la celebració del matrimoni ha sigut realitzada davant d'autoritat o de persona competent diferent de les indicades en el paràgraf anterior, l'acta d'aquella es remetrà a l'encarregat del registre civil del lloc de celebració perquè comprove els requisits de validesa, per mitjà de l'expedient corresponent. Una vegada efectuada eixa comprovació, l'encarregat del registre civil en farà la inscripció.»

Setze. Es modifica el número 3r de l'article 73, que queda redactat de la manera següent:

«3r. El que es contraiga sense la intervenció del jutge de pau, alcalde o regidor, secretari judicial, notari o funcionari davant de qui s'haja de celebrar, o sense la dels testimonis.»

Dèsset. El paràgraf primer de l'article 81 queda redactat de la manera següent:

«La separació es decretarà judicialment quan hi haja fills menors no emancipats o amb la capacitat modificada judicialment que depenguen dels seus progenitors, siga quina siga la forma de celebració del matrimoni.»

Díhuit. L'article 82 queda redactat de la manera següent:

«1. Els cònjuges podran acordar la separació de mutu acord transcorreguts tres mesos des de la celebració del matrimoni, per mitjà de la formulació d'un conveni regulador davant del secretari judicial o en escriptura pública davant de notari, en el qual, junt amb la voluntat inequívoca de separar-se, determinaran les

mesures que hagen de regular els efectes derivats de la separació en els termes establits en l'article 90. Els funcionaris diplomàtics o consulars, en l'exercici de les funcions notariales que tenen atribuïdes, no podran autoritzar l'escriptura pública de separació.

Els cònjuges hauran d'intervindre en l'atorgament de manera personal, sense perjudi que hagen d'estar assistits per un lletrat en exercici, prestant el seu consentiment davant del secretari judicial o notari. Igualment, els fills majors o menors emancipats hauran d'atorgar el consentiment davant del secretari judicial o del notari respecte de les mesures que els afecten, per no tindre ingressos propis i conviure en el domicili familiar.

2. No serà aplicable el que disposa este article quan hi haja fills menors no emancipats o amb la capacitat modificada judicialment que depenguen dels seus progenitors.»

Dènou. L'article 83 queda redactat de la manera següent:

«La sentència o el decret de separació o l'atorgament de l'escriptura pública del conveni regulador que la determine produïxen la suspensió de la vida comuna dels casats i cessa la possibilitat de vincular béns de l'altre cònjuge en l'exercici de la potestat domèstica.

Els efectes de la separació matrimonial es produiran des de la fermesa de la sentència o del decret que així la declare o des de la manifestació del consentiment dels dos cònjuges atorgat en escriptura pública d'acord amb el que disposa l'article 82. Es remetrà un testimoni de la sentència o del decret o una còpia de l'escriptura pública al registre civil per a la inscripció, sense que, fins que es produïska esta, es produïsqen plens efectes davant de tercers de bona fe.»

Vint. L'article 84 queda redactat de la manera següent:

«La reconciliació posa terme al procediment de separació i deixa sense efecte ulterior allò que resol, però els dos cònjuges, separadament, hauran de posar-ho en coneixement del jutge que entenga o haja entés en el litigi. No obstant això, mitjançant una resolució judicial, seran mantingudes o modificades les mesures adoptades en relació als fills, quan hi haja causa que ho justifique.

Quan la separació haja tingut lloc sense intervenció judicial, en la forma prevista en l'article 82, la reconciliació s'haurà de formalitzar en escriptura pública o acta de manifestacions.

La reconciliació s'haurà d'inscriure, perquè tinga eficàcia davant de tercers, en el registre civil corresponent.»

Vint-i-u. L'article 87 queda redactat de la manera següent:

«Els cònjuges també podran acordar el divorci de mutu acord per mitjà de la formulació d'un conveni regulador davant del secretari judicial o en escriptura pública davant de notari, en la forma i amb el contingut regulats en l'article 82, i hi hauran de concórrer els mateixos requisits i circumstàncies que aquell exigix. Els funcionaris diplomàtics o consulars, en l'exercici de les funcions notariales que tenen atribuïdes, no podran autoritzar l'escriptura pública de divorci.»

Vint-i-dos. L'article 89 queda redactat de la manera següent:

«Els efectes de la dissolució del matrimoni per divorci es produiran des de la fermesa de la sentència o del decret que així ho declare o des de la manifestació del consentiment dels dos cònjuges atorgat en escriptura pública d'acord amb el que disposa l'article 87. No perjudicarà tercers de bona fe sinó a partir de la respectiva inscripció en el Registre Civil.»

Vint-i-tres. Es modifica l'article 90, que queda redactat de la manera següent:

«1. El conveni regulador a què es referixen els articles 81, 82, 83, 86 i 87 haurà de contindre, almenys, i sempre que siguen aplicables, els punts següents:

a) L'atenció dels fills subjectes a la pàtria potestat dels dos, l'exercici d'esta i, si és el cas, el règim de comunicació i estada dels fills amb el progenitor que no visca habitualment amb ells.

b) Si es considera necessari, el règim de visites i comunicació dels néts amb els seus avis, tenint en compte, sempre, l'interés d'aquells.

c) L'atribució de l'ús de la vivenda i del parament de casa familiar.

d) La contribució a les càrregues del matrimoni i aliments, així com les seues bases d'actualització i garanties, si és el cas.

e) La liquidació, quan pertoque, del règim econòmic del matrimoni.

f) La pensió que, d'acord amb l'article 97, corresponga satisfer, si és el cas, a un dels cònjuges.

2. Els acords dels cònjuges adoptats per a regular les conseqüències de la nul·litat, separació i divorci presentats davant de l'òrgan judicial seran aprovats pel jutge excepte si són danyosos per als fills o greument perjudicials per a un dels cònjuges.

Si les parts proposen un règim de visites i comunicació dels néts amb els avis, el jutge podrà aprovar-ho amb audiència prèvia d'estos perquè hi presten el seu consentiment. La denegació dels acords s'haurà de fer mitjançant una resolució motivada, i en este cas, els cònjuges hauran de sotmetre a la consideració del jutge una nova proposta perquè, si és procedent, siga aprovada.

Quan els cònjuges formalitzaren els acords davant del secretari judicial o del notari i estos consideraren que, al seu parer, algun d'ells pot ser danyós o greument perjudicial per a un dels cònjuges o per als fills majors o menors emancipats afectats, ho advertiran als atorgants i donaran per acabat l'expedient. En este cas, els cònjuges només podran acudir davant del jutge per a l'aprovació de la proposta del conveni regulador.

Des de l'aprovació del conveni regulador o l'atorgament de l'escriptura pública, els acords es podran fer efectius per la via de constrenyiment.

3. Les mesures que el jutge adopte si no hi ha acord, o les convingudes pels cònjuges judicialment, podran ser modificades judicialment o per un nou conveni aprovat per aquell quan així ho aconsellen les noves necessitats dels fills o el canvi de les circumstàncies dels cònjuges. Les mesures que hagen sigut convingudes davant del secretari judicial o en escriptura pública, podran ser modificades per un nou acord, subjecte als mateixos requisits exigits en este codi.

4. El jutge o les parts podran establir les garanties reals o personals que requerisca el compliment del conveni.»

Vint-i-quatre. Es modifica el primer paràgraf de l'article 95, que queda redactat de la manera següent:

«La sentència ferma, el decret ferm o l'escriptura pública que formalitzen el conveni regulador, si és el cas, produiran, respecte dels béns del matrimoni, la dissolució o l'extinció del règim econòmic matrimonial i n'aprovarà la liquidació si hi ha mutu acord entre els cònjuges respecte d'això.

Si la sentència de nul·litat declara la mala fe d'un només dels cònjuges, qui haja actuat de bona fe podrà optar per aplicar en la liquidació del règim econòmic matrimonial les disposicions relatives al règim de participació, i el de mala fe no tindrà dret a participar en els guanys obtinguts pel seu consort.»

Vint-i-cinc. L'últim paràgraf de l'article 97 queda redactat de la manera següent:

«En la resolució judicial o en el conveni regulador formalitzat davant del secretari judicial o el notari es fixaran la periodicitat, la forma de pagament, les bases per a actualitzar la pensió, la duració o el moment de cessament i les garanties perquè siga efectiu.»

Vint-i-sis. L'article 99 queda redactat de la manera següent:

«En qualsevol moment es podrà convindre la substitució de la pensió fixada judicialment o per conveni regulador formalitzat d'acord amb l'article 97, per la constitució d'una renda vitalícia, l'usdefruit de determinats béns o l'entrega d'un capital en béns o en diners.»

Vint-i-set. L'article 100 queda redactat de la manera següent:

«Una vegada fixada la pensió i les bases que l'actualitzen en la sentència de separació o de divorci, només podrà ser modificada per alteracions en la fortuna d'un o altre cònjuge que així ho aconsellen.

La pensió i les bases d'actualització fixades en el conveni regulador formalitzat davant del secretari judicial o notari es podran modificar per mitjà de nou conveni, subjecte als mateixos requisits exigits en este codi.»

Vint-i-huit. L'apartat 2 de l'article 107 queda redactat de la manera següent:

«2. La separació i el divorci legal es regiran per les normes de la Unió Europea o espanyoles de dret internacional privat.»

Vint-i-nou. El paràgraf segon de l'article 156 queda redactat de la manera següent:

«En cas de desacord, qualsevol dels dos podrà acudir al jutge, qui, després d'oïr-los els dos i el fill, si té suficient maduresa i, en tot cas, si és major de dotze anys, atribuirà la facultat de decidir al pare o a la mare. Si els desacords són reiterats o hi concorre qualsevol altra causa que entorpisca greument l'exercici de la pàtria potestat, podrà atribuir-la totalment o parcialment a un dels pares o distribuir entre ells les seues funcions. Esta mesura tindrà vigència durant el termini que es fixe, que no podrà mai excedir els dos anys.»

Trenta. L'últim paràgraf de l'article 158 queda redactat de la forma següent:

«Totes estes mesures es podran adoptar dins de qualsevol procés civil o penal, o bé en un expedient de jurisdicció voluntària.»

Trenta-u. L'article 167 queda redactat de la forma següent:

«Quan l'administració dels progenitors pose en perill el patrimoni del fill, el jutge, a petició d'este, del Ministeri Fiscal o de qualsevol parent del menor, podrà adoptar les mesures que estime necessàries per a la seguretat i recaptació dels béns, exigir caució o fiança per a la continuació en l'administració o, inclús, nomenar un administrador.»

Trenta-dos. El paràgraf primer de l'apartat 3 de l'article 173 queda redactat de la forma següent:

«3. Si els progenitors o el tutor no consenten l'acolliment o s'hi oposen, este només podrà ser acordat pel jutge, en interès del menor, d'acord amb els tràmits de la Llei de Jurisdicció Voluntària. La proposta de l'entitat pública contindrà els mateixos aspectes indicats en el número anterior.»

Trenta-tres. Es modifica el primer paràgraf de l'apartat 2 de l'article 176, que queda redactat de la manera següent:

«2. Per a iniciar l'expedient d'adopció, és necessària la proposta prèvia de l'entitat pública a favor de l'adoptant o adoptants que esta entitat haja declarat idoneis per a l'exercici de la pàtria potestat. La declaració d'idoneïtat haurà de ser prèvia a la proposta.»

Trenta-quatre. L'apartat 2 de l'article 177 passa a tindre la redacció següent:

«2. Hauran d'assentir a l'adopció:

1r. El cònjuge de l'adoptant o la persona a qui estiga unida per una relació d'afectivitat anàloga a la conjugal, sempre que no siga també adoptant, llevat que medie separació legal.

2n. Els progenitors de l'adoptant que no estiga emancipat, a menys que estiguen privats de la pàtria potestat per sentència ferma o incursos en una causa legal per a eixa privació. Esta situació només es podrà apreciar en el procediment judicial contradictori regulat en la Llei d'Enjudiciament Civil.

No serà necessari l'assentiment quan els qui hagen de prestar-lo estiguen impossibilitats per a això, impossibilitat que s'apreciarà motivadament en la resolució judicial que constituïska l'adopció.

L'assentiment de la mare no es podrà prestar fins que hagen transcorregut trenta dies des del part. »

Trenta-cinc. L'article 181 queda redactat de la forma següent:

«En tot cas, si una persona desapareix del seu domicili o del lloc de la seua última residència i no se n'hi tenen més notícies, el secretari judicial, a instància de part interessada o del Ministeri Fiscal, podrà nomenar un defensor que empare i represente el desaparegut en juí o en els negocis que no admeten demora sense perjudici greu. Se n'exceptuen els casos en què aquell estiga legítimament representat voluntàriament d'acord amb l'article 183.

El cònjuge present major d'edat no separat legalment serà el representant i defensor nat del desaparegut; a falta d'este, el parent més pròxim fins al quart grau, també major d'edat. En defecte de parents, si no estan presents o si hi ha una urgència notòria, el secretari judicial nomenarà una persona solvent i de bons antecedents, amb l'audiència prèvia del Ministeri Fiscal.

També podrà adoptar, segons el seu prudent arbitri, les mesures necessàries per a la conservació del patrimoni.»

Trenta-sis. L'últim paràgraf de l'article 183 queda redactat de la forma següent:

«La mort o la renúncia justificada del mandatari, o la caducitat del mandat, determina l'absència legal si, al produir-se aquelles, s'ignora el parador del desaparegut i ha transcorregut un any des que se'n van tindre les últimes notícies, i, a falta d'això, des que va desaparéixer. Quan estiga inscrita en el Registre Civil la declaració d'absència, queden extingits de dret tots els mandats generals o especials atorgats per l'absent.»

Trenta-set. L'article 184 queda redactat de la forma següent:

«Excepte que hi haja un motiu greu apreciat pel secretari judicial, correspon la representació del declarat absent, la perquisició de la seua persona, la protecció i l'administració dels seus béns i el compliment de les seues obligacions:

1r. Al cònjuge present major d'edat no separat legalment o de fet.

2n. Al fill major d'edat; si n'hi ha diversos, es preferirà els qui conviuen amb l'absent, i entre estos, el major al menor.»

3r. A l'ascendent més pròxim de menor edat d'una o altra línia.

4t. Als germans majors d'edat que hagen conviscut familiarment amb l'absent, amb preferència del major sobre el menor.

En defecte de les persones expressades, correspon, en tota l'extensió, a la persona solvent de bons antecedents que el secretari judicial, oït el Ministeri Fiscal, designe al seu prudent arbitri.»

Trenta-huit. L'article 185 queda redactat de la forma següent:

«El representant del declarat absent s'atindrà a les obligacions següents:

- 1a. Inventariar els béns mobles i descriure els immobles del seu representat.
- 2a. Prestar la garantia que el secretari judicial fixe prudencialment. En queden exceptuats els compresos en els números 1r, 2n i 3r de l'article precedent.
- 3a. Conservar i defensar el patrimoni de l'absent i obtindre dels seus béns els rendiments normals de què siguen susceptibles.
- 4a. Ajustar-se a les normes que, amb vista a la possessió i administració dels béns de l'absent, s'establixen en la Llei Processal Civil.

Seràn aplicables als representants datius de l'absent, sempre que s'adapten a la seua especial representació, els preceptes que regulen l'exercici de la tutela i les causes d'inhabilitat, remoció i excusa dels tutors.»

Trenta-nou. L'article 186 queda redactat de la forma següent:

«Els representants legítims del declarat absent compresos en els números 1r, 2n i 3r de l'article 184 disfrutaran de la possessió temporal del patrimoni de l'absent i faran seus els productes líquids en la quantia que el secretari judicial assenyale, sempre tenint en compte l'import dels fruits, rendes i aprofitaments; el nombre de fills de l'absent; les obligacions alimentàries amb estos; les atencions i actuacions que la representació requerisca; les afeccions que graven el patrimoni, i la resta de circumstàncies d'esta índole.

Els representants legítims compresos en el número 4t de l'article esmentat també disfrutaran de la possessió temporal i faran seus els fruits, rendes i aprofitaments en la quantia que el secretari judicial assenyale, sense que en cap cas puguen retindre més dels dos terços dels productes líquids; el terç restant es reservarà per a l'absent o, si és el cas, per als seus hereus o drethavents.

Els posseïdors temporals dels béns de l'absent no els podran vendre, gravar, hipotecar o empenyorar, si no és en cas de necessitat o d'utilitat evident, reconeguda i declarada pel secretari judicial, qui, a l'autoritzar estos actes, determinarà l'ús de la quantitat obtinguda.»

Quaranta. L'article 187 queda redactat de la forma següent:

«Si, durant el gaudi de la possessió temporal o de l'exercici de la representació dativa, algú prova el seu dret preferent a eixa possessió, el posseïdor actual en serà exclòs, però aquell no tindrà dret als productes sinó a partir del dia de la presentació de la demanda.

Si l'absent apareix, se li haurà de restituir el seu patrimoni, però no els productes percebuts, excepte que hi haja mala fe, i en este cas, la restitució comprendrà també els fruits percebuts i els que calia percebre a comptar del dia en què aquella es va produir, segons la declaració del secretari judicial.»

Quaranta-u. Els apartats 2n, 3r i 4t de l'article 194 queden redactats de la manera següent:

«2n. Dels qui estiga acreditat que es trobaven a bord d'una nau el naufragi o la desaparició per immersió en el mar de la qual s'haja comprovat, o a bord d'una

aeronau el sinistre de la qual s'haja verificat i hi haja evidències racionals d'absència de supervivents.

3r. Dels qui no es tinguen notícies després que s'acredite que es trobaven a bord d'una nau el naufragi o la desaparició per immersió en el mar de la qual s'haja comprovat, o a bord d'una aeronau el sinistre de la qual s'haja verificat, o, si s'han trobat restes humanes en estos supòsits i no han pogut ser identificats, quan hagen transcorregut huit dies.

4t. Dels qui es troben a bord d'una nau que es presumisca naufragada o desapareguda per immersió en el mar, per no arribar a la seua destinació, o també si no tenia punt fix d'arribada i no retorna i hi ha evidències racionals d'absència de supervivents; en qualsevol d'estos casos, sempre que haja transcorregut un mes comptat des de les últimes notícies rebudes o, a falta d'això, de la data d'eixida de la nau del port inicial del viatge.

5t. Dels qui es troben a bord d'una aeronau que es presumisca sinistrada al fer el viatge per mars, zones desèrtiques o inhabitades, per no arribar a la seua destinació, o també si no té punt fix d'arribada i no retorna i hi ha evidències racionals d'absència de supervivents; en qualsevol d'estos casos, sempre que haja transcorregut un mes comptat des de les últimes notícies de les persones o de l'aeronau o, a falta d'això, de la data d'inici del viatge. Si este es fa per etapes, el termini indicat es computarà des del punt d'enlairament d'on se'n van rebre les últimes notícies.»

Quaranta-dos. L'article 196 queda redactat de la forma següent:

« Quan la declaració de defunció de l'absent siga ferma, s'obrirà la successió en els béns d'este i s'adjudicaran tal com es disposa legalment.

Els hereus no en podran disposar a títol gratuït fins a cinc anys després de la declaració de la defunció.

Fins que transcorrega este mateix termini, no seran entregats els llegats, si n'hi ha, ni tindran dret a exigir-los els legataris, excepte les deixes piadoses en sufragi de l'ànima del testador o els llegats en favor d'institucions de beneficència.

Serà obligació ineludible dels successors formar notarialment un inventari detallat dels béns mobles i una descripció dels immobles, fins i tot en el cas que només hi haja un successor i no siga necessari partir-los.»

Quaranta-tres. Es modifica la rúbrica del capítol III del títol VIII del llibre primer:

«De la inscripció en el Registre Civil»

Quaranta-quatre. L'article 198 queda redactat de la forma següent:

«En el registre civil es faran constar les declaracions de desaparició, absència legal i de defunció, així com les representacions legítimes i datives acordades, i l'extinció d'estes.

Així mateix, s'hi anotaran els inventaris de béns mobles i la descripció d'immobles que s'ordenen en este títol; els decrets de concessió i les escriptures de transmissions i gravàmens que efectuen els representants legítims o datius dels absents; i l'escriptura de descripció o inventari dels béns, així com de les escriptures de partició i adjudicació fetes en virtut de la declaració de defunció o de les actes de protocol·lització dels quaderns de particions, en els seus respectius casos.»

Quaranta-cinc. L'article 219 queda redactat de la forma següent:

«La inscripció de les resolucions a què es referix l'article anterior es practicarà en virtut d'un testimoni remés a l'encarregat del registre civil.»

Quaranta-sis. L'article 249 queda redactat de la forma següent:

«Durant la tramitació de l'expedient de remoció, es podrà suspendre el tutor en les seues funcions i el tutelat podrà nomenar un defensor judicial.»

Quaranta-set. L'article 256 queda redactat de la forma següent:

«Mentres es resolga sobre l'excusa, qui l'haja proposada estarà obligat a exercir esta funció.

Si no es fa així, es nomenarà un defensor que el substituïska i el substituït quedarà com a responsable de tots els gastos ocasionats per l'excusa, si esta és rebutjada.»

Quaranta-huit. L'article 259 queda redactat de la forma següent:

«El secretari judicial donarà possessió del seu càrrec al tutor nomenat.»

Quaranta-nou. L'article 263 queda redactat de la forma següent:

«El secretari judicial podrà prorrogar este termini en una resolució motivada, si hi concorre causa per a això.»

Cinquanta. L'article 264 queda redactat de la forma següent:

L'inventari es formarà davant del secretari judicial, amb la intervenció del Ministeri Fiscal i amb citació de les persones que aquell estime convenient.»

Cinquanta-u. L'article 265 queda redactat de la forma següent:

«Els diners, les joies, els objectes preciosos i els valors mobiliaris o els documents que, a juí del secretari judicial, no hagen de quedar en poder del tutor, seran depositats en un establiment destinat a este efecte.

Els gastos que ocasionen les mesures anteriors aniran amb càrrec als béns del tutelat.»

Cinquanta-dos. L'article 299 bis queda redactat de la forma següent:

«Quan es tinga coneixement que una persona ha de ser sotmesa a tutela o a curatela, i fins que no recaiga una resolució judicial que pose fi al procediment, el Ministeri Fiscal assumirà la representació i la defensa d'aquella. En este cas, quan, a més de l'atenció de la persona, també s'hagen d'atendre els seus béns, el secretari judicial podrà designar un defensor judicial que els administre, el qual haurà de retre comptes de la seua gestió una vegada haja conclòs.»

Cinquanta-tres. L'article 300 queda redactat de la forma següent:

«En expedient de jurisdicció voluntària, d'ofici o a petició del Ministeri Fiscal, del menor mateix o de qualsevol persona capaç de comparéixer en juí, es nomenarà defensor qui s'estime més idoni per al càrrec.»

Cinquanta-quatre. L'article 302 queda redactat de la forma següent:

«El defensor judicial tindrà les atribucions que se li hagen concedit, i haurà de retre comptes de la seua gestió una vegada haja conclòs.»

Cinquanta-cinc. L'article 314 es redacta com seguix:

L'emancipació té lloc:

- 1r. Per la major edat.
- 2n. Per concessió dels qui n'exercisquen la pàtria potestat.
- 3r. Per concessió judicial.»

Cinquanta-sis. L'article 681 queda redactat de la forma següent:

«Article 681.

No podran ser testimonis en els testaments:

Primer. Els menors d'edat, excepte el que disposa l'article 701.

Segon. Sense contingut.

Tercer. Els qui no entenguen l'idioma del testador.

Quart. Els qui no presenten el discerniment necessari per a exercir la labor testifical.

Quint. El cònjuge o els parents dins del quart grau de consanguinitat o segon d'afinitat del notari autoritzant i els qui tinguen amb este relació de treball.»

Cinquanta-set. L'article 689 queda redactat de la forma següent:

«El testament hològraf s'haurà de protocol·litzar presentant-lo, en els cinc anys següents a la defunció del testador, davant de notari. Este estendrà l'acta de protocol·lització de conformitat amb la legislació notarial.»

Cinquanta-huit. L'article 690 queda redactat de la forma següent:

«La persona que tinga en el seu poder un testament hològraf haurà de presentar-lo davant d'un notari competent en els deu dies següents a aquell en què tinga coneixement de la defunció del testador. L'incompliment d'este deure el farà responsable dels danys i perjuís que haja causat.

També podrà presentar-lo qualsevol persona que tinga interès en el testament com a hereu, legatari, marmessor o en qualsevol altre concepte.»

Cinquanta-nou. L'article 691 queda redactat de la forma següent:

«Una vegada presentat el testament hològraf i acreditada la defunció del testador, s'adverarà d'acord amb la legislació notarial.»

Seixanta. L'article 692 queda redactat de la forma següent:

«Quan estiga adverat el testament i acreditada la identitat del seu autor, es protocol·litzarà.»

Seixanta-u. L'article 693 queda redactat de la forma següent:

«El notari, si considera acreditada l'autenticitat del testament, autoritzarà l'acta de protocol·lització, en la qual farà constar les actuacions realitzades i, si és el cas, les observacions manifestades.

Si el testament no s'advera perquè no s'acredita suficientment la identitat de l'atorgant, s'arxivarà l'expedient sense protocol·litzar aquell.

Autoritzada o no la protocol·lització del testament hològraf, els interessats que no hi estiguen d'acord podran exercir els seus drets en el juí que corresponga.»

Seixanta-dos. Es modifica el segon paràgraf de l'article 703, que queda redactat de la manera següent:

«Si el testador mor en eixe termini, també quedarà ineficaç el testament en el cas que, dins dels tres mesos següents a la defunció, no s'acudisca al notari competent perquè l'eleve a escriptura pública, ja s'haja atorgat per escrit, ja verbalment.»

Seixanta-tres. Es modifica l'article 704, que queda redactat de la manera següent:

«Els testaments atorgats sense autorització del notari seran ineficaços si no s'eleven a escriptura pública i es protocol·litzen en la forma previnguda en la legislació notarial.»

Seixanta-quatre. L'article 712 queda redactat de la forma següent:

«1. La persona que tinga en el seu poder un testament tancat haurà de presentar-lo davant d'un notari competent en els deu dies següents a aquell en què tinga coneixement de la defunció del testador.

2. El notari autoritzant d'un testament tancat, constituït en depositari d'este pel testador, haurà de comunicar, en els deu dies següents a aquell en què tinga coneixement de la seua defunció, l'existència del testament al cònjuge sobrevivent, als descendents i als ascendents del testador, i en defecte d'estos, als parents col·laterals fins al quart grau.

3. En els dos supòsits anteriors, si no es coneix la identitat o el domicili d'estes persones, o si se n'ignora l'existència, el notari haurà de donar la publicitat que determine la legislació notarial.

L'incompliment d'este deure, així com el de la presentació del testament per qui el tinga en el seu poder o pel notari, el farà responsable dels danys i perjuís causats.»

Seixanta-cinc. El paràgraf primer de l'article 713 queda redactat de la forma següent:

«Qui, amb dol, deixe de presentar el testament tancat que tinga en el seu poder dins del termini fixat en l'article anterior, a més de la responsabilitat que este determina, perdrà tot dret a l'herència, si n'hi té com a hereu abintestat o com a hereu o legatari per testament.»

Seixanta-sis. L'article 714 queda redactat de la forma següent:

«Per a l'obertura i la protocol·lització del testament tancat s'observarà el que preveu la legislació notarial.»

Seixanta-set. L'article 718 queda redactat de la forma següent:

«Els testaments atorgats d'acord amb els dos articles anteriors hauran de ser remesos com més prompte millor al quarter general, i per este, al Ministeri de Defensa.

El Ministeri, si ha mort el testador, remetrà el testament al col·legi notarial corresponent a l'últim domicili del difunt; si no es coneix este, el remetrà al Col·legi Notarial de Madrid.

El col·legi notarial remetrà el testament al notari corresponent a l'últim domicili del testador. El notari, quan l'haja rebut, haurà de comunicar-ne l'existència, en els deu dies següents, als hereus i a la resta d'interessats en la successió, perquè compareguen davant d'ell a fi de protocol·litzar-lo d'acord amb el que està disposat legalment.»

Seixanta-huit. Els apartats 1, 2 i 3 de l'article 756 queden redactats de la forma següent:

«1. Qui siga condemnat per sentència ferma per haver atemptat contra la vida, o a pena greu per haver causat lesions o per haver exercit habitualment violència física o psíquica en l'àmbit familiar al causant, al seu cònjuge, a la persona a qui estiga unida per una relació d'afectivitat anàloga o a algun dels seus descendents o ascendents.

2. Qui siga condemnat per sentència ferma per delictes contra la llibertat, la integritat moral i la llibertat i la indemnitat sexuals, si l'ofés n'és el causant, el seu cònjuge, la persona a qui estiga unida per una relació d'afectivitat anàloga o algun dels seus descendents o ascendents.

Així mateix, el condemnat per sentència ferma a pena greu per haver comés un delicte contra els drets i deures familiars respecte de l'herència de la persona agreujada.

També el privat per resolució ferma de la pàtria potestat, o remogut de l'exercici de la tutela o de l'acolliment familiar, d'un menor o d'una persona amb la capacitat modificada judicialment per una causa que li siga imputable, respecte de l'herència d'aquells.

3. Qui haja acusat el causant de delictes per al qual la llei assenyala una pena greu, si és condemnat per una denúncia falsa.»

Seixanta-nou. L'article 834 queda redactat de la forma següent:

«El cònjuge que, al morir el seu consort, no estiga separat d'este legalment o de fet, si concorre a l'herència amb fills o amb descendents, tindrà dret a l'usdefruit del terç destinat a millora.»

Setanta. L'article 835 queda redactat de la forma següent:

«Si entre els cònjuges separats ha mediat reconciliació notificada al jutjat que va conèixer de la separació o al notari que va atorgar l'escriptura pública de separació de conformitat amb l'article 84 d'este codi, el sobrevivent conservarà els seus drets.»

Setanta-u. L'article 843 queda redactat de la forma següent:

«Excepte confirmació expressa de tots els fills o descendents, la partició a què es referixen els dos articles anteriors requerirà l'aprovació del secretari judicial o del notari.»

Setanta-dos. L'article 899 queda redactat de la forma següent:

«El marmessor que accepta el càrrec adquireix l'obligació d'exercir-lo, però hi podrà renunciar al·legant causa justa al criteri del secretari judicial o del notari.»

Setanta-tres. L'article 905 queda redactat de la forma següent:

«Si el testador vol ampliar el termini legal, haurà d'indicar expressament el de la pròrroga. Si no l'ha indicat, s'entendrà prorrogat el termini per un any. Si, transcorreguda esta pròrroga, no s'ha acomplit encara la voluntat del testador, el secretari judicial o el notari en podran concedir una altra pel temps que siga necessari, ateses les circumstàncies del cas.»

Setanta-quatre. L'article 910 queda redactat de la forma següent:

«Una vegada acabada la marmessoria per la mort, impossibilitat, renúncia o remoció del marmessor, i pel lapse del terme assenyalat pel testador, per la llei i, si és el cas, pels interessats. La remoció haurà de ser apreciada pel jutge.»

Setanta-cinc. L'article 945 queda redactat de la forma següent:

«No tindrà lloc la crida a què es referix l'article anterior si el cònjuge està separat legalment o de fet.»

Setanta-sis. L'article 956 queda redactat de la forma següent:

«A falta de persones que tinguen dret a heretar d'acord amb el que disposen les seccions precedents, heretarà l'Estat, el qual, feta la liquidació del cabal hereditari, ingressarà la quantitat resultant en el Tresor Públic, llevat que, per la naturalesa dels béns heretats, el Consell de Ministres acorde donar-los, totalment o parcialment, una altra aplicació. Dos tercers parts del valor d'eixe cabal relict serà destinat a fins d'interés social i s'afegiran a l'assignació tributària que es realitze en els pressupostos generals de l'Estat per a estos fins.»

Setanta-set. L'article 957 queda redactat de la forma següent:

«Els drets i obligacions de l'Estat seran els mateixos que els dels altres hereus, però s'entendrà sempre acceptada l'herència a benefici d'inventari, sense necessitat de cap declaració sobre això, als efectes que enumera l'article 1023.»

Setanta-huit. L'article 958 queda redactat de la forma següent:

«Perquè l'Estat pugua prendre possessió dels béns i drets hereditaris, ha d'haver-hi una declaració administrativa d'hereu prèvia, i els béns s'adjudicaran per falta d'hereus legítims.»

Setanta-nou. L'article 1005 queda redactat de la forma següent:

«Qualsevol interessat que acredite el seu interès que l'hereu accepte o repudie l'herència, podrà acudir al notari perquè este comuniqui al cridat que té un termini de trenta dies naturals per a acceptar purament o simplement, o a benefici d'inventari, o repudiar l'herència. El notari li indicarà, a més, que si no manifesta la seua voluntat en eixe termini, s'entendrà acceptada l'herència purament i simplement.»

Huitanta. L'article 1008 queda redactat de la forma següent:

«La repudiació de l'herència s'haurà de fer davant de notari en un instrument públic.»

Huitanta-u. L'article 1011 queda redactat de la forma següent:

«La declaració de fer ús del benefici d'inventari s'haurà de fer davant d'un notari.»

Huitanta-dos. L'article 1014 queda redactat de la forma següent:

«L'hereu que tinga en el seu poder l'herència o part d'esta i vullga utilitzar el benefici d'inventari o el dret de deliberar, haurà de comunicar-ho davant d'un notari i demanar, en el termini de trenta dies a comptar d'aquell en què sàpia que n'és l'hereu, la formació d'inventari notarial, amb citació als creditors i legataris perquè acudisquen a presenciar-ho, si els convé.»

Huitanta-tres. L'article 1015 queda redactat de la forma següent:

«Quan l'hereu no tinga en el seu poder l'herència o part d'esta, ni haja fet cap gestió com a hereu, el termini expressat en l'article anterior es comptarà des de l'endemà del dia en què expire el termini que s'haja fixat per a acceptar o repudiar l'herència d'acord amb l'article 1005, o des del dia en què l'haja acceptada o l'haja gestionada com a hereu.»

Huitanta-quatre. L'article 1017 queda redactat de la forma següent:

«L'inventari principià dins dels trenta dies següents a la citació dels creditors i legataris, i conclourà als seixanta.

Si, pel fet de trobar-se els béns a llarga distància o de ser molt quantiosos, o per una altra causa justa, pareixen insuficients els seixanta dies, el notari podrà prorrogar este termini pel temps que estime necessari, sense que pugua excedir un any.»

Huitanta-cinc. L'article 1019 queda redactat de la forma següent:

«L'hereu que s'haja reservat el dret de deliberar, haurà de manifestar al notari, en els trenta dies comptats des de l'endemà del que s'haja conclòs l'inventari, si repudia o accepta l'herència i si fa ús o no del benefici d'inventari.

Passats els trenta dies sense fer la manifestació esmentada, s'entendrà que l'accepta purament i simplement.»

Huitanta-sis. L'article 1020 queda redactat de la forma següent:

«Durant la formació de l'inventari, i fins a l'acceptació de l'herència, a instància de part, el notari podrà adoptar les provisions necessàries per a l'administració i custòdia dels béns hereditaris d'acord amb el que es prescriu en este codi i en la legislació notarial.»

Huitanta-set. L'article 1024 queda redactat de la forma següent:

«L'hereu perdrà el benefici d'inventari:

1r. Si, sabent-ho, deixa d'incloure en l'inventari algun dels béns, drets o accions de l'herència.

2n. Si abans de completar el pagament dels deutes i llegats aliena béns de l'herència sense autorització de tots els interessats, o no dona al preu del que s'ha venut l'aplicació determinada en la concessió de l'autorització.

No obstant això, podrà disposar de valors negociables que cotitzen en un mercat secundari a través de l'alienació en el mercat mencionat, i dels altres béns per mitjà de la venda en una subhasta pública notarial prèviament notificada a tots els interessats, i en els dos casos especificarà l'aplicació que es donarà al preu obtingut.»

Huitanta-huit. L'article 1030 queda redactat de la forma següent:

«Quan per al pagament dels crèdits i llegats siga necessària la venda de béns hereditaris, es farà de la forma establida en el paràgraf segon del número 2n de l'article 1024 d'este codi, excepte si tots els hereus, els creditors i els legataris acorden una altra cosa.»

Huitanta-nou. Es modifica el primer paràgraf de l'article 1033, que queda redactat de la manera següent:

«Els gastos de l'inventari i les altres actuacions a què done lloc l'administració de l'herència acceptada a benefici d'inventari i la defensa dels seus drets, seran a càrrec de la mateixa herència, exceptuant aquells gastos imputables a l'hereu que haja sigut condemnat personalment pel seu dol o mala fe.

El mateix s'entendrà respecte dels gastos causats per a fer ús del dret de deliberar si l'hereu repudia l'herència.»

Noranta. L'article 1057 queda redactat de la forma següent:

«El testador podrà encomanar, per acte entre vius o per causa de mort per a després de la seua mort, la simple facultat de fer la partició a qualsevol persona que no siga un dels cohereus.

Si no hi ha testament, o no hi ha comptador partididor en el testament, o està vacant el càrrec, el secretari judicial o el notari, a petició d'hereus i legataris que representen almenys el 50 per 100 de l'haver hereditari, i amb la citació dels altres interessats, si el seu domicili és conegut, podrà nomenar un comptador partididor datiu, segons les regles que la Llei d'Enjudiciament Civil i del Notariat establixen per a la designació de pèrits. La partició així realitzada requerirà l'aprovació del secretari judicial o del notari, excepte confirmació expressa de tots els hereus i els legataris.

El que disposen este article i l'anterior s'observarà encara que entre els cohereus n'hi haja algun subjecte a pàtria potestat, tutela o curatela; però el comptador partididor haurà d'inventariar en estos casos els béns de l'herència, amb la citació dels representants legals o curadors de les mencionades persones.»

Noranta-u. L'article 1060 queda redactat de la forma següent:

«Quan els menors o les persones amb capacitat modificada judicialment estiguen legalment representats en la partició, no serà necessària la intervenció ni l'autorització judicial, però el tutor necessitarà l'aprovació judicial de la partició efectuada. El defensor judicial designat per a representar un menor o una persona amb capacitat modificada judicialment en una partició, haurà d'obtenir l'aprovació del jutge si el secretari judicial no ha disposat una altra cosa quan ha fet el nomenament.»

Noranta-dos. L'article 1176 queda redactat de la forma següent:

«Si el creditor a qui es fa l'oferiment de pagament d'acord amb les disposicions que el regulen, es nega, de manera expressa o de fet, sense una raó a admetre'l, a atorgar el document justificatiu d'haver-lo efectuat o a la cancel·lació de la garantia, si n'hi ha, el deutor quedarà lliure de responsabilitat per mitjà de la consignació de la cosa deguda.

La consignació per si sola produirà el mateix efecte quan es realitze amb el creditor absent en el lloc on s'haja de fer el pagament, o quan estiga impedit per a rebre'l en el moment en què s'haja de fer, i quan diverses persones pretenguen tindre dret a cobrar, el creditor siga desconegut o s'haja extraviat el títol que porte incorporada l'obligació.

En tot cas, serà procedent la consignació en tots aquells supòsits en què el compliment de l'obligació es faça més oneros al deutor per causes no imputables a ell.»

Noranta-tres. L'article 1178 queda redactat de la forma següent:

«La consignació la farà el deutor o un tercer, posant les coses degudes a disposició del jutjat o del notari, en els termes que preveuen la Llei de Jurisdicció Voluntària o la legislació notarial.»

Noranta-quatre. L'article 1180 queda redactat de la forma següent:

«L'acceptació de la consignació pel creditor o la declaració judicial que està ben feta, extingirà l'obligació, i el deutor podrà demanar que es manen cancel·lar l'obligació i la garantia, si és el cas.

Mentrestant, el deutor podrà retirar la cosa o la quantitat consignada, deixant subsistent l'obligació.»

Noranta-cinc. L'article 1377 queda redactat de la forma següent:

«Per a realitzar actes de disposició a títol oneros sobre béns de guanys, es requerirà el consentiment dels dos cònjuges.

Si un s'hi nega o està impedit per a prestar-lo, el jutge podrà autoritzar un o més actes dispositius quan ho considere d'interés per a la família. Excepcionalment acordarà les limitacions o cauteles que estime convenients.»

Noranta-sis. L'article 1389 queda redactat de la forma següent:

«El cònjuge en qui recaiga l'administració en virtut del que disposen els dos articles anteriors tindrà a este efecte plenes facultats, llevat que el jutge, quan ho considere d'interés per a la família, establisca cauteles o limitacions.

En tot cas, per a realitzar actes de disposició sobre immobles, establiments mercantils, objectes preciosos o valors mobiliaris, excepte el dret de subscripció preferent, necessitarà autorització judicial.»

Noranta-set. L'article 1392 queda redactat de la forma següent:

«La societat de guanys conclourà de ple dret:

- 1r. Quan es dissolga el matrimoni.
- 2n. Quan siga declarat nul.
- 3r. Quan s'acorde la separació legal dels cònjuges.
- 4t. Quan els cònjuges convinguen un règim econòmic diferent de la forma prevista en este codi.»

Noranta-huit. L'article 1442 queda redactat de la forma següent:

«Declarat un cònjuge en concurs, hi seran aplicables les disposicions de la legislació concursal.»

Disposició final segona. *Modificació del Codi de Comerç.*

L'article 40 queda redactat de la forma següent:

«1. Sense perjudi del que s'establisca en altres lleis que obliguen a sotmetre els comptes anuals a l'auditoria d'una persona que tinga la condició legal d'auditor de comptes, i del que disposen els articles 32 i 33 d'este codi, tot empresari estarà obligat a sotmetre a auditoria els comptes anuals ordinaris o consolidats, si és el cas, de la seua empresa, quan així ho acorde el secretari judicial o el registrador mercantil del domicili social de l'empresari si acullen la petició fundada de qui acredite un interès legítim. Abans d'estimar la sol·licitud, el secretari judicial o el registrador mercantil hauran d'exigir al sol·licitant que avance els fons necessaris per al pagament de la retribució de l'auditor.

La societat únicament es podrà oposar al nomenament aportant una prova documental del fet que no és procedent o negant la legitimació del sol·licitant.

La sol·licitud davant del registrador mercantil es tramitarà d'acord amb el que preveu el Reglament del Registre Mercantil. La designació d'auditor se subjectarà al torn reglamentari que estableix el Reglament de Registre Mercantil.

Si la sol·licitud es fa davant del secretari judicial, se seguiran els tràmits establits en la legislació de la jurisdicció voluntària.

La resolució que es dicte sobre la procedència o la improcedència de l'auditoria serà recurrible davant del jutge mercantil.

2. El mateix dia en què l'emeta, l'auditor entregarà l'informe a l'empresari i al sol·licitant i presentarà una còpia a qui l'haja designat. Si l'informe conté una opinió denegatòria o desfavorable, el secretari judicial o el registrador mercantil acordarà que l'empresari satisfaga al sol·licitant les quantitats que haja anticipat. Si l'informe conté una opinió amb reserves o excepcions, es dictarà una resolució en què es determine en qui haurà de recaure el cost de l'auditoria i en quina proporció. Si l'informe és amb una opinió favorable, el cost de l'auditoria serà a càrrec del sol·licitant.

3. El secretari judicial o el registrador mercantil desestimarà la sol·licitud d'auditoria quan, abans de la data de la sol·licitud, conste inscrit en el Registre Mercantil un nomenament d'auditor per a la verificació dels comptes d'eixe mateix exercici o, en el cas de les societats mercantils i la resta de persones jurídiques obligades, no haja finalitzat el termini legal per a efectuar el nomenament d'auditor per l'òrgan competent.

4. L'emissió de l'informe d'auditoria no impedirà l'exercici del dret d'accés a la comptabilitat per aquells als quals la llei atribuísca eixe dret.»

Disposició final tercera. *Modificació de determinats articles de la Llei 1/2000, d'Enjudiciament Civil.*

La Llei d'Enjudiciament Civil queda modificada com s'indica a continuació:

U. L'apartat 1 de l'article 8 queda redactat de la forma següent:

«1. Quan la persona física es trobe en el cas de l'apartat 2 de l'article anterior i no hi haja una persona que legalment la represente o assistisca per a comparéixer en un juí, el secretari judicial li nomenarà mitjançant un decret un defensor judicial, que assumirà la seua representació i defensa fins que es designe aquella persona.»

Dos. L'apartat 1 de l'article 395 queda redactat de la forma següent:

«1. Si el demandat assentix a la demanda abans de contestar-la, no serà procedent la imposició de costes llevat que el tribunal, raonant-ho degudament, aprecie mala fe en el demandat.

En tot cas, es considerarà que hi ha mala fe si, abans de presentada la demanda, s'ha formulat al demandat un requeriment fefaent i justificat de pagament, o si s'ha iniciat un procediment de mediació o s'ha dirigit contra ell una sol·licitud de conciliació.»

Tres. L'apartat 1 de l'article 525 queda redactat de la forma següent:

«1. No seran en cap cas susceptibles d'execució provisional:

1a. Les sentències dictades en els processos sobre paternitat, maternitat, filiació, nul·litat de matrimoni, separació i divorci, capacitat i estat civil, així com sobre les mesures relatives a la restitució o retorn de menors en els supòsits de sostracció internacional i drets honorífics, excepte els pronunciaments que regulen les obligacions i les relacions patrimonials relacionades amb el que siga objecte principal del procés.

2a. Les sentències que condemnen a emetre una declaració de voluntat.

3a. Les sentències que declaren la nul·litat o la caducitat de títols de propietat industrial.»

Quatre. L'article 608 queda redactat de la manera següent:

«Article 608. *Execució per condemna a prestació alimentària.*

El que disposa l'article anterior no serà aplicable quan es procedisca per execució d'una sentència que condemne al pagament d'aliments, en tots els casos en què l'obligació de satisfer-los nasca directament de la llei, incloent-hi els pronunciaments de les sentències dictades en processos de nul·litat, separació o divorci sobre aliments deguts al cònjuge o als fills, o dels decrets o escriptures públiques que formalitzen el conveni regulador que els establisquen. En estos casos, així com en els de les mesures cautelars corresponents, el tribunal fixarà la quantitat que pot ser embargada.»

Cinc. L'article 748 queda redactat de la manera següent:

«Les disposicions del present títol seran aplicables als processos següents:

1r. Els que versen sobre la capacitat de les persones i els de declaració de prodigalitat.

2n. Els de filiació, paternitat i maternitat.

3r. Els de nul·litat del matrimoni, separació i divorci i els de modificació de mesures adoptades en estos.

4t. Els que versen exclusivament sobre guarda i custòdia de fills menors o sobre aliments reclamats per un progenitor contra l'altre en nom dels fills menors.

5t. Els de reconeixement d'eficàcia civil de resolucions o decisions eclesiàstiques en matèria matrimonial.

6t. Els que versen sobre les mesures relatives a la restitució de menors en els supòsits de sostracció internacional.

7m. Els que tinguen per objecte l'oposició a les resolucions administratives en matèria de protecció de menors.

8u. Els que versen sobre la necessitat d'assentiment en l'adopció.»

Sis. L'apartat primer de l'article 749 queda redactat de la manera següent:

«1. En els processos sobre la capacitat de les persones, en els de nul·litat matrimonial, en els de sostracció internacional de menors i en els de determinació i impugnació de la filiació serà sempre part el Ministeri Fiscal, encara que no n'haja sigut promotor ni, d'acord amb la llei, haja d'assumir la defensa d'alguna de les parts. El Ministeri Fiscal vetlarà durant tot el procés per la salvaguarda de l'interés superior de la persona afectada.»

Set. El paràgraf segon de l'article 758 queda redactat de la forma següent:

«Si no ho fan, seran defesos pel Ministeri Fiscal sempre que no haja sigut el promotor del procediment. Altrament, el secretari judicial els designarà un defensor judicial, llevat que ja s'haja nomenat.»

Huit. Els apartats 1 i 2 de l'article 769 queden redactats de la forma següent:

«1. Llevat que expressament es dispose una altra cosa, serà tribunal competent per a conèixer dels procediments a què es referix este capítol el jutjat de primera instància del lloc del domicili conjugal. En el cas de residir els cònjuges en diferents partits judicials, serà tribunal competent, a elecció del demandant, el de l'últim domicili del matrimoni o el de residència del demandat.

Els qui no tinguen domicili ni residència fixos podran ser demandats en el lloc en què es troben o en el de la seua última residència, a elecció del demandant, i si tampoc es pot determinar així la competència, correspondrà al tribunal del domicili de l'actor.

2. En el procediment de separació o divorci de mutu acord a què es referix l'article 777, serà competent el jutjat de l'últim domicili comú o el del domicili de qualsevol de les persones sol·licitants.»

Nou. Es modifica l'apartat 4 i s'afeg un apartat 10 a l'article 777, en els termes següents:

«4. Ratificada pels dos cònjuges la sol·licitud, si la documentació aportada és insuficient, el jutge o el secretari judicial que siga competent concedirà als sol·licitants un termini de deu dies perquè la completen. Durant este termini es practicarà, si és el cas, la prova que els cònjuges hagen proposat i les altres que el tribunal considere necessàries per a acreditar la concurrència de les circumstàncies exigides en cada cas pel Codi Civil i per a considerar la procedència d'aprovar la proposta de conveni regulador.»

«10. Si la competència és del secretari judicial perquè no hi ha fills menors no emancipats o amb la capacitat modificada judicialment que depenguen dels seus progenitors, immediatament després de la ratificació dels cònjuges davant del secretari judicial este dictarà un decret amb el pronunciament sobre el conveni regulador.

El decret que formalitze la proposta del conveni regulador declararà la separació o el divorci dels cònjuges.

Si considera que, al seu parer, algun dels acords del conveni pot ser danyós o greument perjudicial per a un dels cònjuges o per als fills majors o menors emancipats afectats, ho advertirà als atorgants i donarà per acabat el procediment. En este cas, els cònjuges només podran acudir davant del jutge per a l'aprovació de la proposta de conveni regulador.

El decret no serà recurrible.

La modificació del conveni regulador formalitzada pel secretari judicial se substanciarà d'acord amb el que disposa este article quan concórreguen els requisits necessaris per a fer-ho.»

Deu. S'afig un capítol IV bis en el títol I del llibre IV, integrat pels nous articles 778 bis a 778 quater, amb el títol següent:

«CAPÍTOL IV BIS

Mesures relatives a la restitució o al retorn de menors en els supòsits de sostracció internacional»

Onze. S'afig un article 778 bis, amb la redacció següent:

«Article 778 bis. *Àmbit d'aplicació. Normes generals.*

1. En els supòsits en què, sent aplicables un conveni internacional o les disposicions de la Unió Europea, es pretenga la restitució d'un menor o el seu retorn al lloc de procedència per haver sigut objecte d'un trasllat o retenció il·lícits i es trobe a Espanya, es procedirà d'acord amb el que preveu este capítol. No serà aplicable als supòsits en què el menor procedisca d'un estat que no forme part de la Unió Europea ni siga part d'algun conveni internacional.

2. En estos processos, serà competent el jutjat de primera instància de la capital de la província, de Ceuta o Melilla, amb competències en matèria de dret de família en la circumscripció del qual es trobe el menor que haja sigut objecte d'un trasllat o retenció il·lícits, si n'hi ha, i si no n'hi ha, el que li corresponga per torn de repartiment. El tribunal examinarà d'ofici la seua competència.

3. Podran promoure el procediment la persona, la institució o l'organisme que tinga atribuïda la guarda i la custòdia o un règim d'estada o visites, relació o comunicació del menor, l'autoritat central espanyola encarregada del compliment de les obligacions imposades pel conveni corresponent, si és el cas, i, en representació d'esta, la persona que designe l'esmentada autoritat.

4. Les parts hauran d'actuar amb l'assistència d'un advocat i representades per un procurador. La intervenció de l'Advocacia de l'Estat, quan siga procedent a instància de l'autoritat central espanyola, cessarà des del moment que el sol·licitant de la restitució o del retorn comparega en el procés amb els seus propis advocat i procurador.

5. El procediment tindrà caràcter urgent i preferent. S'haurà de realitzar, en les dos instàncies, si és el cas, en l'inexcusable termini total de sis setmanes des de la data de la presentació de la sol·licitud en què s'inste la restitució o el retorn del menor, llevat que hi haja circumstàncies excepcionals que ho facen impossible.

6. En cap cas s'ordenarà la suspensió de les actuacions civils per l'existència de prejudicialitat penal motivada per l'exercici d'accions penals en matèria de sostracció de menors.

7. En este tipus de processos i amb la finalitat de facilitar les comunicacions judicials directes entre òrgans jurisdiccionals de diferents països, si això és possible i el jutge ho considera necessari, es podrà recórrer a l'auxili de les autoritats centrals implicades, de les xarxes de cooperació judicial internacional existents, dels membres de la Xarxa Internacional de Jutges de la Conferència de l'Haia i dels jutges d'enllaç.

8. El jutge podrà acordar al llarg de tot el procés, d'ofici, a petició de qui promoga el procediment o del Ministeri Fiscal, les mesures cautelars oportunes i d'assegurament del menor que estime pertinents conforme a l'article 773, a més de les previstes en l'article 158 del Codi Civil.

De la mateixa manera, podrà acordar que durant la tramitació del procés es garantisquen els drets d'estada o visita, relació i comunicació del menor amb el demandant, inclús de forma supervisada, si això convé als interessos del menor.»

Dotze. S'afeg un article 778 ter, amb la redacció següent:

«Article 778 ter. *Procediment.*

1. El procediment s'iniciarà per mitjà d'una demanda en què s'instarà la restitució del menor o el seu retorn al lloc de procedència, i que inclourà tota la informació exigida per la normativa internacional aplicable i, en tot cas, la relativa a la identitat del demandant, del menor i de la persona que es considere que ha sostret o retingut el menor, així com els motius en què es basa per a reclamar-ne la restitució o el retorn. Igualment, s'haurà d'aportar tota la informació de què es dispose relativa a la localització del menor i a la identitat de la persona amb què se suposa que es troba.

Caldrà adjuntar a la demanda la documentació requerida, si és el cas, pel corresponent conveni o norma internacional i qualsevol altra en què el sol·licitant funde la seua petició.

2. El secretari judicial resoldrà sobre l'admissió de la demanda en el termini de les 24 hores següents i, si entenguera que esta no és admissible, donarà compte al jutge perquè resolga el que siga procedent dins del termini fixat mencionat.

En la mateixa resolució en què siga admesa la demanda, el secretari judicial requerirà la persona a qui s'impute la sostracció o la retenció il·lícita del menor perquè, en la data que es determine, que no podrà excedir els tres dies següents, comparega amb el menor i manifeste si accedix a la seua restitució o retorn, o s'hi oposa, cas en què al·legarà alguna de les causes establides en el corresponent conveni o norma internacional aplicable.

El requeriment es practicarà amb les advertències legals i amb l'entrega a la persona requerida del text del corresponent conveni o norma internacional aplicable.

3. Quan el menor no siga trobat en el lloc indicat en la demanda, i si, després de la realització de les corresponents indagacions pel secretari judicial sobre el seu domicili o residència, són infructuoses, s'arxivarà provisionalment el procediment fins a trobar el menor.

Si el menor és trobat en una altra província, el secretari judicial, amb l'audiència prèvia del Ministeri Fiscal i de les parts personades pel termini d'un dia, donarà compte al jutge perquè resolga l'endemà el que siga procedent per mitjà d'una interlocutòria, i es remetran, si és el cas, les actuacions al tribunal que es considere territorialment competent, citant les parts perquè compareguen davant d'este tribunal dins del termini dels tres dies següents.

4. Arribat el dia, si la persona requerida compareix i accedix a la restitució del menor o al seu retorn al lloc de procedència, segons corresponga, el secretari judicial alçarà acta i el jutge dictarà el mateix dia una ordre en què acordarà la conclusió del procés i la restitució o el retorn del menor, i es pronunciarà sobre els gastos, inclosos els de viatge, i les costes del procés.

El demandat podrà comparéixer en qualsevol moment, abans de la finalització del procediment, i accedir a l'entrega del menor, o al seu retorn al lloc de procedència, i s'hi haurà d'aplicar el que disposa este apartat.

5. Si no compareix o si, compareixent, no ho fa de la forma establida, ni presenta oposició, ni procedix, en este cas, a l'entrega o retorn del menor, el secretari judicial el mateix dia el declararà en rebel·lia i disposarà la continuació del procediment sense ell, citant únicament el demandant i el Ministeri Fiscal a una vista

davant del jutge que tindrà lloc en un termini no superior als cinc dies següents, que se celebrarà d'acord amb el que disposa l'apartat sext d'este article. L'esmentada resolució, no obstant això, haurà de ser notificada al demandat, després de la qual no se'n durà a terme cap altra, excepte la resolució que pose fi al procés.

El jutge podrà decretar les mesures cautelars que estime pertinents en relació amb el menor, en cas de no haver-se adoptat ja amb anterioritat, conforme a l'article 773.

6. Si en la primera compareixença la persona requerida formulara una oposició a la restitució o retorn del menor a l'empara de les causes establides en el corresponent conveni o norma internacional aplicable, la qual haurà de realitzar per escrit, el secretari judicial el mateix dia traslladarà l'oposició i citarà tots els interessats i el Ministeri Fiscal a una vista que se celebrarà en el termini improrrogable dels cinc dies següents.

7. La celebració de la vista no se suspendrà per incompareixença del demandant. Si és el demandat que s'ha oposat qui no compareix, el jutge considerarà que ha desistit de l'oposició i continuarà la vista.

Durant la celebració de la vista s'oïran les parts que compareguen perquè exposen el que estimen procedent, en concret la persona que va sol·licitar la restitució o el retorn, el Ministeri Fiscal i la part demandada, inclús si compareix en este tràmit per primera vegada.

Es practican, si és el cas, les proves útils i pertinents que les parts o el Ministeri Fiscal proposen i les que el jutge acorde d'ofici sobre els fets que siguen rellevants per a la decisió sobre la il·licitud o no del trasllat o retenció i les mesures a adoptar, en el termini improrrogable de sis dies. El jutge podrà també demanar, d'ofici, a instància de part o del Ministeri Fiscal, els informes que estime pertinents, la realització dels quals serà urgent i preferent a qualsevol altre procés.

8. Abans d'adoptar qualsevol decisió relativa a la procedència o improcedència de la restitució del menor o del seu retorn al lloc de procedència, el jutge, en qualsevol moment del procés i en presència del Ministeri Fiscal, oïrà separadament el menor, a menys que la seua audiència no es considere convenient atenent l'edat o el grau de maduresa, cosa que es farà constar en una resolució motivada.

En l'exploració del menor, es garantirà que pugui ser oït en condicions idònies per a la salvaguarda dels seus interessos, sense interferències d'altres persones, i demanant excepcionalment l'auxili d'especialistes quan siga necessari. Esta actuació es podrà dur a terme a través d'una videoconferència o d'un altre sistema semblant.

9. Celebrada la vista i, si és el cas, practicades les proves pertinents, durant els tres dies següents a la seua finalització el jutge dictarà una sentència en què es pronunciarà únicament sobre si el trasllat o la retenció són il·lícits, i acordarà si és procedent o no la restitució del menor a la persona, la institució o l'organisme que en tinga atribuïda la guarda i la custòdia, o el seu retorn al lloc de procedència per a permetre al sol·licitant l'exercici del règim d'estada, comunicació o relació amb el menor, tenint en compte l'interés superior del menor i els termes del corresponent conveni o de les disposicions de la Unió Europea en la matèria, segons el cas. La resolució que acorde la restitució del menor o el seu retorn establirà detalladament la forma i el termini d'execució, i podrà adoptar les mesures necessàries per a evitar un nou trasllat o retenció il·lícits del menor després de la notificació de la sentència.

10. Si s'acorda la restitució o el retorn del menor, en la resolució s'establirà que la persona que haja traslladat o retingut al menor abone les costes processals, incloses aquelles en què haja incorregut el sol·licitant, els gastos de viatge i els que ocasione la restitució o el retorn del menor a l'estat on tenia la seua residència habitual abans de la sostracció.

En els altres casos es declararan d'ofici les costes del procés.

11. Contra la resolució que es dicte només es podrà interposar un recurs d'apel·lació amb efectes suspensius, que tindrà tramitació preferent, i que haurà de ser resolt en el termini improrrogable de vint dies.

En la tramitació del recurs d'apel·lació se seguiran les especialitats següents:

a) S'interposarà en el termini de tres dies comptats des de l'endemà de la notificació de la resolució, i l'òrgan judicial haurà d'acordar-ne l'admissió o no dins de les 24 hores següents a la presentació.

b) Admés el recurs, les altres parts tindran tres dies per a presentar un escrit d'oposició al recurs o, si és el cas, d'impugnació. En este últim cas, igualment l'apel·lant principal disposarà del termini de tres dies per a manifestar el que considere convenient.

c) Després d'això, el secretari judicial ordenarà l'enviament de les actuacions el mateix dia al tribunal competent per a resoldre l'apel·lació, davant del qual hauran de comparèixer les parts en el termini de 24 hores.

d) Rebudes les actuacions, el tribunal acordarà el que siga procedent sobre la seua admissió en el termini de 24 hores. Si s'ha de practicar una prova o si s'acorda la celebració de vista, el secretari judicial assenyalarà dia per a un dels tres dies següents.

e) La resolució haurà de ser dictada durant els tres dies següents a la finalització de la vista o, si no n'hi ha, a comptar de l'endemà del dia en què s'hagen rebut les actuacions en el tribunal competent per a l'apel·lació.

12. En qualsevol moment del procés, les dos parts podran sol·licitar-ne la suspensió de conformitat amb el que preveu l'article 19.4, per a sotmetre's a mediació. També el jutge podrà en qualsevol moment, d'ofici o a petició de qualsevol de les parts, proposar una solució de mediació si, atenent les circumstàncies concurrents, estima possible que arriben a un acord, sense que això haja de suposar un retard injustificat del procés. En estos casos, el secretari judicial acordarà la suspensió pel temps necessari per a tramitar la mediació. L'entitat pública que tinga les funcions de protecció del menor pot interindre com a mediadora si així ho sol·liciten d'ofici les parts o el Ministeri Fiscal.

La duració del procediment de mediació serà tan breu com siga possible i les seues actuacions es concentraran en el mínim nombre de sessions, sense que en cap cas la suspensió del procés de mediació pugua excedir el termini legalment previst en este capítol.

El procediment judicial es reprendrà si ho sol·licita qualsevol de les parts, o en cas d'aconseguir-se un acord en la mediació, que haurà de ser aprovat pel jutge tenint en compte la normativa vigent i l'interés superior del xiquet.

13. En l'execució de la sentència en què s'acorde la restitució del menor o el seu retorn a l'estat de procedència, l'autoritat central prestarà l'assistència necessària al jutjat per a garantir que es duga a terme sense perill, adoptant en cada cas les mesures administratives necessàries.

Si el progenitor que ha sigut condemnat a la restitució del menor o al seu retorn s'hi oposa, o n'impedix o n'obstaculitza el compliment, el jutge haurà d'adoptar les mesures necessàries per a l'execució de la sentència de forma immediata, i es podrà ajudar de l'assistència dels servicis socials i de les forces i cossos de seguretat.»

Tretze. S'afig un article 778 quater, amb la redacció següent:

«Article 778 quater. *Declaració d'il·licitud d'un trasllat o una retenció internacional.*

Quan un menor amb residència habitual a Espanya siga objecte d'un trasllat o una retenció internacional, d'acord amb el que estableix el corresponent conveni o norma internacional aplicable, qualsevol persona interessada, al marge del procés que s'inicie per a demanar la seua restitució internacional, es podrà dirigir a Espanya a l'autoritat judicial competent per a conèixer del fons de l'assumpte amb la finalitat d'obtenir una resolució que especifique que el trasllat o la retenció no han sigut il·lícits, i a este efecte es podran utilitzar les vies processals disponibles en el títol I

del llibre IV per a l'adopció de mesures definitives o provisionals a Espanya, i inclús les mesures de l'article 158.

L'autoritat competent a Espanya per a emetre una decisió o un certificat de l'article 15 del Conveni de l'Haia de 25 d'octubre de 1980, sobre els aspectes civils de la sostracció internacional de menors, que acredite que el trasllat o la retenció del menor era il·lícit en el sentit previst en l'article 3 del Conveni, quan això siga possible, serà l'última autoritat judicial que haja conegut a Espanya de qualsevol procés sobre responsabilitat parental que afecte el menor. Si no n'hi ha, serà competent el jutjat de primera instància de l'últim domicili del menor a Espanya. L'autoritat central espanyola farà tot el que es puga per a prestar assistència al sol·licitant perquè obtinga una decisió o un certificat d'eixa classe.»

Catorze. L'apartat 1 de l'article 782 queda redactat de la forma següent:

«1. Qualsevol cohereu o legatari d'una part alíquota podrà reclamar judicialment la divisió de l'herència, sempre que no haja d'efectuar-la un comissari o comptador partidador designat pel testador, per acord entre els cohereus o pel secretari judicial o el notari.»

Quinze. L'article 790 queda redactat de la forma següent:

«1. Sempre que el tribunal tinga notícia de la defunció d'una persona i no conste l'existència de testament, ni d'ascendents, ni de descendents o de cònjuge del finat o persona que es trobe en una situació de fet assimilable, ni de col·laterals dins del quart grau, adoptarà d'ofici les mesures més indispensables per al soterrament del difunt si és necessari i per a la seguretat dels béns, llibres, papers, correspondència i efectes del difunt susceptibles de sostracció o ocultació.

De la mateixa manera procedirà quan les persones de les quals parla el paràgraf anterior estiguen absents o quan alguna d'elles siga menor o tinga capacitat modificada judicialment i no tinga representant legal.

2. En els casos a què es referix este article, després que compareguen els parents, o que es nomenen representant legal dels menors o persones amb capacitat modificada judicialment, se'ls farà entrega dels béns i efectes pertanyents al difunt i cessarà la intervenció judicial, excepte el que disposa l'article següent, i s'haurà d'acudir al notari a fi que procedisca a la incoació de l'expedient de declaració d'hereus.»

Setze. Es modifica l'apartat 2 i s'afig un nou apartat 3 a l'article 791:

«2. Si, en efecte, ha mort sense testar i sense parents cridats per la llei a la successió, el tribunal manarà, per mitjà d'una interlocutòria, que es procedisca:

1r. A ocupar els llibres, els papers i la correspondència del difunt.

2n. A inventariar i depositar els béns, disposant el que siga procedent sobre la seua administració, d'acord amb el que estableix esta llei. El tribunal podrà nomenar una persona, amb càrrec al cabal hereditari, que efectue i garantisca l'inventari i el seu depòsit.

En la mateixa resolució ordenarà d'ofici la comunicació a la delegació d'Economia i Hisenda corresponent per si fóra procedent la declaració d'hereu abintestat a favor de l'Estat, amb el trasllat del resultat de les diligències realitzades i de la documentació demanada a l'empara de l'apartat 1.

3. Des del moment que l'Administració General de l'Estat o l'administració d'una comunitat autònoma comuniquen al tribunal que ha iniciat un procediment per a la seua declaració com a hereu abintestat, este acordarà que recaiga sobre ella la designació per a l'administració dels béns. En este cas, no s'exigirà a l'Administració pública que preste una caució i farà els informes pericials quan siguen necessaris per mitjà de servicis tècnics propis.

L'Administració haurà de comunicar al tribunal la resolució que pose fi al procediment. Si l'esmentada resolució conclou que no és procedent efectuar la declaració d'hereu abintestat a favor de l'Administració, esta no podrà continuar fent-se càrrec del cabal hereditari i sol·licitarà al tribunal que designe un administrador judicial nou en el termini d'un mes des d'aquella comunicació. Transcorregut este termini d'un mes, en tot cas, l'Administració cessarà en el càrrec d'administrador.

Quan eixa resolució declare l'Administració hereua abintestada, l'òrgan judicial que conega de la intervenció del cabal hereditari adoptarà, abans d'un mes, les provisions conduents a l'entrega dels béns i drets integrants del cabal hereditari.»

Dèsset. L'apartat 1 de l'article 792 queda redactat de la forma següent:

«1. Les actuacions a què es referix l'apartat 2 de l'article anterior podran ser acordades a instància de part en els casos següents:

1r. Pel cònjuge o qualsevol dels parents que es crega amb dret a la successió legítima, sempre que acrediten haver promogut la declaració d'hereus abintestats davant de notari o es formule la sol·licitud d'intervenció judicial del cabal hereditari a l'hora de promoure la declaració notarial d'hereus.

2n. Per qualsevol cohereu o legatari d'una part alíquota, a l'hora de sol·licitar la divisió judicial de l'herència, llevat que la intervenció haja sigut expressament prohibida per disposició testamentària.

3r. Per l'administració pública que haja iniciat un procediment per a la seua declaració com a hereua abintestada.»

Díhuit. L'apartat 1 de l'article 802 queda redactat de la manera següent:

«1. L'administrador depositarà sense dilació a disposició del jutjat les quantitats que recapte en l'exercici del seu càrrec, retenint únicament les que siguen necessàries per a atendre els gastos de pleits o notariais, el pagament de contribucions i la resta d'atencions ordinàries.»

Dènou. La disposició final vint-i-dos queda redactada de la forma següent:

«Disposició final vint-i-dos. *Mesures per a facilitar l'aplicació a Espanya del Reglament (CE) núm. 2201/2003 del Consell, de 27 de novembre de 2003, relatiu a la competència, el reconeixement i l'execució de resolucions judicials en matèria matrimonial i de responsabilitat parental.*

1. El certificat relatiu a les resolucions judicials en matèria matrimonial i en matèria de responsabilitat parental previst en l'article 39 del Reglament (CE) núm. 2201/2003, l'expedirà el secretari judicial de forma separada i per mitjà d'una diligència, omplint el formulari corresponent que figura en els annexos I i II del mencionat reglament.

2. El certificat judicial relatiu a les resolucions judicials sobre el dret de visita previstes en l'apartat 1 de l'article 41 del Reglament (CE) núm. 2201/2003, l'expedirà el jutge de forma separada i per mitjà d'una providència, omplint el formulari que figura en l'annex III del mencionat reglament.

3. El certificat judicial relatiu a les resolucions judicials sobre la restitució del menor previstes en l'apartat 1 de l'article 42 del Reglament (CE) núm. 2201/2003, l'expedirà el jutge de forma separada i per mitjà d'una providència, omplint el formulari que figura en l'annex IV del mencionat reglament.

4. El procediment per a la rectificació d'errors en el certificat judicial, previst en l'article 43.1 del Reglament (CE) núm. 2001/2003, es resoldrà de la forma establida en els tres primers apartats de l'article 267 de la Llei Orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del Poder Judicial. No es podrà interposar cap recurs contra la resolució en què es

resolga sobre l'aclariment o la rectificació del certificat judicial a què es referixen els dos apartats anteriors.

5. La denegació de l'expedició del certificat a què es referixen els apartats 1, 2 i 3 d'este article s'adoptarà de forma separada i mitjançant un decret en el cas de l'apartat 1 i per mitjà d'una interlocutòria en el cas dels apartats 2 i 3, i es podrà impugnar pels tràmits del recurs directe de revisió en el cas de l'apartat 1 i pels tràmits del recurs de reposició en el cas dels apartats 2 i 3.

6. La transmissió a què es referix l'article 11.6 del Reglament (CE) núm. 2201/2003, inclourà una còpia de la resolució judicial de no-restitució, d'acord amb l'article 13 del Conveni de l'Haia de 25 d'octubre de 1980, i una còpia de la gravació original de l'acta de la vista en un suport apte per a la gravació i la reproducció del so i de la imatge, així com d'aquells documents que l'òrgan jurisdiccional crega oportú adjuntar-hi en cada cas com a acreditatius del compliment de les exigències dels articles 10 i 11 del Reglament.

7. La reclamació a què es referix l'article 11.7 del Reglament (CE) núm. 2201/2003, se substanciarà d'acord amb el procediment previst en la vigent Llei d'Enjudiciament Civil per als processos que versen exclusivament sobre guarda i custòdia de fills menors, si bé la competència judicial per a conèixer-ne es determinarà d'acord amb el que es preveja per al procés que regula les mesures relatives a la restitució de menors en els supòsits de sostracció internacional.»

Disposició final quarta. *Modificació de la Llei 20/2011, de 21 de juliol, del Registre Civil.*

U. Els apartats 1, 2, 5, 6, 7, 8, 9, 10 i 12 de l'article 58 queden redactats de la forma següent:

«1. El matrimoni en la forma civil se celebrarà davant del jutge de pau, l'alcalde o el regidor en qui delegue, el secretari judicial, el notari, o el funcionari diplomàtic o consular encarregat del Registre Civil.

2. La celebració del matrimoni requerirà la prèvia tramitació o instrucció d'una acta o expedient a instància dels contraents per a acreditar el compliment dels requisits de capacitat i la inexistència d'impediments o la seua dispensa, o qualsevol altre obstacle, d'acord amb el que preveu el Codi Civil. La tramitació de l'acta competirà al notari del lloc del domicili de qualsevol dels contraents. La instrucció de l'expedient correspondrà al secretari judicial o encarregat del Registre Civil del domicili d'un dels contraents.

5. El secretari judicial, el notari o l'encarregat del Registre Civil oirà els dos contraents reservadament i separadament per a cerciorar-se de la seua capacitat i de la inexistència de qualsevol impediment. Així mateix, es podran sol·licitar els informes i practicar les diligències pertinents, siguen o no proposades pels requeridors, per a acreditar l'estat, la capacitat o el domicili dels contraents, o qualsevol altre aspecte necessari per a apreciar la validesa del seu consentiment i la veracitat del matrimoni. Si algun dels contraents està afectat per deficiències mentals, intel·lectuals o sensorials, s'exigirà un dictamen mèdic sobre la seua aptitud per a prestar el consentiment.

De la realització de totes estes actuacions es deixarà constància en l'acta o l'expedient, i s'arxivaran amb els documents previs a la inscripció de matrimoni.

Passat un any des de la publicació dels anuncis o de les diligències substitutòries sense que s'haja contret el matrimoni, no es podrà celebrar sense una nova publicació o diligències.

6. Realitzades les diligències anteriors, el secretari judicial, el notari o l'encarregat del Registre Civil que hi haja intervingut finalitzarà l'acta o dictarà una resolució en què farà constar la concurrència o no en els contraents dels requisits necessaris per a contraure matrimoni, així com la determinació del règim econòmic matrimonial que hi siga aplicable i, si és el cas, el veïnatge civil dels contraents, i els

n'entregarà una còpia. L'actuació o la resolució haurà de ser motivada i expressar, si és el cas, amb claredat la falta de capacitat o l'impediment que hi concórrega.

7. Si el jutí del secretari judicial, notari o encarregat del Registre Civil és desfavorable, es procedirà a tancar l'acta o l'expedient i les persones interessades podran recórrer davant de la Direcció General dels Registres i del Notariat, sotmetent-se al règim de recursos previst per esta llei.

8. Resolt favorablement l'expedient pel secretari judicial, el matrimoni es podrà celebrar davant seu o d'un altre secretari judicial, jutge de pau, alcalde o regidor en qui delegue, a elecció dels contraents. Si l'ha tramitat l'encarregat del Registre Civil, el matrimoni s'haurà de celebrar davant del jutge de pau, alcalde o regidor en qui delegue, que designen els contraents. Finalment, si és el notari qui ha estés l'acta matrimonial, els contraents podran atorgar el consentiment, a elecció seua, davant del mateix notari o d'un altre diferent del que haja tramitat l'acta prèvia, jutge de pau, alcalde o regidor en qui delegue. La prestació del consentiment s'haurà de fer de la forma prevista en el Codi Civil.

El matrimoni celebrat davant del jutge de pau, alcalde o regidor en qui delegue o davant del secretari judicial es farà constar en acta; el que se celebre davant de notari constarà en escriptura pública. En els dos casos haurà de ser firmada, a més de per aquell davant de qui se celebra, pels contraents i dos testimonis.

Estesa l'acta o autoritzada l'escriptura pública, s'entregarà a cada un dels contraents una còpia acreditativa de la celebració del matrimoni, i l'autoritzant remetrà, el mateix dia i per mitjans telemàtics, un testimoni o còpia autoritzada electrònica del document al Registre Civil per a la inscripció, prèvia qualificació de l'encarregat del Registre Civil.

9. La celebració del matrimoni fora d'Espanya correspondrà al funcionari consular o diplomàtic encarregat del Registre Civil a l'estranger. Si un o els dos contraents residixen a l'estranger, la tramitació de l'expedient previ podrà correspondre al funcionari diplomàtic o consular encarregat del registre civil competent en la demarcació consular on residisquen. El matrimoni així tramitat es podrà celebrar davant del mateix funcionari o d'un altre diferent, o davant del jutge de pau, alcalde o regidor en qui delegue, a elecció dels contraents.

10. Quan el matrimoni s'haja celebrat sense haver-se tramitat el corresponent expedient o acta prèvia, si este és necessari, el secretari judicial, el notari, o el funcionari encarregat del Registre Civil que l'haja celebrat, abans de realitzar les actuacions que siguen procedents per a inscriure'l, haurà de comprovar si concorren els requisits legals per a la seua validesa per mitjà de la tramitació de l'acta o l'expedient a què es referix este article.

Si la celebració del matrimoni ha sigut realitzada davant d'una autoritat o persona competent diferent de les indicades en el paràgraf anterior, l'acta d'aquella es remetrà a l'encarregat del Registre Civil del lloc de celebració perquè procedisca a la comprovació dels requisits de validesa per mitjà de l'expedient corresponent. Efectuada eixa comprovació, l'encarregat del Registre Civil procedirà a la inscripció.

12. Si els contraents han manifestat el seu propòsit de contraure matrimoni a l'estranger d'acord amb la forma establida per la llei del lloc de celebració o de forma religiosa, i s'exigix la presentació d'un certificat de capacitat matrimonial, l'expedirà el secretari judicial, el notari, l'encarregat del Registre Civil o el funcionari consular o diplomàtic del lloc del domicili de qualsevol dels contraents, previ expedient instruït o acta que continga el jutí de l'autoritzant acreditatiu de la capacitat matrimonial dels contraents.»

Dos. L'apartat 1 de l'article 58 bis queda redactat de la manera següent:

«1. Per a la celebració del matrimoni en la forma religiosa prevista en l'Acord entre l'Estat espanyol i la Santa Seu sobre assumptes jurídics i en els acords de cooperació de l'Estat amb les confessions religioses, caldrà ajustar-se al que s'hi disposa.

2. En els supòsits de celebració del matrimoni en la forma religiosa prevista per les esglésies, les confessions, les comunitats religioses o les seues federacions que, inscrites en el Registre d'Entitats Religioses, hagen obtingut el reconeixement de notori arrelament a Espanya, requeriran la tramitació d'una acta o expedient previ de capacitat matrimonial conforme a l'article anterior. Complert este tràmit, el secretari judicial, el notari, l'encarregat del Registre Civil o el funcionari diplomàtic o consular encarregat del Registre Civil que hi haja intervingut expedirà dos còpies de l'acta o resolució, que inclourà, si és el cas, el juí acreditatiu de la capacitat matrimonial dels contraents, que estos hauran d'entregar al ministre de culte encarregat de la celebració del matrimoni.

El consentiment s'haurà de prestar davant d'un ministre de culte i dos testimonis majors d'edat. En estos casos, caldrà prestar el consentiment abans que hagen transcorregut sis mesos des de la data de l'acta o la resolució que continga el juí de capacitat matrimonial. A este efecte es consideren ministres de culte les persones físiques dedicades, amb caràcter estable, a les funcions de culte o assistència religiosa i que acrediten el compliment d'estos requisits per mitjà d'un certificat expedit per l'església, la confessió o la comunitat religiosa que ha obtingut el reconeixement de notori arrelament a Espanya, amb la conformitat de la federació que, si és el cas, ha sol·licitat el mencionat reconeixement.

Una vegada celebrat el matrimoni, l'oficiant estendrà un certificat expressiu de la celebració, amb els requisits necessaris per a inscriure'l i les mencions d'identitat dels testimonis i de les circumstàncies de l'expedient o l'acta previs, que necessàriament inclouran el nom i els cognoms del secretari judicial, notari, encarregat del Registre Civil o funcionari diplomàtic o consular que l'haja estés, i la data i el número de protocol si és el cas. Este certificat es remetrà per mitjans electrònics, en la forma que reglamentàriament es determine, amb el certificat acreditatiu de la condició de ministre de culte, en el termini de cinc dies a l'encarregat del registre civil competent per a la inscripció. Igualment estendrà en les dos còpies de l'acta o la resolució prèvia de capacitat matrimonial una diligència expressiva de la celebració del matrimoni, i n'entregarà una als contraents i conservarà l'altra com a acta de la celebració en l'arxiu de l'oficiant o de l'entitat religiosa a què representa com a ministre de culte.»

Tres. L'article 59 passa a tindre la redacció següent:

«Article 59. *Inscripció del matrimoni.*

1. El matrimoni els requisits del qual s'hagen constatat i que s'haja celebrat segons el procediment previst en l'article 58 s'inscriurà en els registres individuals dels contraents.

2. El matrimoni celebrat davant d'una autoritat estrangera accedirà al Registre Civil espanyol per mitjà de la inscripció del certificat corresponent, sempre que tinga eficàcia d'acord amb el que preveu la present llei.

3. El matrimoni celebrat a Espanya de forma religiosa accedirà al Registre Civil per mitjà de la inscripció del certificat emés pel ministre de culte, d'acord amb el que preveu l'article 63 del Codi Civil.

4. Practicada la inscripció, l'encarregat del Registre Civil posarà a disposició de cada un dels contraents un certificat de la inscripció del matrimoni.

5. La inscripció dóna fe del matrimoni i de la data i el lloc en què es contrau i produïx el ple reconeixement dels seus efectes civils davant de tercers de bona fe.»

Quatre. Es modifica l'article 60.

«Article 60. *Inscripció del règim econòmic del matrimoni.*

1. Juntament amb la inscripció de matrimoni s'inscriurà el règim econòmic matrimonial legal o pactat que regisca el matrimoni i els pactes, les resolucions judicials o altres fets que puguen afectar-lo.

2. Quan no es presenten escriptures de capitulacions s'inscriurà com a règim econòmic matrimonial legal el que siga supletori de conformitat amb la legislació aplicable. Per a fer constar en el Registre Civil expressament el règim econòmic legal aplicable a un matrimoni ja inscrit quan no hi conste amb anterioritat i no s'aporten escriptures de capitulacions, serà necessària la tramitació d'una acta de notorietat.

Atorgada davant de notari una escriptura de capitulacions matrimonials, este haurà de remetre el mateix dia una còpia autoritzada electrònica de l'escriptura pública a l'encarregat del registre civil corresponent perquè en quede constància en la inscripció de matrimoni. Si el matrimoni no s'ha celebrat en la data de recepció de l'escriptura de capitulacions matrimonials, l'encarregat del registre procedirà a l'anotació en el registre individual de cada contraent.

3. En les inscripcions que en qualsevol altre registre produïsquen les capitulacions i la resta de fets que afecten el règim econòmic matrimonial, s'expressaran les dades de la seua inscripció en el Registre Civil.

4. Sense perjudí del que preveu l'article 1333 del Codi Civil, en cap cas el tercer de bona fe serà perjudicat sinó des de la data de la inscripció del règim econòmic matrimonial o de les seues modificacions.»

Cinc. L'article 61 queda redactat de la manera següent:

«Article 61. *Inscripció de la separació, la nul·litat i el divorci.*

El secretari judicial del jutjat o tribunal que haja dictat la resolució judicial ferma de separació, nul·litat o divorci haurà de remetre'n el mateix dia o el següent hàbil i per mitjans electrònics un testimoni a l'Oficina General del Registre Civil, la qual practicarà de forma immediata la inscripció corresponent. Les resolucions judicials que resolguen sobre la nul·litat, la separació i el divorci podran ser objecte d'anotació fins que adquirisquen fermesa.

La mateixa obligació tindrà el notari que haja autoritzat l'escriptura pública que formalitze un conveni regulador de separació o divorci.

Les resolucions judicials o les escriptures públiques que modifiquen les inicialment adoptades o convingudes també hauran de ser inscrites en el Registre Civil.

Les resolucions sobre la dissolució d'un matrimoni canònic, dictades per una autoritat eclesiàstica reconeguda, s'inscriuran si complixen els requisits que preveu l'ordenament jurídic.»

Sis. Article 67. Supòsits especials d'inscripció de la defunció.

«1. Quan el cadàver haja desaparegut o s'haja inhumat abans de la inscripció, serà necessària una resolució del secretari judicial en què es declare la defunció o una orde de l'autoritat judicial en què s'acredite legalment la defunció.»

Set. L'apartat 1 de l'article 74 queda redactat de la manera següent:

«1. Tenen accés al registre individual la representació de l'absent i la designació de defensor judicial en el cas previst en l'article 299 bis del Codi Civil.»

Huit. S'afig un nou apartat 3 a l'article 78:

«3. En les inscripcions de la declaració d'absència i defunció es farà constar tot el que es preveu en l'article 198 del Codi Civil.»

Nou. L'apartat 2 de la disposició final segona queda redactat de la forma següent:

«2. Les referències que es troben en qualsevol norma al jutge, alcalde o funcionari que actue en representació seua competents per a autoritzar el matrimoni civil, s'han d'entendre referides al secretari judicial, notari, encarregat del Registre

Civil o funcionari diplomàtic o consular encarregat del Registre Civil per a acreditar el compliment dels requisits de capacitat i la inexistència d'impediments o la seua dispensa; i al jutge de pau, alcalde o regidor en qui delegue, secretari judicial, notari, o funcionari diplomàtic o consular encarregat del Registre Civil per a la celebració davant d'ells del matrimoni de forma civil.»

Deu. La disposició final quinta de la Llei del Registre Civil queda redactada de la forma següent:

«Disposició final quinta. *Taxes municipals.*

S'afig un apartat 5 a l'article 20 del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, aprovat pel Reial Decret Legislatiu 2/2004, de 5 de març, amb la redacció següent:

5. Els ajuntaments podran establir una taxa per a la celebració dels matrimonis de forma civil.»

Onze. S'afig una disposició final quinta bis, amb la redacció següent:

«Disposició final quinta bis. *Aranzels notariais.*

El Govern aprovarà els aranzels corresponents a la intervenció dels notaris en la tramitació de les actes matrimonials prèvies i per la celebració de matrimonis de forma civil amb l'autorització de les escriptures públiques corresponents.»

Dotze. La disposició final deu queda redactada de la manera següent:

«Disposició final deu. *Entrada en vigor.*

La present llei entrarà en vigor el 30 de juny de 2017, excepte les disposicions addicionals setèima i octava i les disposicions finals tercera i sexta, que entraran en vigor l'endemà de la publicació en el «Boletín Oficial del Estado».

Fins a l'entrada en vigor de la present llei, el Govern, a través del Ministeri de Justícia, adoptarà les mesures i els canvis normatius necessaris que afecten l'organització i el funcionament dels registres civils dins del procés de modernització de la justícia.»

Disposició final quinta. *Modificació de Llei 24/1992, de 10 de novembre, per la qual s'aprova l'Acord de Cooperació de l'Estat amb la Federació d'Entitats Religioses Evangèliques d'Espanya.*

Els apartats 2 i 5 de l'article 7 queden redactats de la forma següent:

«2. Les persones que vulguen contraure matrimoni de la forma prevista en el paràgraf anterior promouran una acta o un expedient previ al matrimoni davant del secretari judicial, notari, encarregat del Registre Civil o funcionari diplomàtic o consular encarregat del registre civil corresponent d'acord amb la Llei del Registre Civil.»

«5. Una vegada celebrat el matrimoni, el ministre de culte oficiant estendrà un certificat expressiu de la celebració, amb els requisits necessaris per a la inscripció i les mencions d'identitat dels testimonis i de les circumstàncies de l'acta o l'expedient previs, que necessàriament inclouran el nom i els cognoms del secretari judicial, notari, encarregat del Registre Civil o funcionari diplomàtic o consular que l'haja estés, i la data i el número de protocol si és el cas. Este certificat es remetrà per mitjans electrònics, en la forma que reglamentàriament es determine, amb el certificat acreditatiu de la condició de ministre de culte, en el termini de cinc dies a l'encarregat del registre civil competent per a la inscripció. Igualment estendrà en les dos còpies de l'acta o la resolució una diligència expressiva de la celebració del

matrimoni, i n'entregarà una als contraents i conservarà l'altra com a acta de la celebració en l'arxiu de l'oficiant o de l'entitat religiosa a què representa com a ministre de culte.»

Disposició final sexta. *Modificació de la Llei 25/1992, de 10 de novembre, per la qual s'aprova l'Acord de Cooperació de l'Estat amb la Federació de Comunitats Israelites d'Espanya.*

U. Es modifica el títol d'esta llei, que passa a ser Llei 25/1992, de 10 de novembre, per la qual s'aprova l'Acord de Cooperació de l'Estat amb la Federació de Comunitats Jueues d'Espanya.»

Dos. Els apartats 2 i 5 de l'article 7 queden redactats de la forma següent:

«2. Les persones que vulguen contraure matrimoni de la forma prevista en el paràgraf anterior promouran una acta o un expedient previ al matrimoni davant del secretari judicial, notari, encarregat del Registre Civil o funcionari diplomàtic o consular encarregat del registre civil corresponent d'acord amb la Llei del Registre Civil.»

«5. Una vegada celebrat el matrimoni, el ministre de culte oficiant estendrà un certificat expressiu de la celebració, amb els requisits necessaris per a la inscripció i les mencions d'identitat dels testimonis i de les circumstàncies de l'acta o l'expedient previs, que necessàriament inclouran el nom i els cognoms del secretari judicial, notari, encarregat del Registre Civil o funcionari diplomàtic o consular que l'haja estés, i la data i el número de protocol si és el cas. Este certificat es remetrà per mitjans electrònics, en la forma que reglamentàriament es determine, amb el certificat acreditatiu de la condició de ministre de culte, en el termini de cinc dies a l'encarregat del registre civil competent per a la inscripció. Igualment estendrà en les dos còpies de l'acta o la resolució prèvia de capacitat matrimonial una diligència expressiva de la celebració del matrimoni, i n'entregarà una als contraents i conservarà l'altra com a acta de la celebració en l'arxiu de l'oficiant o de l'entitat religiosa que representa com a ministre de culte.»

Tres. S'afegirà una nova disposició addicional quarta amb la redacció següent:

«Disposició addicional quarta. *Denominació de la federació.*

Per acord de les parts es procedirà a substituir el nom de Federació de Comunitats Israelites d'Espanya pel de Federació de Comunitats Jueues d'Espanya, que serà utilitzat d'ara en avant.

Les referències fetes a la Federació de Comunitats Israelites d'Espanya en este Acord de Cooperació de l'Estat amb la Federació de Comunitats Israelites d'Espanya, així com les que figuren en altres normes, s'hauran d'entendre fetes a la Federació de Comunitats Jueues d'Espanya.»

Disposició final setètima. *Modificació de la Llei 26/1992, de 10 de novembre, per la qual s'aprova l'Acord de Cooperació de l'Estat amb la Comissió Islàmica d'Espanya.*

Els apartats 2 i 3 de l'article 7 queden redactats de la forma següent:

«2. Les persones que vulguen inscriure el matrimoni celebrat de la forma prevista en el número anterior, hauran d'acreditar prèviament la seua capacitat matrimonial per mitjà d'una còpia de l'acta o la resolució prèvies expedides pel secretari judicial, notari, encarregat del Registre Civil o funcionari diplomàtic o consular encarregat del Registre Civil d'acord amb la Llei del Registre Civil, que hauran de contindre, si és el cas, el juí acreditatiu de la capacitat matrimonial. No es podrà practicar la inscripció si s'ha celebrat el matrimoni una vegada transcorreguts més de sis mesos des de la data de l'esmentada acta o des de la data de la resolució corresponent.

3. Una vegada celebrat el matrimoni, el representant de la comunitat islàmica en què s'haja contret estendrà un certificat expressiu de la celebració, amb els requisits necessaris per a la inscripció i les mencions de les circumstàncies de l'expedient o l'acta previs, que necessàriament inclouran el nom i els cognoms del secretari judicial, notari, encarregat del Registre Civil o funcionari diplomàtic o consular que l'haja estés, i la data i el número de protocol si és el cas. Este certificat es remetrà per mitjans electrònics, en la forma que reglamentàriament es determine, amb el certificat acreditatiu de la capacitat del representant de la comunitat islàmica per a celebrar matrimonis, de conformitat amb el que preveu l'apartat 1 de l'article 3, en el termini de cinc dies a l'encarregat del registre civil competent per a la inscripció. Igualment estendrà en les dos còpies de l'acta o la resolució prèvies de capacitat matrimonial una diligència expressiva de la celebració del matrimoni, i n'entregarà una als contraents i conservarà l'altra com a acta de la celebració en l'arxiu de la comunitat.»

Disposició final octava. *Modificació de la Llei 33/2003, de 3 de novembre, de Patrimoni de les Administracions Públiques.*

U. L'apartat 6 de l'article 20 queda redactat de la forma següent:

«6. La successió legítima de l'Administració General de l'Estat i de les comunitats autònomes es regirà per la present llei, el Codi Civil i les seues normes complementàries o les normes de dret foral o especial que li siguen aplicables.

Quan, a falta d'altres hereus legítims d'acord amb el dret civil comú o foral, siguen cridades l'Administració General de l'Estat o les comunitats autònomes, correspondrà a l'Administració cridada a succeir en cada cas efectuar en via administrativa la declaració de la seua condició d'hereu abintestat, una vegada justificada degudament la defunció de la persona de la successió de la qual es tracte i la procedència de l'obertura de la successió intestada, i constatada l'absència d'altres hereus legítims.»

Dos. S'afig un nou article 20 bis:

«Article 20 bis. *Procediment per a la declaració de l'Administració de l'Estat com a hereua abintestada.*

1. El procediment per a la declaració de l'Administració com a hereua abintestada s'iniciarà d'ofici, per acord de l'òrgan competent, adoptat per iniciativa pròpia o com a conseqüència d'una orde superior, una petició raonada d'altres òrgans o una denúncia, o en virtut de les comunicacions a què es referixen l'article 791.2 de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'Enjudiciament Civil, i l'article 55.4 de la Llei, de 28 de maig de 1862, del Notariat.

En el cas que la crida corresponga a l'Administració General de l'Estat, l'òrgan competent per a acordar la incoació serà el director general del Patrimoni de l'Estat.

2. L'expedient serà instruït per la delegació d'Economia i Hisenda corresponent al lloc de l'últim domicili conegut del causant en territori espanyol. Si no ha tingut mai domicili a Espanya, serà competent la corresponent al lloc on estiga la major part dels seus béns.

En el cas que es considere que la tramitació de l'expedient no correspon a l'Administració General de l'Estat, es traslladarà a l'administració autonòmica competent.

3. L'acord d'incoació del procediment es publicarà gratuïtament en el «Boletín Oficial del Estado», i quan la tramitació l'efectue l'Administració General de l'Estat, en la pàgina web del Ministeri d'Hisenda i Administracions Públiques, sense perjudi de la possibilitat d'utilitzar altres mitjans addicionals de difusió. Una còpia de l'acord serà enviada per a la publicació en els taulers d'anuncis dels ajuntaments corresponents a l'últim domicili del causant, al lloc de la defunció i al lloc on radiquen

la major part dels seus béns. Els edictes hauran de ser exposats durant el termini d'un mes.

Qualsevol interessat podrà presentar al·legacions o aportar documents o altres elements de juí abans de la resolució del procediment.

4. La delegació d'Economia i Hisenda realitzarà els actes i les comprovacions que siguen necessaris per a determinar la procedència dels drets successoris de l'Administració General de l'Estat, i inclourà en l'expedient totes les dades que puga obtindre sobre el causant i els seus béns i drets.

A estos efectes, si l'esmentada documentació no ha sigut enviada per l'òrgan judicial o el notari, se sol·licitarà a les autoritats i als funcionaris públics, als registres i a la resta d'arxius públics la informació sobre el causant i els béns i drets de la seua titularitat que s'estime necessària per a la millor instrucció de l'expedient. Esta informació, d'acord amb el que estableix l'article 64, serà facilitada de forma gratuïta.

Així mateix, es podrà demanar dels ciutadans la col·laboració a què es referix l'article 62.

5. L'advocacia de l'estat de la província haurà d'emetre un informe sobre l'adequació i la suficiència de les actuacions practicades per a declarar l'Administració General de l'Estat com a hereua abintestada.

6. La resolució de l'expedient i, si és el cas, la declaració d'hereu abintestat a favor de l'Estat, en què s'inclourà l'adjudicació administrativa dels béns i drets de l'herència, correspon al director general del Patrimoni de l'Estat, amb un informe previ de l'Advocacia General de l'Estat-Direcció del Servei Jurídic de l'Estat.

El termini màxim per a la resolució del procediment serà d'un any. No obstant això, si l'inventari judicial de béns del causant no s'ha comunicat a l'Administració abans de transcorreguts deu mesos des de l'inici del procediment, el termini per a resoldre es considerarà ampliat fins a dos mesos després d'haver-lo rebut.

7. La resolució que es dicte s'haurà de publicar en els mateixos llocs en què s'haja anunciat l'acord d'incoació de l'expedient i caldrà comunicar-la, si és el cas, a l'òrgan judicial que conega de la intervenció del cabal hereditari. La resolució que declare la improcedència de declarar hereua l'Administració s'haurà de notificar, a més, a les persones amb dret a heretar.

8. Els actes administratius dictats en el procediment previst en esta secció només podran ser recorreguts davant de la jurisdicció contenciosa administrativa per la infracció de les normes sobre competència i procediment, previ esgotament de la via administrativa. Els qui es consideren perjudicats quant al seu millor dret a l'herència o d'altres de caràcter civil per la declaració d'hereu abintestat o l'adjudicació de béns a favor de l'Administració, podran exercitar les accions pertinents davant dels òrgans de l'orde jurisdiccional civil, prèvia reclamació en la via administrativa d'acord amb les normes del títol VIII de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de Règim Jurídic de les Administracions Públiques i del Procediment Administratiu Comú.»

Tres. S'afig un nou article 20 ter:

«Article 20 ter. *Efectes de la declaració d'hereu abintestat.*

1. Realitzada la declaració administrativa d'hereu abintestat, que suposarà l'acceptació de l'herència a benefici d'inventari, es podrà procedir a prendre possessió dels béns i drets del causant i, si és el cas, a demanar de l'autoritat judicial l'entrega dels que es troben davall la seua custòdia.

2. Els béns i drets del causant no inclosos en l'inventari judicial i que s'identifiquen després de la declaració de l'Administració General de l'Estat com a hereua abintestada i de l'adjudicació dels béns i drets hereditaris, s'incorporaran al cabal hereditari i s'adjudicaran per una resolució del director general del Patrimoni de l'Estat i per mitjà del procediment d'investigació regulat en l'article 47.

No obstant això, en els casos en què el dret de propietat del causant conste en registres públics o sistemes d'anotacions en compte, o derive de la titularitat de comptes bancaris, títols valors o depòsits, i, en general, en qualsevol supòsit en què el seu dret siga indubtable perquè està establert en una titularitat formal, la incorporació dels béns es farà per un acord del delegat d'Economia i Hisenda.

3. A l'efecte d'estes actuacions d'investigació, les autoritats i els funcionaris, els registres i la resta d'arxius públics hauran de subministrar gratuïtament la informació de què disposen sobre els béns i els drets de titularitat del causant. La mateixa obligació de col·laborar i subministrar la informació de què disposen tindran els òrgans de l'Administració tributària.

4. Als efectes previstos en els articles 14 i 16 de la Llei Hipotecària, la declaració administrativa d'hereu abintestat en què s'incloua l'adjudicació dels béns hereditaris, o, si és el cas, les resolucions posteriors del director general del Patrimoni de l'Estat o del delegat d'Economia i Hisenda en què s'acorde la incorporació de béns i drets al cabal relicte i la seua adjudicació, seran títol suficient per a inscriure a favor de l'Administració en el Registre de la Propietat els immobles o drets reals que hi figuraren a nom del causant. Si els immobles o drets reals no estigueren prèviament inscrits, l'esmentat títol serà bastant per a procedir a immatricular-los.

5. No es derivaran responsabilitats per a l'Administració General de l'Estat per raó de la titularitat dels béns i drets integrants del cabal hereditari fins al moment que li siguen entregats per l'òrgan judicial, o que en prenga possessió efectiva.»

Quatre. S'afig un nou article 20 quater:

«Article 20 quater. *Liquidació del cabal hereditari.*

1. Una vegada es trobe en possessió de l'herència, l'Administració General de l'Estat procedirà a la liquidació dels béns i drets de l'herència, i la quantitat obtinguda es distribuirà de la forma prevista en l'article 956 del Codi Civil.

2. No obstant això, el Consell de Ministres, ateses les característiques dels béns i drets inclosos en el cabal relicte, podrà excloure'ls tots de la liquidació i repartiment o només alguns.

3. Així mateix, el director general del Patrimoni de l'Estat podrà excloure de la liquidació aquells béns que convinga conservar en el patrimoni de l'Administració General de l'Estat per a afectar-los o adscriure'ls a fins o servicis propis dels seus òrgans o dels organismes públics dependents. En este cas, si el valor d'eixos béns és superior al del terç que corresponga a l'Administració General de l'Estat, es compensarà amb l'excés la resta del cabal per mitjà de la corresponent modificació pressupostària.

4. Una vegada aprovat el compte de liquidació de l'abintestat i fet l'ingrés de les quantitats pertinents en el Tresor, es generarà crèdit per un import equivalent a les dos terceres parts del valor del cabal relicte en la partida consignada en els Pressupostos Generals de l'Estat per a atendre les transferències per a fins d'interés social, que es dota amb l'assignació tributària per a esta finalitat derivada de la quota íntegra de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques.»

Cinc. S'afig una nova disposició adicional vint-i-tres:

«Disposició adicional vint-i-tres. *Successió abintestada de l'Hospital de la Mare de Déu de Gràcia de Saragossa.*

La declaració com a hereu abintestat de l'Hospital de la Mare de Déu de Gràcia de Saragossa la farà la Diputació General d'Aragó.»

Sis. S'afegir una nova disposició addicional vint-i-quatre.

«Disposició addicional vint-i-quatre. *Successió abintestada de les diputacions forals dels territoris històrics del País Basc.*

La declaració com a hereues abintestades de les diputacions forals dels territoris històrics del País Basc la farà la diputació foral corresponent.»

Set. Es modifiquen els apartats 1, 2 i 5 de la disposició final segona:

«1. Les següents disposicions d'esta llei es dicten a l'empara de la competència exclusiva de l'Estat en matèria de legislació processal de l'article 149.1.6a de la Constitució, i són d'aplicació general l'article 20 bis, apartat 8; l'article 43, i article 110, apartat 3.

2. Les següents disposicions d'esta llei es dicten a l'empara de l'article 149.1.8a de la Constitució, i són d'aplicació general, sense perjudici del que disposen els drets civils forals o especials, allí on n'hi haja: l'article 4; l'article 5, apartats 1, 2 i 4; l'article 7, apartat 1; l'article 15; l'article 17; l'article 18; l'article 20, apartats 2, 3 i 6; l'article 22; l'article 23; l'article 30, apartats 1 i 2; l'article 37, apartats 1, 2 i 3; l'article 38, apartats 1 i 2; l'article 39; l'article 40; l'article 49; l'article 53; l'article 83, apartat 1; l'article 97; l'article 98, i l'article 99, apartat 1.»

«5. Tenen el caràcter de la legislació bàsica, d'acord amb el que preceptua l'article 149.1.18 de la Constitució, les següents disposicions d'esta llei: l'article 1; l'article 2; l'article 3; l'article 6; l'article 8, apartat 1; l'article 20 bis, apartats de l'1 al 6; l'article 20 ter; l'article 27; l'article 28; l'article 29, apartat 2; l'article 32, apartats 1 i 4; l'article 36, apartat 1; l'article 41; l'article 42; l'article 44; l'article 45; l'article 50; l'article 55; l'article 58; l'article 61; l'article 62; l'article 84; l'article 91, apartat 4; l'article 92, apartats 1, 2, i 4; l'article 93, apartats 1, 2, 3 i 4; l'article 94; l'article 97; l'article 98; l'article 100; l'article 101, apartats 1, 3 i 4; l'article 102, apartats 2 i 3; l'article 103, apartats 1 i 3; l'article 106, apartat 1; l'article 107, apartat 1; l'article 109, apartat 3; l'article 121, apartat 4; l'article 183; l'article 184; l'article 189; l'article 190; l'article 190 bis; l'article 191; la disposició transitòria primera, apartat 1; la disposició transitòria quinta, la disposició addicional vint-i-tres i la vint-i-quatre.»

Disposició final novena. *Modificació de la Llei 50/1980, de 8 d'octubre, de Contracte d'Assegurança.*

El sext paràgraf de l'article 38 passa a tindre la redacció següent:

«Quan no hi haja acord entre els pèrits, les dos parts designaran un tercer pèrit de mutu acord. Si no hi ha acord, es podrà promoure un expedient de la forma prevista en la Llei de la Jurisdicció Voluntària o en la legislació notarial. En estos casos, el dictamen pericial s'emetrà en el termini assenyalat per les parts o, altrament, en el de trenta dies a partir de l'acceptació del seu nomenament pel pèrit tercer.»

Disposició final deu. *Modificació de la Llei 41/2003, de 18 de novembre, de protecció patrimonial de les persones amb discapacitat i modificació del Codi Civil, de la Llei d'Enjudiciament Civil i de la normativa tributària, amb esta finalitat.*

Es modifica l'apartat 2 de l'article 5, que passa a tindre la redacció següent:

«2. En els altres casos, les regles d'administració, establides en el document públic de constitució, hauran de preveure l'obligatorietat de l'autorització judicial en els mateixos supòsits que el tutor la requereix respecte dels béns del tutelat, d'acord amb els articles 271 i 272 del Codi Civil, o, si és el cas, d'acord amb el que disposen les normes de dret civil, foral o especial aplicables.

No obstant el que disposa el paràgraf anterior, l'autorització no és necessària quan el beneficiari tinga capacitat d'obrar bastant.

En cap cas serà necessària la subhasta pública per a l'alienació dels béns o drets que integren el patrimoni protegit.

En tot cas, i en consonància amb la finalitat pròpia dels patrimonis protegits de satisfacció de les necessitats vitals dels seus titulars, amb els mateixos béns i drets que els integren, així com amb els seus fruits, productes i rendiments, no es consideraran actes de disposició el gasto de diners i el consum de béns fungibles integrats en el patrimoni protegit quan es facen per a atendre les necessitats vitals de la persona beneficiària.»

Disposició final onze. *Modificació de la Llei de 28 de maig de 1862, del Notariat.*

U. S'introdueix un nou títol VII, amb el contingut següent:

«TÍTOL VII

Intervenció dels notaris en expedients i actes especials

CAPÍTOL I

Regles generals

Article 49.

Els notaris intervindran en els expedients especials autoritzant actes o escriptures públiques:

1r. Quan l'expedient tinga com a objecte la declaració de voluntat de qui l'instea o la realització d'un acte jurídic que implique prestació de consentiment, el notari autoritzarà una escriptura pública.

2n. Quan l'expedient tinga com a objecte la constatació o verificació d'un fet, la percepció del fet, així com els seus juís o qualificacions, el notari procedirà a estendre i autoritzar una acta.

Article 50.

1. El mes de gener de cada any el degà de cada col·legi notarial dels diferents col·legis professionals, d'entitats anàlogues, així com de les acadèmies i les institucions culturals i científiques que s'ocupen de l'estudi de les matèries corresponents a fi de la perícia, sol·licitarà l'enviament d'una llista de col·legiats o associats disposats a actuar com a pèrits, que estarà a disposició dels notaris en el col·legi notarial. Igualment, podran sol·licitar formar part d'eixa llista aquells professionals que acrediten coneixements necessaris en la matèria corresponent, amb independència de la seua pertinença o no a un col·legi professional. La primera designació de cada llista s'efectuarà per mitjà d'un sorteig fet en presència del degà del col·legi notarial, i a partir d'esta el col·legi efectuarà les següents designacions per orde correlatiu conforme siguen sol·licitades pels notaris que pertanguen al col·legi.

2. Quan s'haja de designar com a pèrit una persona sense títol oficial, pràctica o entesa en la matèria, prèvia citació de les parts, es farà la designació pel procediment establert en l'apartat anterior, usant a este efecte una llista de persones que cada any se sol·licitarà de sindicats, associacions i entitats apropiades, i que haurà d'estar integrada per almenys cinc d'aquelles persones. Si, per raó de la singularitat de la matèria de dictamen, únicament es disposa del nom d'una persona entesa o pràctica, es demanarà a les parts el seu consentiment, i només si totes l'atorguen es designarà com a pèrit eixa persona.

CAPÍTOL II

De les actes i escriptures públiques en matèria matrimonial

Secció 1a. De l'acta matrimonial i de l'escriptura pública de celebració del matrimoni

Article 51.

1. Els qui contraguen matrimoni per al qual es necessite una acta en què es constate el compliment dels requisits de capacitat dels dos contraents, la inexistència d'impediments o la seua dispensa, o qualsevol gènere d'obstacles per a contraure matrimoni, hauran d'instar-ne prèviament la tramitació davant del notari que tinga la residència en el lloc del domicili de qualsevol d'ells.

2. La sol·licitud, la tramitació i l'autorització de l'acta s'ajustaran al que es disposa en l'article 58 de la Llei 20/2011, de 21 de juliol, del Registre Civil i, per al que no s'hi preveu, en esta llei.

Article 52.

1. Si l'acta és favorable a la celebració del matrimoni, es durà a terme davant del notari que haja intervingut en la tramitació d'aquella per mitjà de l'atorgament d'una escriptura pública en què farà constar totes les circumstàncies establides en la Llei del Registre Civil i el seu reglament.

2. Quan els contraents, en la sol·licitud inicial o durant la tramitació de l'acta, hagen sol·licitat que la prestació del consentiment es faça davant d'un jutge de pau, alcalde o regidor en qui delegue o un altre notari, es remetrà una còpia de l'acta a l'oficiant elegit, el qual es limitarà a celebrar el matrimoni i alçarà acta o atorgarà una escriptura pública, segons siga procedent, amb tots els requisits legalment exigits.

3. Si el matrimoni se celebra en perill de mort, el notari atorgarà una escriptura pública on s'expressa la prestació del consentiment matrimonial, previ dictamen mèdic sobre l'aptitud per a prestar-lo i sobre la gravetat de la situació quan el risc es derive d'una malaltia o de l'estat físic d'algun dels contraents, excepte impossibilitat acreditada. Amb posterioritat, el notari procedirà a la tramitació de l'acta de comprovació dels requisits de validesa del matrimoni.

Secció 2a. De l'acta de notorietat per a la constància del règim econòmic matrimonial legal

Article 53.

1. Els qui vulguen fer constar expressament en el Registre Civil el règim econòmic matrimonial legal que corresponga al seu matrimoni quan no hi conste amb anterioritat, hauran de sol·licitar la tramitació d'una acta de notorietat al notari amb residència en qualsevol dels domicilis conjugals que hagen tingut, o en el domicili o residència habitual de qualsevol dels cònjuges, o on estiguen la major part dels seus béns o duguen a terme la seua activitat laboral o empresarial, a elecció del requeridor. També podran elegir un notari d'un districte contigu als anteriors.

2. La sol·licitud d'inici de l'acta haurà d'anar acompanyada dels documents acreditatius de la identitat i del domicili del requeridor. La inexistència d'un règim econòmic matrimonial inscrit s'haurà d'acreditar amb informació del Registre Civil.

Els sol·licitants hauran d'asseverar la certesa dels fets positius i negatius en què s'haja de fundar l'acta, aportaran la documentació que estimen convenient per a la determinació dels fets i hauran d'adjuntar-hi els documents acreditatius del seua veïnatge civil en el moment de contraure matrimoni, i en cas de no poder fer-ho, hauran d'oferir informació d'almenys dos testimonis que asseguren la realitat dels fets dels quals derive l'aplicació del règim econòmic matrimonial legal.

3. Ultimades les diligències anteriors, el notari farà constar el seu juí de conjunt sobre si queden acreditats per notorietat els fets i, si considera prou acreditat el règim econòmic legal del matrimoni, remetrà, el mateix dia i per mitjans telemàtics, una còpia electrònica de l'acta al registre civil corresponent. En cas contrari, el notari tancarà igualment l'acta i els interessats no conformes podran exercir el seu dret en el juí que corresponga.

Secció 3a. De l'escriptura pública de separació matrimonial o divorci

Article 54.

1. Els cònjuges, quan no tinguen fills menors no emancipats o amb la capacitat modificada judicialment que depenguen d'ells, podran acordar la seua separació matrimonial o divorci de mutu acord, per mitjà de la formulació d'un conveni regulador en una escriptura pública. Hauran de prestar el seu consentiment davant del notari de l'últim domicili comú o del domicili o residència habitual de qualsevol dels sol·licitants.

2. Els cònjuges hauran d'estar assistits en l'atorgament de l'escriptura pública d'un lletrat en exercici.

3. La sol·licitud, la tramitació i l'atorgament de l'escriptura pública s'ajustaran al que es disposa en el Codi Civil i en esta llei.

CAPÍTOL III

Dels expedients en matèria de successions

Secció 1a. De la declaració d'hereus abintestats

Article 55.

1. Els qui es consideren amb dret a succeir abintestat una persona morta i siguen els seus descendents, ascendents, cònjuge o persona unida per una relació d'afectivitat anàloga a la conjugal, o els seus parents col·laterals, podran instar la declaració d'hereus abintestats, la qual es tramitarà en una acta de notorietat autoritzada per un notari competent per a actuar en el lloc en què haja tingut el causant el seu últim domicili o residència habitual, o on estiga la major part del seu patrimoni, o en el lloc en què haja mort, sempre que estiguen a Espanya, a elecció del sol·licitant. També podrà triar un notari d'un districte contigu als anteriors. En defecte de tots els indicats, serà competent el notari del lloc del domicili del requeridor.

2. L'acta s'iniciarà a requeriment de qualsevol persona amb interès legítim, a juí del notari, i la seua tramitació s'efectuarà d'acord amb el que preveuen la present llei i la normativa notarial.

Article 56.

1. El requeriment per a la iniciació de l'acta haurà de contindre la designació i les dades identificatives de les persones que el requeridor considere cridades a l'herència i s'haurà d'acompanyar dels documents acreditatius del parentiu amb el difunt de les persones designades com a hereus, així com de la identitat i el domicili del causant. En tot cas caldrà acreditar la defunció del causant i que va ocórrer sense títol successori per mitjà d'informació del Registre Civil i del Registre General d'Actes d'Última Voluntat, o, si és el cas, per mitjà d'un document autèntic del qual resulte a juí del notari, indubtablement, que, a pesar de l'existència de testament o contracte successori, la successió abintestada és procedent, o per mitjà d'una sentència ferma que declare la invalidesa del títol successori o de la institució d'hereu. Els documents presentats o el seu testimoni quedaran incorporats a l'acta.

El requeridor haurà d'asseverar la certesa dels fets positius i negatius en què s'haja de fundar l'acta i haurà d'oferir informació testifical relativa al fet que la persona de la successió de la qual es tracte ha mort sense la disposició d'última voluntat i que les persones designades són els seus únics hereus.

Quan qualsevol dels interessats siga un menor o una persona amb capacitat modificada judicialment i no tinga representant legal, el notari comunicarà esta circumstància al Ministeri Fiscal perquè inste la designació d'un defensor judicial.

2. En l'acta haurà de constar necessàriament, almenys, la declaració de dos testimonis que asseveren que de ciència pròpia o per notorietat els consten els fets positius i negatius la declaració de notorietat dels quals es pretén. Els mencionats testimonis podran ser, si és el cas, parents del difunt, siga per consanguinitat o afinitat, quan no tinguen interès directe en la successió.

El notari, a fi de procurar l'audiència de qualsevol interessat, practicarà, a més de les proves proposades pel requeridor, les que s'estimen oportunes, en especial aquelles dirigides a acreditar la seua identitat, domicili, nacionalitat i veïnatge civil, i, si és el cas, la llei estrangera aplicable.

Si s'ignora la identitat o el domicili d'algun dels interessats, el notari demanarà, per mitjà d'un ofici, l'auxili dels òrgans, registres, autoritats públiques i consulars que, per raó de la seua competència, tinguen arxius o registres relatius a la identitat de les persones o els seus domicilis, a fi que li siga lliurada la informació que sol·licite, si això és possible.

Si no aconseguix aclarir la identitat o el domicili d'algun dels interessats, el notari haurà de donar publicitat a la tramitació de l'acta per mitjà d'un anunci publicat en el «Boletín Oficial del Estado», i podrà, si ho considera convenient, utilitzar altres mitjans addicionals de comunicació. També haurà d'exposar l'anunci de l'acta en els taulers d'anuncis dels ajuntaments corresponents a l'últim domicili del causant, al del lloc de la defunció, si és diferent, o al del lloc on radiquen la major part dels seus béns immobles.

Qualsevol interessat podrà oposar-se a la pretensió, presentar al·legacions o aportar documents o altres elements de juí en el termini d'un mes a comptar del dia de la publicació o, si és el cas, de l'última exposició de l'anunci.

3. Ultimades les diligències anteriors i transcorregut el termini de vint dies hàbils a comptar del requeriment inicial o de la finalització del termini del mes atorgat per a fer al·legacions en cas d'haver-se publicat un anunci, el notari farà constar el seu juí de conjunt sobre l'acreditació per notorietat dels fets i presumpcions en què es funda la declaració d'hereus. Siga quin siga el juí del notari, acabarà l'acta i es procedirà a protocol·litzar-la.

En cas afirmatiu, declararà quins parents del causant són els hereus abintestats, expressant les seues circumstàncies d'identitat i els drets que per llei els corresponen en l'herència.

Es farà constar en l'acta la reserva del dret a exercitar la seua pretensió davant dels tribunals dels qui no hagen acreditat a juí del notari el seu dret a l'herència i dels qui no hagen pogut ser localitzats. També els qui es consideren perjudicats en el seu dret podran acudir al procés declaratiu que corresponga.

Feta la declaració d'hereu abintestat, es podrà, si és el cas, demanar a l'autoritat judicial l'entrega dels béns que es troben davall la seua custòdia, llevat que algun dels hereus demane la divisió judicial de l'herència.

4. Transcorregut el termini de dos mesos des que es van citar els interessats sense que ningú s'haja presentat, o si són declarats sense dret els que hagen acudit a reclamar l'herència, i si a juí del notari no hi ha una persona amb dret a ser cridada, es remetrà una còpia de l'acta de les actuacions a la delegació d'Economia i Hisenda corresponent per si és procedent la declaració administrativa d'hereu. En el cas que esta declaració no corresponga a l'Administració General de l'Estat, l'esmentada delegació traslladarà la notificació a l'administració autonòmica competent.

Secció 2a. De la presentació, adveració, obertura i protocol·lització dels testaments tancats

Article 57.

1. La presentació, adveració, obertura i protocol·lització dels testaments tancats s'efectuarà davant de notari competent per a actuar al lloc on haja tingut el causant el seu últim domicili o residència habitual, o on estiga la major part del seu patrimoni, amb independència de la seua naturalesa de conformitat amb la llei aplicable, o al lloc on haja mort, sempre que estiguen a Espanya, a elecció del sol·licitant. També podrà triar un notari d'un districte contigu als anteriors. En defecte de tots ells, serà competent el notari del lloc del domicili del requeridor.

2. Si transcorreguts deu dies des de la defunció de l'atorgant, el testament no s'ha presentat d'acord amb el que preveu el Codi Civil, qualsevol interessat podrà sol·licitar al notari que requerisca la persona que tinga en el seu poder un testament tancat perquè el presente davant d'ell. S'hauran d'acreditar les dades identificatives del causant i, per mitjà de la informació del Registre Civil i del Registre General d'Actes d'Última Voluntat, la defunció de l'atorgant i si ha atorgat altres disposicions testamentàries. Si és estrany a la família del difunt, a més, haurà d'expressar i acreditar en la sol·licitud la raó per la qual creu tindre interès en la presentació del testament.

3. Quan comparega davant del notari qui tinga en el seu poder un testament tancat en compliment del deure establert en l'article 712 del Codi Civil i manifeste no tindre interès en l'adveració i protocol·lització del testament, el notari requerirà els qui puguen tindre interès en l'herència, d'acord amb el que ha sigut manifestat pel compareixent, i, en tot cas si els coneix, el cònjuge sobrevivent, els descendents i els ascendents del testador i, en defecte d'estos, els parents col·laterals fins al quart grau perquè promoguen l'expedient davant de notari competent, si els interessa.

Quan qualssevol dels interessats siga menor o persona amb capacitat modificada judicialment i no tinga representant legal, el notari comunicarà esta circumstància al Ministeri Fiscal perquè inste la designació d'un defensor judicial.

4. Si s'ignora la identitat o domicili d'estes persones, el notari donarà publicitat de l'expedient en els taulers d'anuncis dels ajuntaments corresponents a l'últim domicili o residència habitual del causant, al lloc de la defunció si és diferent i on radiquen la major part dels seus béns, sense perjudici de la possibilitat d'utilitzar altres mitjans addicionals de comunicació. Els anuncis hauran d'estar exposats durant el termini d'un mes.

5. Transcorreguts tres mesos des que es van fer els requeriments o des de la finalització del termini de l'última exposició de l'anunci sense que s'haja presentat el testament, a pesar del requeriment, o sense que cap interessat haja promogut l'expedient, s'arxivarà este, sense perjudici de reprendre'l a sol·licitud de qualsevol interessat.

Article 58.

1. Qui presente el testament o un altre interessat, podrà sol·licitar al notari que, una vegada acreditada la defunció del testador, cite per a la data més pròxima possible el notari autoritzant del testament, si és diferent, i, si és el cas, els testimonis instrumentals que hagen intervingut en l'atorgament.

2. Els testimonis citats que hagen comparegut en el dia assenyalat seran examinats i se'ls posarà de manifest el plec tancat perquè l'examinen i declaren sota jurament o promesa si reconeixen com a legítimes la firma i rúbrica que amb el seu nom hi apareixen, i si el troben en el mateix estat que tenia quan van posar la seua firma.

3. Quan no comparega algun o alguns dels citats, es preguntarà als altres si van veure que estos van posar la seua firma i rúbrica. El notari podrà acordar, si ho

considera necessari, la confrontació de lletres i altres diligències conduents a l'esbrinament de l'autenticitat de les firmes dels no compareguts i del difunt.

Article 59.

1. Practicades les diligències a què es referix l'article anterior, i si d'estes resulta que en l'atorgament del testament s'han guardat les solemnitats prescrites per la llei, el notari obrirà el plec i llegirà en veu alta la disposició testamentària, llevat que continga disposició del testador que ordene que alguna o algunes clàusules queden reservades i secretes fins a una certa època, i en este cas la lectura es limitarà a les altres clàusules de la disposició testamentària.

2. Els parents del testador o altres persones en els quals puga presumir-se algun interès podran presenciar l'obertura del plec i lectura del testament, si ho consideren convenient, sense permetre'ls que s'oposen a la pràctica de la diligència per cap motiu, encara que presenten un altre testament posterior.

Article 60.

1. Complits els anteriors tràmits, el notari estendrà acta de protocol·lització, d'acord amb la present llei i el seu reglament d'execució.

2. Quan el notari concloga que el testament no reunit les solemnitats prescrites per la llei o que, al seu parer no ha quedat acreditada l'autenticitat del plec, ho farà constar així, tancarà l'acta i no autoritzarà la protocol·lització del testament.

Autoritzada o no la protocol·lització, els interessats que no hi estiguen d'acord podran exercir el seu dret en el juí que corresponga.

Secció 3a. De la presentació, adveració, obertura i protocol·lització dels testaments hològrafs

Article 61.

1. La presentació, adveració, obertura i protocol·lització dels testaments hològrafs s'efectuarà davant del notari competent per a actuar al lloc on haja tingut el causant el seu últim domicili o residència habitual, o on estiga la major part del seu patrimoni, amb independència de la seua naturalesa de conformitat amb la llei aplicable, o al lloc on haja mort, sempre que estiguen a Espanya, a elecció del sol·licitant. També podrà triar un notari d'un districte contigu als anteriors. En defecte de tots ells, serà competent el notari del lloc del domicili del requeridor.

2. Si transcorreguts deu dies des de la defunció de l'atorgant, el testament no és presentat d'acord amb el que preveu el Codi Civil, qualsevol interessat podrà sol·licitar al notari que requerisca la persona que tinga en el seu poder un testament hològraf perquè el presente davant d'ell. S'hauran d'acreditar les dades identificatives del causant i, per mitjà d'informació del Registre Civil i del Registre General d'Actes d'Última Voluntat, la defunció de l'atorgant i si ha atorgat altres disposicions testamentàries. Si és estrany a la família del difunt, a més, haurà d'expressar en la sol·licitud la raó per la qual creu tindre interès en la presentació del testament.

3. Quan comparega davant del notari qui tinga en el seu poder un testament hològraf en compliment del deure establert en l'article 690 del Codi Civil i manifeste no tindre interès en l'adveració i protocol·lització del testament, el notari procedirà d'acord amb el que estableix l'apartat 3 de l'article 57.

4. No s'admetran les sol·licituds que es presenten després de transcorreguts cinc anys des de la defunció del testador.

Article 62.

1. Una vegada presentat el testament hològraf, a sol·licitud de qui el presente o d'un altre interessat, el notari haurà de requerir perquè compareguen davant d'ell, en el dia i hora que assenyalen, el cònjuge sobrevivent, si n'hi ha, els descendents i

ascendents del testador i, en defecte dels uns i els altres, els parents col·laterals fins al quart grau.

2. Si s'ignora la seua identitat o domicili, el notari donarà publicitat de l'expedient en els taulers d'anuncis dels ajuntaments corresponents a l'últim domicili o residència del causant, al del lloc de la defunció si és diferent i on radiquen la major part dels seus béns, sense perjudi de la possibilitat d'utilitzar altres mitjans addicionals de comunicació. Els anuncis hauran d'estar exposats durant el termini d'un mes.

3. Quan qualsevol de les mencionades persones siga menor o persona amb capacitat modificada judicialment i no tinga representant legal, el notari comunicarà esta circumstància al Ministeri Fiscal perquè inste la designació d'un defensor judicial.

4. Si el sol·licitant ha demanat al notari la compareixença de testimonis per a declarar sobre l'autenticitat del testament, el notari els citarà perquè compareguen davant d'ell el dia i hora que assenyale.

5. El dia assenyalat, el notari obrirà el testament hològraf quan estiga en plec tancat, el rubricarà en tots els seus fulls i seran examinats els testimonis. Quan almenys tres testimonis que coneguen la lletra i firma del testador declararen que no tenen dubte racional que va ser manuscrit i firmat per ell, es podrà prescindir de les declaracions testificals que faltaren.

A falta de testimonis idonis o si dubten els examinats, el notari podrà acordar, si ho estima convenient, que es realitze una prova pericial cal·ligràfica.

6. Els interessats podran presenciar la pràctica de les diligències i fer en l'acte les observacions que consideren oportunes sobre l'autenticitat del testament, que, si és el cas, seran reflectides pel notari en l'acta.

Article 63.

Si el notari considera justificada l'autenticitat del testament, autoritzarà l'acta de protocol·lització i n'expedirà una còpia als interessats que la sol·liciten.

En cas contrari, ho farà constar així, tancarà l'acta i no autoritzarà la protocol·lització del testament.

Autoritzada o no la protocol·lització del testament, els interessats que no hi estiguen d'acord podran exercir el seu dret en el juí que corresponga.

Secció 4a. De la presentació, adveració, obertura i protocol·lització dels testaments atorgats en forma oral

Article 64.

1. La presentació, adveració, obertura i protocol·lització dels testaments atorgats en forma oral s'efectuarà davant del notari competent per a actuar al lloc on ha tingut el causant el seu últim domicili o residència habitual o on estiga la major part del seu patrimoni, amb independència de la seua naturalesa de conformitat amb la llei aplicable, o al lloc on haja mort, sempre que estiguen a Espanya, a elecció del sol·licitant. També podrà triar un notari d'un districte contigu als anteriors. En defecte de tots ells, serà competent el notari del lloc del domicili del requeridor.

2. Qualsevol interessat podrà sol·licitar al notari que atorgue la corresponent acta de protocol·lització del testament atorgat en forma oral.

3. S'hauran d'acreditar les dades identificatives del causant i, per mitjà d'informació del Registre Civil i del Registre General d'Actes d'Última Voluntat, la defunció de l'atorgant i si ha atorgat altres disposicions testamentàries. Si és estrany a la família del difunt, a més, haurà d'expressar en la sol·licitud la raó per la qual creu tindre interès en la presentació del testament.

A la sol·licitud s'adjuntarà la nota, la memòria o el suport en què es trobe gravada la veu o l'àudio i el vídeo amb les últimes disposicions del testador, sempre que permeta la seua reproducció, i s'hagueren pres a l'atorgar-se el testament.

Igualment s'expressaran els noms dels testimonis que hagen de ser citats pel notari perquè compareguen davant d'ell als efectes del seu atorgament.

Article 65.

1. El notari, després d'acceptar la sol·licitud, citarà els testimonis que haja indicat el sol·licitant, perquè compareguen davant d'ell el dia i hora que s'assenyale. Si el citat com a testimoni no compareix i no al·lega causa que justifique la seua absència, el notari tornarà a citar-lo indicant el dia i hora de la nova compareixença.

Quan la voluntat del testador s'haja consignat en alguna nota, memòria o suport magnètic o digital durador, es posarà de manifest als testimonis perquè diguen si és el mateix que se'ls va llegir o va gravar i si reconeixen per legítimes les seues respectives firmes i rúbriques, en cas d'haver-les posades.

2. Són aplicables les disposicions establides en els articles anteriors quant a la citació i presència d'aquelles persones que tinguen interès en la pràctica de les actuacions esmentades.

3. El notari reflectirà totes les actuacions en l'acta i autoritzarà la protocol·lització del testament, amb la qualitat de sense perjudi de tercer, quan de les declaracions dels testimonis resulten clarament i terminantment acreditades les circumstàncies següents:

1r. Què va concórrer causa legal per a l'atorgament del testament en forma oral.

2n. Que el testador va tindre el propòsit seriós i deliberat d'atorgar la seua última disposició.

3r. Que els testimonis van sentir simultàniament de boca del testador totes les disposicions que este volia que es consideraren com a la seua última voluntat, bé manifestant-ho de paraula, bé llegint o donant a llegir alguna nota o memòria en la qual es manifestara.

4t. Que els testimonis van ser en el nombre que exigix la llei, segons les circumstàncies del lloc i temps en què es va atorgar, i que reuniten les qualitats que es requerix per a ser testimoni en els testaments.

4. Quan hi haja alguna divergència en les declaracions dels testimonis, es farà constar així en l'acta i tan sols es protocol·litzaran com a testamentàries aquelles manifestacions en què tots estiguen d'acord. Si no ho estan en cap de les manifestacions, s'arxivarà l'expedient sense protocol·lització.

5. Si l'última voluntat s'ha consignat en nota, memòria o suport magnètic o digital durador, en l'acte de l'atorgament, es considerarà com a testament el que d'esta resulte sempre que tots els testimonis estiguen conformes en la seua autenticitat, encara que algun d'ells no recorde alguna de les seues disposicions i així es reflectirà en l'acta de protocol·lització a què quedarà unida la nota, memòria o suport magnètic o digital durador.

6. Si el notari no considera justificada l'autenticitat del testament ho farà constar així, tancarà l'acta i no autoritzarà la protocol·lització del testament.

Autoritzada o no la protocol·lització del testament, els interessats que no hi estiguen d'acord podran exercir el seu dret en el juí que corresponga.

Secció 5a. De la marmessoria i dels comptadors partidors datius

Article 66.

1. El notari autoritzarà escriptura pública:

a) En els casos de renúncia del marmessor a càrrec seu o de pròrroga del termini de la marmessoria per concórrer justa causa.

b) Per al nomenament de comptador partidori datiu en els casos previstos en l'article 1057 del Codi Civil. El nomenament es farà de conformitat amb el que preveu l'article 50.

c) En els casos de renúncia del comptador partidori nomenat o de pròrroga del termini fixat per a la realització del seu encàrrec.

d) Per a l'aprovació de la partició feta pel comptador partidori quan siga necessari per no haver-hi confirmació expressa de tots els hereus i legataris.

2. Serà competent el notari que tinga la seua residència al lloc on haja tingut el causant el seu últim domicili o residència habitual, o on estiga la major part del seu patrimoni, amb independència de la seua naturalesa de conformitat amb la llei aplicable, o al lloc on haja mort, sempre que estiguen a Espanya, a elecció del sol·licitant. També podrà triar un notari d'un districte contigu als anteriors. En defecte de tots ells, serà competent el notari del lloc del domicili del requeridor.

3. El notari podrà també autoritzar escriptura pública, si és requerit per a això, d'excusa o acceptació del càrrec de marmessor.

Secció 6a. De la formació d'inventari

Article 67.

1. Serà competent per a la formació d'inventari dels béns i drets del causant als efectes d'acceptar o repudiar l'herència pels cridats a esta, el notari amb residència al lloc on haja tingut el causant el seu últim domicili o residència habitual, o on estiga la major part del seu patrimoni, amb independència de la seua naturalesa de conformitat amb la llei aplicable, o al lloc on ha mort, sempre que estiguen a Espanya, a elecció del sol·licitant. També podrà triar un notari d'un districte contigu als anteriors. En defecte de tots ells, serà competent el notari del lloc del domicili del requeridor.

2. L'hereu que sol·licite la formació d'inventari haurà de presentar el seu títol de successió hereditària i haurà d'acreditar al notari o bé comprovar este per mitjà de la informació del Registre Civil i del Registre General d'Actes d'Última Voluntat la defunció de l'atorgant i l'existència de disposicions testamentàries.

3. Acceptat el requeriment, el notari haurà de citar els creditors i legataris perquè acudisquen, si els convé, a presenciar l'inventari. Si s'ignora la seua identitat o domicili, el notari donarà publicitat de l'expedient en els taulers d'anuncis dels ajuntaments corresponents a l'últim domicili o residència habitual del causant, al del lloc de la defunció si és diferent i on radiquen la major part dels seus béns, sense perjuí de la possibilitat d'utilitzar altres mitjans addicionals de comunicació. Els anuncis hauran d'estar exposats durant el termini d'un mes.

Article 68.

1. L'inventari començarà dins dels trenta dies de la citació dels creditors i legataris.

2. L'inventari contindrà la relació dels béns del causant, així com les escriptures, documents i papers d'importància que es troben, referits a béns mobles i immobles. Dels béns immobles inscrits en el Registre de la Propietat, el notari aportarà o obtindrà certificacions de domini i càrregues. Del metàl·lic i valors mobiliaris depositats en entitats financeres, s'aportarà certificació o document expedit per l'entitat depositària, i si els mencionats valors estan sotmesos a cotització oficial, s'inclourà la seua valoració a data determinada. Si per la naturalesa dels béns consideren els interessats necessària la intervenció de pèrits per a la seua valoració, els designarà el notari d'acord amb el que disposa esta llei.

3. El passiu inclourà una relació circumstanciada dels deutes i obligacions així com dels terminis per al seu compliment, i se sol·licitarà dels creditors la indicació actualitzada de la seua quantia, així com de la circumstància d'estar alguna vençuda

i no satisfeta. No reben-se per part dels creditors resposta, s'inclourà completament la quantia del deute o obligació.

4. L'inventari haurà de concloure dins dels seixanta dies a comptar del seu començament. Si per justa causa es considera insuficient el termini de seixanta dies, podrà el notari prorrogar-lo fins al màxim d'un any. Acabat l'inventari, es tancarà i protocol·litzarà l'acta. Quedaran fora de perill en tot cas els drets de tercers.

CAPÍTOL IV

Dels expedients en matèria d'obligacions

Secció 1a. De l'oferiment de pagament i la consignació

Article 69.

1. L'oferiment de pagament i la consignació dels béns dels quals es tracte es podran efectuar davant de notari.

2. El que promoga expedient expressarà les dades i circumstàncies d'identificació dels interessats en l'obligació a què es referisca l'oferiment de pagament o la consignació, el domicili en què puguen ser trobats així com les raons de l'actuació, tot el que es referix a l'objecte del pagament o la consignació i la seua posada a disposició del notari.

3. Quan els béns consignats consistisquen en diners, valors i instruments financers, en sentit ampli, seran depositats pel notari necessàriament en l'entitat financera col·laboradora de l'Administració de Justícia.

Si són de diferent naturalesa als indicats en l'apartat anterior, el notari disposarà el seu depòsit o encarregarà la seua custòdia a l'establiment adequat amb este fi, i s'assegurarà que s'adopten les mesures necessàries per a la seua conservació, que quedarà adequadament justificat per diligència en l'acta.

4. El notari notificarà als interessats l'existència de l'oferiment de pagament o la consignació, als efectes que en el termini de deu dies hàbils accepten el pagament, retiren la cosa deguda o facen les al·legacions que consideren oportunes.

Si el creditor contesta al requeriment acceptant el pagament o al que s'ha consignat en termini, el notari li farà entrega del bé i farà constar en acta esta circumstància, donant per finalitzat l'expedient.

Si transcorregut l'esmentat termini no procedix a retirar-la, no fa cap al·legació o es nega a rebre-la, es procedirà a la devolució del que s'ha consignat sense més tràmits i s'arxivarà l'expedient.

Secció 2a. Reclamació de deutes dineraris no contradits

Article 70.

1. El creditor que pretenga el pagament d'un deute dinerari de naturalesa civil o mercantil, siga quina siga la seua quantia i origen, líquid, determinat, vençut i exigible, podrà sol·licitar del notari amb residència al domicili del deutor consignat en el document que acredite el deute o el documentalment demostrat, o a la residència habitual del deutor o al lloc on el deutor puga ser trobat, que requerisca a este de pagament, quan el deute, s'acredite en la forma documental que a juí del notari siga indubtable. El deute haurà de desglossar necessàriament principal, interessos remuneratoris i de demora aplicats.

No es podran reclamar per mitjà d'este expedient:

a) Els deutes que es fonamenten en un contracte entre un empresari o professional i un consumidor o usuari.

b) Els basats en l'article 21 de la Llei 49/1960, de 21 de juliol, de Propietat Horizontal.

c) Els deutes d'aliments en què estiguen interessats menors o persones amb la capacitat modificada judicialment, ni els que recaiguen sobre matèries indisponibles o operacions subjectes a autorització judicial.

d) Les reclamacions en què estiga concernida una administració pública.

2. A este efecte, s'autoritzarà l'acta notarial, que arrellegarà les circumstàncies següents: la identitat de creditor i deutor; el seu domicili, segons van ser consignats en el document que origina la reclamació, llevat que documentalment se n'acredite la modificació, i en este cas hauran de ser consignats els dos i l'origen, naturalesa i quantia del deute. També s'adjuntarà a l'acta el document o documents que constituïsquen el títol de la reclamació.

El notari no acceptarà la sol·licitud si es tracta d'alguna de les reclamacions excloses, falten algunes de les dades o documents anteriors o no és competent.

3. Una vegada acceptada la sol·licitud del creditor i comprovada la concurrència dels requisits previstos en els apartats anteriors, el notari requerirà el deutor perquè, en el termini de vint dies hàbils, pague al peticionari.

Si el deutor no pot ser localitzat en cap dels domicilis possibles acreditats en l'acta o no es pot fer entrega del requeriment, el notari conclourà la seua actuació, i farà constar esta circumstància i quedarà salvat l'exercici del dret del creditor per via judicial.

5. Es considerarà fet vàlidament el requeriment al deutor si és localitzat i efectivament requerit pel notari, encara que refuse fer-se càrrec de la documentació que l'acompanya, que quedarà a la seua disposició en la notaria. També serà vàlid el requeriment fet a qualsevol empleat, familiar o persona amb la qual convisca el deutor, sempre que siga major d'edat, quan es trobe en el seu domicili, havent d'advertir el notari al receptor que està obligat a entregar el requeriment al seu destinatari o a donar-li avís si sap el seu parador. Si el requeriment es fa al lloc de treball no ocasional del destinatari, en absència d'este, s'efectuarà a la persona que estiga a càrrec de la dependència destinada a rebre documents o objectes.

En cas que el destinatari siga una persona jurídica, el notari farà la diligència amb la persona major d'edat que es trobe en el domicili indicat en el document anteriorment expressat i que forme part de l'òrgan d'administració, que acredite ser representant amb facultats suficients o que a juí del notari actue notòriament com a persona encarregada per la persona jurídica de rebre requeriments o notificacions fefaents en el seu interès.

Article 71.

1. Una vegada fet el requeriment, si el deutor compareix davant del notari requeridor i paga íntegrament el deute dins del termini de vint dies hàbils següents, es farà constar així per diligència en l'acta, que tindrà el caràcter de carta de pagament. En este cas el notari procedirà, sense demora, a fer entrega de la quantitat abonada al creditor en la forma que este haja sol·licitat.

Si el deutor paga directament al creditor, i, en el termini establert, acredita esta circumstància, amb confirmació expressa pel creditor, el notari tancarà l'acta, i donarà per acabada l'actuació.

Si no hi ha confirmació expressa pel creditor en el termini previst per al pagament, el notari tancarà, així mateix, l'acta, i quedarà oberta la via judicial.

2. Si el deutor compareix davant del notari per a formular oposició, s'arrellegaran els motius que la fonamenten, i ho faran constar per diligència. Una vegada comunicada esta circumstància al creditor, es posarà fi a l'actuació notarial, quedant salvats els drets d'aquell per a la reclamació del deute en la via judicial.

Quan s'haja requerit diversos deutors per un únic deute, l'oposició d'un podrà donar lloc al fi de l'actuació notarial respecte de tots, si la causa és concurrent, fent constar els pagaments que hagen pogut efectuar algun d'ells.

3. Si en el termini establert el deutor no compareix o no al·lega motius d'oposició, el notari deixarà constància de l'esmentada circumstància.

En este cas, l'acta serà el document que comporte execució als efectes del número 9é de l'apartat 2 de l'article 517 de la Llei d'Enjudiciament Civil. L'esmentada execució es tramitarà d'acord amb el que s'ha establert per als títols executius extrajudicials.

CAPÍTOL V

De l'expedient de subhasta notarial

Article 72.

1. Les subhastes que es facen davant de notari en compliment d'una disposició legal es regiran per les normes que respectivament les establisquen i, a falta d'això, per les del present capítol.

Les subhastes que es facen davant de notari en compliment d'una resolució judicial o administrativa, o d'una clàusula contractual o testamentària, o en execució d'un laude arbitral o acord de mediació o bé per pacte especial en instrument públic, o les voluntàries es regiran, així mateix, per les normes del present capítol.

2. En tot cas, s'aplicaran amb caràcter supletori les normes que per a les subhastes electròniques s'establixen en la legislació processal sempre que siguen compatibles.

3. Si no hi ha res disposat, i la subhasta se celebra en compliment d'una resolució judicial o administrativa, serà competent, en defecte de designació per acord de tots els interessats entre els notaris amb residència en l'àmbit de competència de l'autoritat judicial o administrativa, el que designe el titular del bé o dret subhastat o de la major part d'este, si en són diversos, entre els competents. Si els diversos titulars són propietaris per parts iguals, l'elecció del notari correspondrà a aquell que ho era amb anterioritat. Si no es pot determinar a qui li correspon la designació del notari, o si no es comunica a l'autoritat judicial o administrativa per qui corresponga en el termini de cinc dies des del requeriment per a efectuar-la, es procedirà a designar-lo d'acord amb el que s'ha establert reglamentàriament entre els que siguen competents.

En la resta de casos, serà notari competent el lliurement designat per tots els interessats. A falta d'això i a falta de previsió respecte d'això, serà competent el lliurement designat pel requeridor, si és un titular del bé o dret subhastat. Si no ho és, serà competent el notari hàbil al domicili o residència habitual del titular o de qualsevol dels titulars, si en són diversos, o el de la situació del bé o de la major part dels béns, a elecció del requeridor. També podrà triar un notari d'un districte contigu als anteriors.

Article 73.

1. El notari, a requeriment de persona legitimada per a instar la venda d'un bé, moble o immoble, o dret determinat, procedirà a convocar la subhasta, amb l'examen previ de la sol·licitud, donant fe de la identitat i capacitat del seu promotor i de la legitimitat per a instar-la.

La subhasta serà electrònica i es durà a terme en el Portal de Subhastes de l'Agència Estatal Boletín Oficial del Estado. En tot cas correspondrà al notari l'autorització de l'acta que reflectisca les circumstàncies essencials i el resultat de la subhasta i, si és el cas, l'autorització de la corresponent escriptura pública de venda.

2. El sol·licitant acreditarà al notari la propietat del bé o el dret a subhastar o la seua legitimitació per a disposar-ne, la llibertat o estat de càrregues del bé o dret, la situació arrendatícia i possessòria, l'estat físic en què es trobe, obligacions pendents, valoració per a la subhasta i totes les circumstàncies que tinguen influència en el seu valor, així com, si és el cas, la representació amb què actue.

3. El notari, després de comprovar el compliment dels anteriors aspectes i amb la consulta prèvia al Registre Públic Concursal als efectes previstos en la legislació especial, acceptarà, si és el cas, el requeriment. Si acorda la seua procedència, el notari informará el Registre Públic Concursal de l'existència de l'expedient amb expressa especificació del número d'identificació fiscal del titular persona física o jurídica el bé del qual haja de ser objecte de la subhasta. El Registre Públic Concursal notificarà al notari que conega de l'expedient la pràctica de qualsevol assentament que es duga a terme associat al número d'identificació fiscal notificat als efectes previstos en la legislació concursal.

El notari informará el Registre Públic Concursal de la finalització de l'expedient quan esta es produísca.

4. Acordada la celebració, si es tracta d'un immoble o dret real inscrit en el Registre de la Propietat o béns mobles subjectes a un règim de publicitat registral semblant al d'aquells, el notari sol·licitarà per procediments electrònics la certificació registral de domini i càrregues. El registrador expedirà la certificació amb informació continuada pel mateix mitjà i farà constar per nota al marge de la finca o dret esta circumstància. Esta nota produirà l'efecte d'indicar la situació de venda en subhasta del bé o dret i caducarà als sis mesos de la seua data excepte que amb anterioritat el notari notifique al registrador el tancament de l'expedient o la suspensió, en este cas el termini es computarà des que el notari notifique la seua represa.

El registrador notificarà, immediatament i de manera telemàtica, al notari i al Portal de Subhastes de l'Agència Estatal Boletín Oficial del Estado el fet d'haver-se presentat un altre o uns altres títols que afecten o modifiquen la informació inicial.

El Portal de Subhastes arrebplegarà la informació proporcionada pel Registre de manera immediata per a traslladar-la als qui consulten el contingut.

Article 74.

1. L'anunci de la convocatòria de la subhasta es publicarà, a més dels llocs designats pel promotor de l'expedient, en el "Boletín Oficial del Estado".

La convocatòria de la subhasta s'haurà d'anunciar amb una antelació de 24 hores, almenys, respecte al moment en què s'haja d'obrir el termini de presentació de postures.

L'anunci contindrà únicament la seua data, el nom i cognoms del notari encarregat de la subhasta, lloc de residència i número de protocol assignat a l'obertura de l'acta, i l'adreça electrònica que corresponga a la subhasta en el Portal de Subhastes. En este s'indicaran les condicions generals i particulars de la subhasta i dels béns a subhastar, així com totes les dades i circumstàncies que siguen rellevants i la quantitat mínima admissible per a la licitació si és el cas. La certificació registral, tractant-se de béns subjectes a publicitat registral, es podrà consultar a través del Portal de Subhastes, que informará de qualsevol alteració en la seua titularitat o estat de càrregues. També s'indicarà, si és el cas, la possibilitat de visitar l'immoble objecte de subhasta o d'examinar amb les necessàries garanties el bé moble o els títols acreditatius del crèdit, si és procedent.

2. El notari notificarà al titular del bé o dret, llevat que siga el mateix sol·licitant, la iniciació de l'expedient, així com tot el contingut del seu anunci i el procediment seguit per a la fixació del tipus de subhasta. També el requerirà perquè comparega en l'acta, en defensa dels seus interessos.

La diligència es practicarà bé personalment, bé per mitjà de l'enviament d'una carta certificada amb justificant de recepció al domicili fixat registralment o, a falta d'això, en document públic, o tractant-se de béns no registrats, es remetrà al domicili habitual acreditat. Si el domicili no és conegut, la notificació es farà per mitjà d'edictes.

La diligència es practicarà bé personalment, bé per mitjà de l'enviament d'una carta certificada amb justificant de recepció o en qualsevol de les formes previstes per la legislació notarial al domicili fixat registralment. Tractant-se de béns no

registrats, es dirigirà al domicili habitual acreditat. Si el domicili no és conegut, la notificació es farà per mitjà d'edictes.

El notari comunicarà pels mateixos mitjans, si és el cas, la celebració de la subhasta als titulars de drets i de les càrregues que figuren en la certificació de domini, així com als arrendataris o ocupants que consten identificats en la sol·licitud. Si no pot localitzar-los, li donarà la mateixa publicitat que la que es preveu per a la subhasta.

3. Si la valoració no està contractualment establida o no ha sigut subministrada pel sol·licitant quan este puga fer-ho per si mateix, serà fixada per pèrit designat pel notari d'acord amb el que disposa esta llei. El pèrit compareixerà davant del notari per a entregar el seu dictamen i ratificar-s'hi. L'esmentada valoració constituirà el tipus de la licitació. No s'admetran postures per davall del tipus.

4. Si el titular del bé o un tercer que es considere amb dret a això, compareixen i s'oposen a la celebració de la subhasta, el notari farà constar la seua oposició i les raons i documents que per a això adduïsquen, amb reserva de les accions que siguen procedents. El notari suspènndrà l'expedient quan es justifique la interposició de la corresponent demanda, i procedirà a la seua represa si no s'admet esta.

Article 75.

1. La subhasta electrònica es farà amb subjecció a les regles següents:

1a. La subhasta tindrà lloc en el Portal de Subhastes de l'Agència Estatal Boletín Oficial del Estado, al sistema de gestió del qual estaran connectats els notaris a través dels sistemes informàtics del Consell General del Notariat. Tots els intercanvis d'informació que s'hagen de fer entre els notaris i el Portal de Subhastes es faran de manera telemàtica.

2a. La subhasta s'obrirà transcorregudes, almenys, 24 hores des de la data de publicació de l'anunci en el "Boletín Oficial del Estado", una vegada haja sigut remesa al Portal de Subhastes la informació necessària per al seu començament.

3a. Una vegada oberta la subhasta només es podran realitzar licitacions electròniques durant, almenys, un termini de vint dies naturals des de la seua obertura. El seu desenrotllament s'ajustarà, en tot el que no s'opose al present capítol, a les normes establides en la Llei d'Enjudiciament Civil que li siguen aplicables. En tot cas, el Portal de Subhastes informarà durant la seua celebració de l'existència i quantia de les licitacions.

4a. Per a poder participar en la subhasta serà necessari estar en possessió de la corresponent acreditació per a intervindre en esta, després d'haver consignat en forma electrònica el 5 per 100 del valor dels béns o drets.

Si el sol·licitant vol participar en la subhasta no se li exigirà la constitució d'eixa consignació. Tampoc s'exigirà als copropietaris o cotitulars del bé o dret a subhastar.

2. En la data de tancament de la subhasta i a continuació d'este, el Portal de Subhastes remetrà al notari informació certificada de la postura telemàtica que haja resultat vencedora, així com, per orde decreixent d'import i cronològic en cas de ser este idèntic, de totes les altres que hagen optat per la reserva de postura.

El notari estendrà la corresponent diligència en què farà constar els aspectes de transcendència jurídica; les reclamacions que s'hagen presentat i la reserva dels drets corresponents davant dels tribunals de justícia; la identitat del millor postor i el preu oferit per este, les postures que segueixen a la millor i la identitat dels postors; el juí del notari que en la subhasta s'han observat les normes legals que la regulen, així com l'adjudicació del bé o dret subhastat pel sol·licitant. El notari tancarà l'acta, i farà constar en l'acta que la subhasta ha quedat conclosa i el bé o dret adjudicat, i procedirà a la seua protocol·lització.

Si no hi concorre cap postor, el notari així ho farà constar, declararà deserta la subhasta i acordarà el tancament de l'expedient.

3. En diligències successives es faran constar, si és el cas, el pagament de la resta del preu per l'adjudicatari en el termini de deu dies hàbils en l'entitat adherida al Portal de Subhastes a disposició del notari; l'entrega pel notari al sol·licitant o el seu depòsit a disposició judicial o a favor dels interessats de les quantitats que haja percebut de l'adjudicatari; i la devolució de les consignacions electròniques fetes per a prendre part en la subhasta per persones que no hagen resultat adjudicatàries.

La devolució de les consignacions fetes per a prendre part en la subhasta per persones que no hagen resultat adjudicatàries, no s'efectuarà fins que no s'haja abonat el total del preu de l'adjudicació si així s'ha sol·licitat per part dels postors.

Si l'adjudicatari incomplix la seua obligació d'entrega de la diferència del preu entre el que consigna i l'efectivament rematat, l'adjudicació es farà al segon o successiu millor postor que haja sol·licitat la reserva de la seua consignació; perdran les consignacions els incomplidors i li donaran a esta la destinació establida en la Llei d'Enjudiciament Civil.

No obstant això, es procedirà a la suspensió provisional de la rematada o adjudicació fins que haja transcorregut el termini establert per a l'exercici, si és el cas, del dret d'adquisició preferent dels socis o, si és el cas, de la societat.

4. En tots els supòsits en què la llei exigeix document públic com a requisit de validesa o eficàcia de la transmissió, subhastat el bé o dret, el titular o el seu representant, atorgarà davant del notari escriptura pública de venda a favor de l'adjudicatari al temps de completar este el pagament del preu. Si el titular o el seu representant es nega a atorgar escriptura de venda, l'acta de subhasta serà títol suficient per a sol·licitar del tribunal competent el dictat de la corresponent interlocutòria i es tindrà com a la declaració de voluntat, en els termes que preveu l'article 708 de la Llei d'Enjudiciament Civil.

En els altres supòsits, la còpia autoritzada de l'acta servirà de títol al més-dient.

Article 76.

1. La subhasta notarial que cause una venda forçosa només es podrà suspendre i, si és el cas, tancar l'expedient, basant-se en les causes següents:

a) Quan es presente al notari resolució judicial, encara que no siga ferma, justificativa de la inexistència o extinció de l'obligació garantida i en el cas de béns o crèdits enregistrables, certificació del registre corresponent acreditativa d'estar cancel·lada la càrrega o presentada escriptura pública de carta de pagament o de l'alteració en la situació de titularitat o càrregues de la finca.

L'executant haurà de consentir expressament la seua continuació a pesar de la modificació registral de l'estat de càrregues.

Tractant-se d'accions, participacions socials o parts socials en general, certificació, amb firma legitimada notarialment de l'administrador o secretari no conseller de la societat, acreditativa de l'assentament de cancel·lació del dret real o embargament sobre els drets del soci.

b) Quan s'acredite documentalment l'existència de causa criminal que puga determinar la falsedat del títol en virtut del qual es procedisca, la invalidesa o il·licitud del procediment de venda. La suspensió subsistirà fins al final del procés.

c) Si es justifica al notari la declaració de concurs del deutor o la paralització de les accions d'execució, en els supòsits previstos en la legislació concursal encara que ja estiguen publicats els anuncis de la subhasta del bé. En este cas només s'alçarà la suspensió quan s'acredite, per mitjà de testimoni de la resolució del jutge del concurs, que els béns o drets no estan afectes, o no són necessaris per a la continuïtat de l'activitat professional o empresarial del deutor. També s'alçarà si és el cas, quan es presente la resolució judicial que homologue l'acord aconseguit o l'escriptura pública o la certificació que tanque l'expedient junt amb la seua comunicació al jutge competent i al Registre Públic Concursal.

d) Si s'interposa demanda de terceria de domini, adjuntat inexcusablement a la demanda el títol de propietat, anterior a la data del títol en què base la subhasta. La suspensió subsistirà fins a la resolució de la terceria.

e) Si s'acredita que s'ha iniciat un procediment de subhasta sobre els mateixos béns o drets. Sent notarial, esta acreditació es farà per mitjà de còpia autoritzada o notificació dels sistemes informàtics del Consell General del Notariat. Estos fets es podran comunicar al jutjat corresponent, a juí del notari.

2. En els casos precedents, si la causa de la suspensió afecta només part dels béns o drets compresos en la venda extrajudicial, podrà seguir el procediment respecte dels altres, si així ho sol·licita el creditor o promotor del procediment.

3. Per al cas de préstecs o crèdits personals, o qualsevol altre instrument de finançament hipotecari o no hipotecari, sense perjudi del que s'ha previst en la seua normativa especial, se suspendrà la venda extrajudicial quan s'acredite haver plantejat davant del jutge competent el caràcter abusiu o no transparent d'alguna de les clàusules que constituïska el fonament de la venda extrajudicial o que haja determinat la quantitat exigible. Una vegada substanciada la qüestió i sempre que, d'acord amb la resolució judicial corresponent, no es tracte d'una clàusula abusiva o no transparent que constituïska el fonament de l'execució o haja determinat la quantitat exigible, el notari podrà prosseguir la venda extrajudicial a requeriment del creditor o promotor d'este.

4. La suspensió de la subhasta per un període superior a 15 dies ocasionarà l'alliberament de les consignacions o devolució dels avals prestats, retrotraient la situació al moment immediatament anterior a la publicació de l'anunci. La represa de la subhasta es farà per mitjà d'una nova publicació de l'anunci i una nova petició d'informació registral com si d'una nova subhasta es tractara.

5. Tractant-se de béns enregistrables, si la reclamació del creditor i la iniciació de la venda extrajudicial tenen la seua base en alguna causa que no siga el venciment del termini o la falta de pagament d'interessos o de qualsevol altra prestació a què estiga obligat el deutor, se suspendrà l'esmentat procediment sempre que amb anterioritat a la subhasta s'haja fet constar en el Registre de la Propietat o de béns mobles l'oposició a este, formulada en juí declaratiu. A este efecte, el jutge, al mateix temps que ordene l'anotació preventiva de la demanda, acordarà que es notifique al notari la resolució que haja recaigut.

Article 77.

Les subhastes voluntàries es podran convocar sota condicions particulars incloses en el plec de condicions, i s'hauran de consignar estes en el Portal de Subhastes. Per això, el sol·licitant, en el plec de condicions particulars, podrà augmentar, disminuir o suprimir la consignació electrònica prèvia i prendre qualsevol altra determinació anàloga a l'expressada.

En tota la resta, s'aplicaran a les subhastes voluntàries les regles generals contingudes en el present capítol, sense subjecció del que disposa l'apartat 3 de l'article 74.

CAPÍTOL VI

Dels expedients en matèria mercantil

Secció 1a. Del robatori, furt, pèrdua o destrucció de títol valor

Article 78.

1. Estaran legitimats per a sol·licitar del notari l'adopció de les mesures previstes en la legislació mercantil en els casos de robatori, furt, pèrdua o destrucció

de títols valors o representació de parts de soci els posseïdors legítims d'estos títols que n'hagen sigut desposseïts o que hagen patit la seua destrucció o pèrdua.

2. Serà competent per a conèixer d'estos expedients el notari del lloc de pagament quan es tracte d'un títol de crèdit; del lloc de depòsit en el cas de títols de depòsit; o el del lloc del domicili de l'entitat emissora quan els títols siguen valors mobiliaris, segons siga procedent.

3. El notari, després d'acceptar la sol·licitud del legitimat i després d'examinar-la, donarà fe de la identitat i determinarà la capacitat del promotor i la legitimitat per a instar-la, ho comunicarà, per mitjà de requeriment, a l'emissor dels títols i, si es tracta d'un títol cotitzable, a la societat rectora de la borsa corresponent, i sol·licitarà la publicació en la secció corresponent del "Boletín Oficial del Estado" i en un periòdic de gran circulació en la seua província. Tant en el requeriment com en els anuncis se citarà a qui puga estar interessat en el procediment perquè comparega en la notaria el dia i hora que s'assenyalen.

4. Si compareix, el notari estendrà acta de la celebració de la compareixença i, de conformitat amb el que s'ha sol·licitat, instarà el promotor de l'expedient i l'emissor dels títols perquè no procedisquen a la seua negociació o transmissió, així com a la suspensió del compliment de l'obligació de pagament documentada en el títol o del pagament del capital, interessos o dividends, o bé al depòsit de les mercaderies, segons siga procedent en atenció al títol de què es tracte.

5. Sense perjudi del que disposa l'apartat anterior, quan es tracte d'un títol de tradició, no serà procedent el depòsit de les mercaderies si són d'impossible, difícil o molt costosa conservació o corren el perill de patir un greu deteriorament o de disminuir considerablement de valor. En eixe cas, el notari instarà el portador o el depositari, amb audiència prèvia del tenidor del títol, perquè entregue les mercaderies al sol·licitant si este ha prestat caució suficient pel valor de les mercaderies depositades més l'eventual indemnització dels danys i perjudis al tenidor del títol si s'acredita posteriorment que el sol·licitant no tenia dret a l'entrega.

6. A petició del sol·licitant, el notari podrà nomenar un administrador per a l'exercici dels drets d'assistència i de vot a les juntes generals i especials d'accionistes corresponents als títols que siguen valors mobiliaris, així com per a la impugnació dels acords socials. La retribució del nomenat anirà a càrrec del sol·licitant.

7. Transcorregut el termini de sis mesos sense que s'haja suscitat controvèrsia, el notari autoritzarà al qui va promoure l'expedient a cobrar els rendiments que produïska el títol, requerint, a la seua instància, l'emissor perquè procedisca al seu pagament.

8. Transcorregut el termini d'un any sense mitjançar oposició, el notari requerirà l'emissor perquè expedisca els nous títols, que s'entregaran al sol·licitant.

9. En cap cas serà procedent l'anul·lació del títol o títols, si el tenidor actual que formule oposició els ha adquirit de bona fe d'acord amb la llei de circulació del mateix títol.

10. En cas que no siga procedent l'anul·lació del títol o títols, qui n'haja sigut tenidor legítim en el moment de la pèrdua de la possessió tindrà les accions civils o penals que corresponguen contra aquella persona que ha adquirit de mala fe la possessió del document.

Secció 2a. Dels depòsits en matèria mercantil i de la venda dels béns depositats

Article 79.

1. En tots aquells casos en què, per disposició legal o pacte, siga procedent el depòsit de béns mobles, valors o efectes mercantils, podrà realitzar-se davant de notari per mitjà d'una acta de depòsit, de conformitat amb el que disposen la present llei i el seu reglament d'execució.

2. Si el depòsit consistix en lletres de canvi o altres efectes que es puguen perjudicar per la seua no presentació en certes dates a l'acceptació o al pagament, el notari, a instàncies del depositant, podrà procedir a fer la presentació. En cas de ser-li satisfet l'import, quedarà substituït el depòsit dels efectes pel seu import en diners.

3. En tots els casos en què, per la legislació mercantil, es permeta la venda dels béns o efectes depositats, el notari, a instància del depositant o del mateix depositari, podrà convocar i procedir a la venda dels béns. A eixe efecte es procedirà segons el que preveu esta llei per a les actes notariales de subhasta, i es donarà a l'import obtingut la destinació establida en la legislació mercantil.

Secció 3a. Del nomenament de pèrits en els contractes d'assegurances

Article 80.

1. S'aplicarà el procediment regulat en este article quan en el contracte d'assegurança, d'acord amb la seua legislació específica, no hi haja acord entre els pèrits nomenats per l'assegurador i l'assegurat per a determinar els danys produïts, i aquells no estiguen d'acord amb la designació d'un tercer.

2. La competència per a procedir al nomenament correspondrà al notari a qui acudisquen de mutu acord l'assegurat i l'asseguradora. En defecte d'acord, qualsevol entre els que tinguen la seua residència al lloc del domicili o residència habitual de l'assegurat o on es trobe l'objecte de la valoració, a elecció del requeridor. També podrà triar un notari d'un districte contigu als anteriors.

3. Podrà promoure este expedient qualsevol de les parts del contracte d'assegurança o les dos conjuntament.

4. S'iniciarà l'expedient per mitjà d'un escrit presentat per qualsevol dels interessats, en què es farà constar el fet de la discòrdia dels pèrits designats per a valorar els danys patits, i se sol·licitarà el nomenament d'un tercer pèrit. A l'escrit s'adjuntarà la pòlissa d'assegurança i els dictàmens dels pèrits.

5. Admesa a tràmit la sol·licitud pel notari, este convocarà una compareixença a fi que els interessats es posen d'acord en el nomenament d'un altre pèrit; si no hi ha acord, es procedirà a nomenar-lo d'acord amb el que disposa l'article 50.

6. Verificat el nomenament, es comunicarà al designat perquè manifeste si l'accepta o no, cosa que podrà fer al·legant justa causa. Una vegada acceptat, es proveirà el consegüent nomenament, i es requerirà les parts perquè en tres dies facen la provisió de fons que es considere necessària, havent el pèrit d'emetre el dictamen en el termini previst per les parts i, a falta d'això, en el termini de trenta dies a partir de l'acceptació del nomenament. Emés el dictamen, s'incorporarà a l'acta i es donarà per finalitzada.

CAPÍTOL VII

Dels expedients de conciliació

Article 81.

1. Es podrà realitzar davant de notari la conciliació dels distints interessos dels atorgants amb la finalitat d'arribar a un acord extrajudicial.

2. La conciliació es podrà realitzar sobre qualsevol controvèrsia contractual, mercantil, successòria o familiar sempre que no recaiga sobre matèria indisponible.

Les qüestions previstes en la Llei Concursal no podran conciliar-se seguint este tràmit.

Són indisponibles:

a) Les qüestions en què es troben interessats els menors i les persones amb capacitat modificada judicialment per a la lliure administració dels seus béns.

b) Les qüestions en què estiguen interessats l'Estat, les comunitats autònomes i les altres administracions públiques, corporacions o institucions de la mateixa naturalesa.

c) Els juís sobre responsabilitat civil contra jutges i magistrats.

d) En general, els acords que es pretenguen sobre matèries no susceptibles de transacció ni compromís.

Article 82.

1. L'escriptura pública que formalitze l'avenença entre els interessats o, si és el cas, que es va intentar sense efecte o avenença se sotmetrà als requisits d'autorització establits en la legislació notarial.

2. Si hi ha conformitat entre els interessats en tot o en part de l'objecte de la conciliació, es farà constar detalladament en l'escriptura pública tot el que acorden i que l'acte ha acabat amb avenença, així com els seus termes. Si no es pot aconseguir cap acord, es farà constar que l'acte ha acabat sense avenença.

3. La modificació del contingut pactat haurà de constar, així mateix, en escriptura pública notarial sempre que no s'haja iniciat l'execució judicial.

Article 83.

1. L'escriptura pública notarial que formalitze la conciliació gaudirà en general de l'eficàcia d'un instrument públic i, en especial, estarà dotada d'eficàcia executiva en els termes del número 9é de l'apartat 2 de l'article 517 de la Llei d'Enjudiciament Civil. L'execució es verificarà d'acord amb allò que s'ha previst per als títols executius extrajudicials.

2. Qualsevol de les parts podrà sol·licitar del notari còpia autoritzada dotada de caràcter executiu fins que no conste en la matriu nota relativa a la modificació del seu contingut o la seua execució.»

Dos. S'introdueix una disposició addicional amb la redacció següent:

«Disposició addicional primera. *Referències al Codi Civil.*

Les referències fetes en esta llei al Codi Civil s'hauran d'entendre realitzades, si és el cas, també a les lleis civils forals o especials allí on existisquen.»

Disposició final dotze. *Modificació de la Llei Hipotecària.*

U. El paràgraf primer de l'article 14 queda redactat de la manera següent:

«El títol de la successió hereditària, als efectes del registre, és el testament, el contracte successori, l'acta de notorietat per a la declaració d'hereus abintestat, la declaració administrativa d'hereu abintestat a favor de l'Estat i si és el cas, el certificat successori europeu.»

Dos. S'inclou un nou títol IV bis, que queda redactat de la manera següent:

«TÍTOL IV BIS

De la conciliació

Article 103 bis.

1. Els registradors seran competents per a conèixer dels actes de conciliació sobre qualsevol controvèrsia immobiliària, urbanística i mercantil o que verse sobre fets o actes inscripibles en el Registre de la Propietat, Mercantil o un altre registre públic que siguen de la seua competència, sempre que no recaiga sobre matèria indisponible, amb la finalitat d'arribar a un acord extrajudicial. La conciliació per

estes controvèrsies es pot celebrar també, a elecció dels interessats, davant de notari o secretari judicial.

Les qüestions previstes en la Llei Concursal no podran conciliar-se seguint este tràmit.

2. Celebrat l'acte de conciliació, el registrador certificarà l'avenença entre els interessats o, si és el cas, que s'ha intentat sense efecte o avenença.»

Disposició final tretze. *Modificació de la Llei de 16 de desembre de 1954, d'hipoteca mobiliària i penyora sense desplaçament de la possessió.*

U. La secció segona del capítol I del títol V passa a tindre la denominació següent:

«*Secció segona. Venda extrajudicial*»

Dos. L'article 86 queda redactat de la manera següent:

«Article 86.

Perquè siga aplicable el procediment de venda extrajudicial serà necessari:

1r. Que en l'escriptura de constitució de la hipoteca es designe pel deutor, o per l'hipotecant no deutor, si és el cas, un mandatari que el represente, al seu dia, en la venda dels béns hipotecaris. Este mandatari podrà ser el mateix creditor.

2n. Que així mateix es faça constar el preu en què els interessats taxen els béns. El tipus de subhasta pactat no podrà ser diferent del que es fixe, si és el cas, per al procediment judicial.

3r. Que siga fixat pel deutor, o hipotecant no deutor si és el cas, un domicili per a requeriments i notificacions. També es podrà designar una adreça electrònica, i en este cas els requeriments i notificacions es faran, a més, d'esta manera.

En tot el no especialment regulat en esta llei, s'aplicaran supletòriament a la venda forçosa extrajudicial derivada de la hipoteca mobiliària i penyora sense desplaçament, les normes sobre subhasta electrònica contingudes en la legislació processal.»

Tres. L'article 87 queda redactat en la manera següent:

«Article 87.

El procediment extrajudicial s'ajustarà necessàriament a les regles següents:

1a. Només podrà ser seguit davant de notari competent per a actuar al lloc on radiquen els béns hipotecats o d'un districte contigu a este.

2a. S'iniciarà per un requeriment dirigit pel creditor al notari que, amb el compliment previ dels requisits d'este article, procedisca a la venda dels béns en pública subhasta.

En el requeriment farà constar el creditor la quantitat exacta que siga objecte de la reclamació, per principal i interessos, i la causa del venciment, i entregarà al notari el títol o títols del seu crèdit, revestits de tots els requisits exigits per la Llei d'Enjudiciament Civil, perquè tinguen caràcter executiu.

Este requeriment es farà constar en acta.

3a. A sol·licitud del creditor, el notari requerirà el pagament al deutor, i, si és el cas, a l'hipotecant no deutor o al tercer posseïdor, amb expressió de la causa del venciment i de la quantitat total reclamada, i es farà constar que si no es fa el pagament es procedirà a la subhasta dels béns hipotecats, sense necessitat de noves notificacions ni requeriments.

Els requerits, dins dels cinc dies següents al del requeriment, hauran de pagar o entregar la possessió material dels béns hipotecats al creditor o mandatari designat en l'escriptura de constitució de la hipoteca.

Quan el deutor incomplisca l'obligació d'entregar la possessió dels béns, el notari no seguirà avant amb el procediment de venda si així ho sol·licita el creditor, el qual podrà també, per a fer efectiu el seu crèdit, acudir a qualsevol dels procediments judicials, sense perjudi d'exercitar les accions civils i criminals que li corresponguen.

4a. A instància del creditor, a la qual s'acompanyarà el requeriment de pagament, el registrador expedirà certificació literal de l'assentament de la hipoteca, en la qual s'expressarà que es troba subsistent i sense cancel·lar o, si és el cas, la cancel·lació o modificacions que consten en el registre, i es relacionaran els assentaments posteriors.

El registrador farà constar, al marge de la inscripció d'hipoteca, que ha expedit la certificació i expressarà la seua data, la iniciació del procediment i el notari davant de qui se segueix.

Quan de la certificació del registre aparega algun assentament després de la inscripció de la hipoteca, es notificarà al deutor i al seu titular l'existència del procediment perquè pugui, si li convé, intervindre en la subhasta o satisfer abans de l'acabament l'import del crèdit, interessos i costes. En este últim cas, els creditors quedaran subrogats en els drets de l'actor i es farà constar el pagament i la subrogació al marge de la inscripció de la hipoteca en què els mencionats creditors se subroguen i dels respectius assentaments, per mitjà de la presentació en el registre de l'acta notarial d'entrega de les quantitats degudes o del manament judicial, si és el cas.

5a. Transcorreguts cinc dies des de la pràctica del requeriment, es procedirà a la subhasta, la convocatòria de la qual s'anunciarà en el "Boletín Oficial del Estado". La subhasta se celebrarà de forma electrònica en el Portal de Subhastes de l'Agència Estatal Boletín Oficial del Estado. La subhasta admetrà postures durant un termini mínim de vint dies naturals des de la seua obertura i no es tancarà fins transcorreguda una hora des de la realització de l'última postura, encara que això comporte l'ampliació del termini inicial de vint dies a què es referix este article per un màxim de 24 hores.

6a. La realització del valor del bé es durà a terme a través d'una única subhasta per a la qual servirà de tipus el valor de taxació establert en l'escriptura de constitució d'hipoteca. No obstant això, si es presenten postures per un import igual o superior al 70 per cent del valor pel qual el bé ha eixit a subhasta, es considerarà adjudicada la finca a qui presente la millor postura.

Quan la millor postura presentada siga inferior al 70 per cent del tipus assenyalat per a la subhasta, podrà el deutor presentar, en el termini de deu dies, un tercer que millore la postura, oferint una quantitat igual o superior al 70 per cent del valor de taxació o que, inclús inferior a este import, siga prou per a aconseguir la completa satisfacció del dret del creditor.

Transcorregut l'expressat termini sense que el deutor o el titular registral del domini dels béns duga a terme el que preveu el paràgraf anterior, el creditor podrà demanar, dins del termini de cinc dies, l'adjudicació del bé o béns pel 70 per cent del valor en què haja eixit a subhasta, o per la quantitat que se li dega per tots els conceptes, sempre que l'esmentada quantitat siga superior al 60 per cent del valor de taxació i a la millor postura.

Si el creditor no fera ús de la mencionada facultat, es considerarà rematat el bé per qui haja presentat la millor postura, sempre que la quantitat que haja oferit supere el 50 per cent del valor de taxació o, sent inferior, cobrisca, almenys, la quantitat reclamada per tots els conceptes.

Si en la subhasta no hi ha cap postor podrà el creditor, en el termini de deu dies, demanar l'adjudicació per quantitat igual o superior al 50 per cent del seu valor de taxació o per la quantitat que se li dega per tots els conceptes.

7a. El creditor executant podrà concórrer a la subhasta com a licitador, sempre que existisquen altres licitadors, sense necessitat de consignar cap quantitat. Tots els altres licitadors hauran de depositar, per a prendre part en la subhasta, el 5 per 100 del valor de taxació. La consignació es podrà fer consentint la seua reserva als efectes de la regla següent.

8a. Acabada la subhasta amb adjudicació al millor postor, depositarà este en poder del notari, dins del segon dia, la diferència entre el depòsit previ i el preu d'adjudicació, i es tornarà als altres licitadors el depòsit que hagen constituït. Si l'adjudicatari no consigna aquella quantitat, serà adjudicat el bé al postor que seguix al primer en l'orde de les seues postures i que haja consentit la reserva de la seua consignació. Les consignacions d'aquells postors que no hagen acudit a satisfer la diferència, es destinaran al pagament dels gastos del procediment i l'excés, si n'hi ha, al pagament del crèdit i interessos.

Quan l'adjudicatari siga el mateix creditor, haurà de consignar la diferència entre la quantitat reclamada i el preu de l'adjudicació, i si no ho fa serà responsable dels gastos de la subhasta celebrada i de les posteriors que siguen necessàries.

9a. La quantitat obtinguda en la subhasta es destinarà, una vegada satisfets tots els gastos del procediment, al pagament del crèdit per principal i interessos.

L'excés serà entregat, pel notari, a l'hipotecant o al tercer posseïdor si no hi ha altres persones que hagen travat embargament sobre estos o interposat reclamació judicial, i si n'hi ha, es depositarà a la seua disposició en un establiment públic destinat a este efecte.

10. L'adjudicació dels béns es farà constar en escriptura pública atorgada per l'adjudicatari i el deutor, o l'hipotecant no deutor o tercer posseïdor, segons siga procedent, o el seu respectiu drethavent i, si estos últims no han comparegut, l'atorgarà en nom seu el mandatari designat a este efecte.

En esta escriptura pública es faran constar els tràmits observats, el preu de l'adjudicació, el seu pagament per l'adjudicatari, el pagament fet al creditor i la destinació donada a l'excés, si n'hi ha.

Si l'adjudicatari és el mateix creditor i ha sigut a més nomenat mandatari, podrà atorgar l'escriptura pública en este doble concepte, fent-se constar el que s'ha dit abans.

L'escriptura pública d'adjudicació serà títol suficient per a acreditar la propietat dels béns i per a cancel·lar la hipoteca i els assentaments posteriors, si en esta consta el pagament fet al creditor i la destinació donada a l'excés si n'hi ha.

Si el més-dient és copropietari o tercer posseïdor dels béns subhastats, una vegada consignat l'import de la rematada, el notari limitarà l'adjudicació a les altres participacions indivises que s'executen o, sense verificar-la, declararà acabat el procediment, segons els casos. Una còpia de l'acta de la subhasta, quan no existisca adjudicació, serà igualment títol suficient per a cancel·lar la hipoteca i els assentaments posteriors, si en esta consta el pagament fet al creditor i la destinació donada a l'excés si n'hi ha.

11. Si la subhasta queda deserta i el creditor no demana l'adjudicació, es considerarà acabat el procediment sense efecte, i quedarà expedit el dret d'aquell per a exercitar-lo en procediment judicial corresponent.

Si el preu dels béns rematats és insuficient per a pagar el crèdit total del creditor, conservarà este el seu dret per la diferència.

12. Els tràmits del procediment, excepció feta de l'escriptura d'adjudicació dels béns, es faran constar per diligències a continuació de l'acta d'iniciació a què es referix la regla segona.

Esta acta s'incorporarà al protocol en la data que corresponga a l'última diligència practicada. Atorgada l'escriptura pública d'adjudicació, es farà constar per nota en l'esmentada acta.

13. L'adjudicatari dels béns serà posat en possessió d'estos per la persona que la tinga, d'acord amb la regla tercera. Si no li són entregats, en podrà demanar la possessió judicial d'acord amb la Llei d'Enjudiciament Civil, sense perjudi de les sancions civils o penals que puga exercir contra qui s'haja negat injustament a l'entrega.»

Quatre. L'article 88 queda redactat en la manera següent:

«Article 88.

El procediment de venda extrajudicial només podrà suspendre's per alguna de les causes següents:

Primera. Que es presente certificació del registre acreditativa d'estar cancel·lada la hipoteca o presentada l'escriptura pública de carta de pagament o cancel·lació d'aquella.

Segona. Quan s'acredite documentalment l'existència de causa criminal sobre qualsevol fet d'aparença delictiva que determine la falsedat del títol en virtut del qual es procedisca, la invalidesa o il·licitud del procediment de venda.

Tercera. Si consta al notari la declaració de concurs del deutor, encara que ja estiguen publicats els anuncis de la subhasta del bé. En este cas només s'alçarà la suspensió quan s'acredite, per mitjà de testimoni de la resolució del jutge del concurs, que els béns o drets no estan afectes, o no són necessaris per a la continuïtat de l'activitat professional o empresarial del deutor.

Quarta. Si s'interposa demanda de terceria de domini, adjuntant inexcusablement a esta el títol de propietat, anterior a la data de l'escriptura d'hipoteca. Si es tracta de béns susceptibles d'inscripció en algun registre, l'esmentat títol haurà d'estar inscrit també amb data anterior a la hipoteca. La suspensió subsistirà fins al terme de juí de terceria.

Quinta. Si s'acredita, amb certificació del registre corresponent, que els mateixos béns estan subjectes a una altra hipoteca mobiliària o afectes a hipoteca immobiliària, en virtut de l'article 111 de la Llei Hipotecària, vigents o inscrites abans de la que motiva el procediment. Estos fets es comunicaran al jutjat corresponent, als efectes previnguts en l'article 1862 del Codi Civil.

En els dos casos precedents, si la causa de la suspensió afecta només part dels béns compresos en la hipoteca mobiliària, podrà seguir el procediment respecte de la resta, si així ho sol·licita el creditor.

També se suspèndrà la venda extrajudicial quan qualsevol de les parts acredite haver plantejat davant del jutge que siga competent el caràcter abusiú d'alguna de les clàusules contractuals del préstec hipotecari que constituïska el fonament de la venda extrajudicial o que haja determinat la quantitat exigible. Una vegada substanciada la qüestió, i sempre que, d'acord amb la resolució judicial corresponent, no es tracte d'una clàusula abusiva que constituïska el fonament de l'execució o haja determinat la quantitat exigible, el notari podrà prosseguir la venda extrajudicial a requeriment del creditor.

Verificada alguna de les circumstàncies previstes en els apartats 1 i 2, el notari acordarà la suspensió del procediment fins que, respectivament, acaben el procediment criminal o el procediment registral si no es declara la falsedat o no s'inscriu la cancel·lació de la hipoteca.

La suspensió de la subhasta per un període superior a 15 dies comportarà l'alliberament de les consignacions o devolució dels avals prestats, retrotraient la situació al moment immediatament anterior a la publicació de l'anunci. La represa de la subhasta es farà per mitjà d'una nova publicació de l'anunci i una nova petició d'informació registral com si d'una nova subhasta es tractara.

Si la reclamació del creditor i la iniciació de la venda extrajudicial tenen la seua base en alguna causa que no siga el venciment del termini o la falta de pagament d'interessos o de qualsevol altra prestació a què estiga obligat el deutor, se suspendrà l'esmentat procediment sempre que amb anterioritat a la subhasta s'haja fet constar en el registre la seua oposició, formulada en juí declaratiu. A este efecte, el jutge, al mateix temps que ordena l'anotació preventiva de la demanda, acordarà que es notifique al notari la resolució que hi haja recaigut.»

Cinc. El paràgraf primer de l'article 89 queda redactat en la manera següent:

«En la hipoteca d'establiments mercantils s'observaran, a més de les regles establides anteriorment, les següents:»

Disposició final catorze. *Modificació del text refós de la Llei de Societats de Capital, aprovat pel Reial Decret Legislatiu 1/2010, de 2 de juliol.*

U. Els apartats 3 i 4 de l'article 139 i l'apartat 2 de l'article 141 queden redactats de la manera següent:

«Article 139.

3. En cas que la societat no haja reduït el capital social dins dels dos mesos següents a la data de finalització del termini per a l'alienació, qualsevol interessat podrà sol·licitar la reducció del capital al secretari judicial o registrador mercantil del lloc del domicili social. Els administradors estan obligats a sol·licitar la reducció judicial o registral del capital social quan l'acord de la junta haja sigut contrari a eixa reducció o no puga ser aconseguit.

L'expedient davant del secretari judicial es tramitarà d'acord amb el que establix la Llei de Jurisdicció Voluntària. La sol·licitud dirigida al registrador mercantil es tramitarà d'acord amb el que preveu el Reglament del Registre Mercantil.

La decisió favorable o desfavorable serà recurrible davant del jutge mercantil.

4. Les participacions socials o accions de la societat dominant seran alienades a instància de part interessada pel secretari judicial o registrador mercantil de conformitat amb el procediment previst per a aquells en la Llei de Jurisdicció Voluntària i en el Reglament del Registre Mercantil per a estos.»

«Article 141.

2. Si les participacions no són alienades en el termini assenyalat, la societat haurà d'acordar immediatament la seua amortització i la reducció del capital. Si la societat omet estes mesures, qualsevol interessat podrà sol·licitar la seua adopció pel secretari judicial o pel registrador mercantil del domicili social. Els administradors de la societat adquirent estan obligats a sol·licitar l'adopció d'estes mesures, quan, per les circumstàncies que siguen, no es puga aconseguir el corresponent acord d'amortització i de reducció del capital.

L'expedient davant del secretari judicial s'acomodarà als tràmits de jurisdicció voluntària. La sol·licitud dirigida al registrador mercantil es tramitarà d'acord amb el que preveu el Reglament del Registre Mercantil.

Contra la decisió favorable o desfavorable es podrà recórrer davant del jutge mercantil.»

Dos. Els articles 169, 170 i 171 queden redactats de la manera següent:

«Article 169. *Competència per a la convocatòria.*

1. Si la junta general ordinària o les juntes generals previstes en els estatuts, no són convocades dins del corresponent termini legal o estatutàriament establert, podrà ser-ho, a sol·licitud de qualsevol soci, amb audiència prèvia dels administradors, pel secretari judicial o registrador mercantil del domicili social.

2. Si els administradors no atenen oportunament la sol·licitud de convocatòria de la junta general efectuada per la minoria, podrà ser realitzada la convocatòria, amb audiència prèvia dels administradors, pel secretari judicial o pel registrador mercantil del domicili social.

Article 170. Règim de la convocatòria.

1. El secretari judicial procedirà a convocar la junta general de conformitat amb el que estableix la legislació de jurisdicció voluntària.

2. El registrador mercantil procedirà a convocar la junta general en el termini d'un mes des que ha sigut formulada la sol·licitud, indicarà el lloc, dia i hora per a la celebració així com l'orde del dia i designarà el president i secretari de la junta.

3. Contra la resolució per la qual s'acorde la convocatòria de la junta general no es podrà interposar cap recurs.

4. Els gastos de la convocatòria registral seran de compte de la societat.

Article 171. Convocatòria en casos especials.

En cas de mort o de cessament de l'administrador únic, de tots els administradors solidaris, d'algun dels administradors mancomunats, o de la majoria dels membres del consell d'administració, sense que existisquen suplents, qualsevol soci podrà sol·licitar del secretari judicial i del registrador mercantil del domicili social la convocatòria de junta general per al nomenament dels administradors.

A més, qualsevol dels administradors que romanguen en l'exercici del càrrec podrà convocar la junta general amb eixe únic objecte.»

Tres. Els articles 265 i 266 queden redactats de la manera següent:

«Article 265. Competència per al nomenament d'auditor.

1. Quan la junta general no haja nomenat l'auditor abans que finalitze l'exercici a auditar, havent de fer-ho, o la persona nomenada no accepte el càrrec o no puga complir les seues funcions, els administradors i qualsevol soci podran sol·licitar al secretari judicial o registrador mercantil del domicili social la designació de la persona o persones que hagen de fer l'auditoria.

En les societats anònimes, la sol·licitud podrà ser realitzada també pel comissari del sindicat d'obligacionistes.

2. En les societats que no estiguen obligades a sotmetre els comptes anuals a verificació per un auditor, els socis que representen, almenys, el cinc per cent del capital social podran sol·licitar del secretari judicial o registrador mercantil del domicili social que, amb càrrec a la societat, nomene un auditor de comptes perquè efectue la revisió dels comptes anuals d'un determinat exercici sempre que no hagen transcorregut tres mesos a comptar de la data de tancament de l'esmentat exercici.

3. La sol·licitud dirigida al registrador mercantil es tramitarà d'acord amb el que disposa el Reglament del Registre Mercantil.

Si el nomenament s'insta davant del secretari judicial, se seguiran els tràmits establits en la legislació de jurisdicció voluntària.

4. La resolució del registrador mercantil per la qual s'acorde o rebutge el nomenament serà recurrible de conformitat amb les previsions del Reglament del Registre Mercantil. La resolució del secretari judicial serà recurrible davant del jutge mercantil.

Article 266. Revocació de l'auditor.

1. Quan concórrega justa causa, els administradors de la societat i les persones legitimades per a sol·licitar el nomenament d'auditor podran demanar al secretari judicial o registrador mercantil la revocació del que hagen nomenat ells o del designat per la junta general i el nomenament d'un altre.

2. La sol·licitud dirigida al registrador mercantil es tramitarà d'acord amb el que disposa el Reglament del Registre Mercantil.

Si la revocació s'insta davant del secretari judicial, se seguiran els tràmits establits en la legislació de jurisdicció voluntària.

3. La resolució que es dicte sobre la revocació de l'auditor serà recurrible davant del jutge mercantil.»

Quatre. Els articles 377 i 380 queden redactats de la manera següent:

«Article 377. *Cobertura de vacants.*

1. En cas de defunció o de cessament del liquidador únic, de tots els liquidadors solidaris, d'algun dels liquidadors que actuen conjuntament, o de la majoria dels liquidadors que actuen col·legiadament, sense que hi haja suplents, qualsevol soci o persona amb interès legítim podrà sol·licitar al secretari judicial o registrador mercantil del domicili social la convocatòria de junta general per al nomenament dels liquidadors. A més, qualsevol dels liquidadors que romanguen en l'exercici del càrrec podrà convocar la junta general amb eixe únic objecte.

2. Quan la junta convocada d'acord amb l'apartat anterior no procedisca al nomenament de liquidadors, qualsevol interessat podrà sol·licitar la seua designació al secretari judicial o registrador mercantil del domicili social.

3. La sol·licitud dirigida al registrador mercantil es tramitarà d'acord amb el que disposa el Reglament del Registre Mercantil. La instada davant del secretari judicial seguirà els tràmits establits en la legislació de jurisdicció voluntària.

4. La resolució per la qual s'acorde o rebutge el nomenament, serà recurrible davant del jutge mercantil.»

«Article 380. *Separació dels liquidadors.*

1. La separació dels liquidadors designats per la junta general podrà ser acordada per esta encara que no conste en l'orde del dia. Si els liquidadors han sigut designats en els estatuts socials, l'acord haurà de ser adoptat amb els requisits de majoria i, en el cas de societats anònimes, de quòrum, establits per a la modificació dels estatuts.

Els liquidadors de la societat anònima podran també ser separats per decisió del secretari judicial o registrador mercantil del domicili social, per mitjà de justa causa, a petició d'accionistes que representen la vintena part del capital social.

2. La separació dels liquidadors nomenats pel secretari judicial o per registrador mercantil només podrà ser decidida per aquell que els ha nomenat, a sol·licitud fundada de qui acredite interès legítim.

3. La resolució que es dicte sobre la separació dels liquidadors serà recurrible davant del jutge mercantil.»

Cinc. Els articles 381 i 389 queden redactats de la manera següent:

«Article 381. *Interventors.*

1. En cas de liquidació de societats anònimes, els accionistes que representen la vintena part del capital social podran sol·licitar del secretari judicial o del registrador mercantil del domicili social la designació d'un interventor que fiscalitze les operacions de liquidació.

Si la societat ha emés i té en circulació obligacions, també podrà nomenar un interventor el sindicat d'obligacionistes.

2. La sol·licitud dirigida al registrador mercantil es tramitarà d'acord amb el que disposa el Reglament del Registre Mercantil. La instada davant del secretari judicial seguirà els tràmits establits en la legislació de jurisdicció voluntària.

3. La resolució per la qual s'acorde o rebutge el nomenament serà recurrible davant del jutge mercantil.»

«Article 389. *Substitució dels liquidadors per duració excessiva de la liquidació.*

1. Transcorreguts tres anys des de l'obertura de la liquidació sense que s'haja sotmés a l'aprovació de la junta general el balanç final de liquidació, qualsevol soci o persona amb interès legítim podrà sol·licitar al secretari judicial o registrador mercantil del domicili social la separació dels liquidadors.

2. El secretari judicial o registrador mercantil, amb audiència prèvia dels liquidadors, acordarà la separació si no hi ha causa que justifique la dilació i nomenarà liquidadors la persona o persones que considere convenient, i fixarà el seu règim d'actuació.

3. La resolució que es dicte sobre la revocació de l'auditor serà recurrible davant del jutge mercantil.»

Sis. L'article 422 queda redactat de la manera següent:

«Article 422. *Facultat i obligació de convocar l'assemblea.*

1. L'assemblea general d'obligacionistes podrà ser convocada pels administradors de la societat o pel comissari. Este, a més, haurà de convocar-la sempre que ho sol·liciten obligacionistes que representen, almenys, la vintena part de les obligacions emeses i no amortitzades.

2. El comissari podrà requerir l'assistència dels administradors de la societat i estos assistir encara que no hagen sigut convocats.

3. Si el comissari no atén oportunament la sol·licitud de convocatòria de l'assemblea efectuada pels obligacionistes a què es referix l'apartat 1, la convocatòria la podrà realitzar, amb audiència prèvia del comissari, el secretari judicial o el registrador mercantil del domicili social.

El secretari judicial procedirà a convocar l'assemblea general d'obligacionistes de conformitat amb el que establix la legislació de jurisdicció voluntària.

El registrador mercantil procedirà a convocar l'assemblea general en la forma prevista en el Reglament del Registre Mercantil.

Contra el decret o resolució per la qual s'acorde la convocatòria de l'assemblea general d'obligacionistes no es podrà interposar cap recurs.»

Set. L'apartat 2 de l'article 492 passa a tindre la redacció següent:

«2. Si les juntes no són convocades dins dels terminis establits pel Reglament (CE) núm. 2157/2001 o els estatuts, podran ser-ho pel consell de control o, a petició de qualsevol soci, pel registrador mercantil del domicili social d'acord amb el que s'ha previst per a les juntes generals en esta llei.»

Disposició final quinze. *Modificació de la Llei 211/1964, de 24 de desembre, sobre regulació de l'emissió d'obligacions per societats que no hagen adoptat la forma d'anònimes, associacions o altres persones jurídiques i la constitució del Sindicat d'Obligacionistes.*

L'article sext queda redactat de la manera següent:

«Article sext.

Les societats que no hagen adoptat la forma d'anònimes i les associacions i la resta de persones jurídiques que emeten obligacions de qualsevol classe, hauran de constituir el sindicat d'obligacionistes i designar un comissari, que concorrerà a l'atorgament de l'escriptura d'emissió en nom dels futurs tenidors dels títols.

Si les entitats emissores no constituïxen el sindicat d'obligacionistes a què es referix el paràgraf anterior, podran prendre la iniciativa i sol·licitar la seua constitució els mateixos obligacionistes que representen, com a mínim el trenta per cent del total de la sèrie o emissió, amb la deducció prèvia de les amortitzacions realitzades

per mitjà de sol·licitud davant del registrador mercantil del domicili de l'entitat emissora, de conformitat amb el que disposa el Reglament del Registre Mercantil. A l'assemblea en què s'adopten estes decisions haurà de ser convocada l'entitat emissora i el comissari designat en l'escriptura d'emissió.»

Disposició final setze. *Modificació de la disposició transitòria única de la Llei 33/2006, de 30 d'octubre, sobre igualtat de l'home i la dona en l'orde de successió dels títols nobiliaris.*

L'apartat 3 de la disposició transitòria única queda redactat en els termes següents:

«3. No obstant el que preveu l'apartat 1 d'esta disposició transitòria, la present llei s'aplicarà a tots els expedients relatius a grandeses d'Espanya i títols nobiliaris que el dia 27 de juliol de 2005 estiguen pendents de resolució administrativa o jurisdiccional, tant en la instància com en la via de recurs, així com als expedients que s'hagen promogut entre aquella data, en la qual es va presentar l'originària proposició de llei al Congrés dels Diputats, i el 20 de novembre de 2006, data d'entrada en vigor de la present llei. L'autoritat administrativa o jurisdiccional davant de qui depenga l'expedient o el procés concedirà d'ofici tràmit a les parts personades a fi que al·leguen el que al seu dret convinga de conformitat amb la nova llei en el termini comú de cinc dies.»

Disposició final dèsset. *Modificació del text refós de la Llei General per a la Defensa de Consumidors i Usuaris i altres lleis complementàries, aprovat per mitjà del Reial Decret Legislatiu 1/2007, de 16 de novembre.*

U. L'apartat 2 de l'article 19 queda redactat de la manera següent:

«2. Sense perjuí del que disposen els apartats següents, per a la protecció dels legítims interessos econòmics i socials dels consumidors i usuaris, les pràctiques comercials dels empresaris dirigides a ells estan subjectes al que disposa esta llei, la Llei de Competència Deslleial i la Llei d'Ordenació del Comerç Detallista. A estos efectes, es consideren pràctiques comercials dels empresaris amb els consumidors i usuaris tot acte, omissió, conducta, manifestació o comunicació comercial, incloent-hi la publicitat i la comercialització, directament relacionada amb la promoció, la venda o el subministrament de bé o servici, incloent-hi els béns immobles, així com els drets i obligacions, amb independència que siga realitzada abans, durant o després d'una operació comercial.

No tenen la consideració de pràctiques comercials les relacions de naturalesa contractual, que es regiran d'acord amb el que preveu l'article 59.»

Dos. La lletra a) de l'article 141 queda redactada de la manera següent:

«a) De la quantia de la indemnització dels danys materials es deduirà una franquícia de 500,00 euros.»

Tres. L'article 163 queda redactat de la manera següent:

«Article 163. *Garantia de la responsabilitat contractual.*

1. Els organitzadors i detallistes de viatges combinats tindran l'obligació de constituir i mantindre de manera permanent una garantia en els termes que determine l'administració turística competent, per a respondre amb caràcter general del compliment de les obligacions derivades de la prestació dels seus servicis davant dels contractants d'un viatge combinat i, especialment, en cas d'insolvència, del reembossament efectiu de tots els pagaments fets pels viatgers en la mesura que no s'hagen realitzat els servicis corresponents i, en cas que s'incloga el transport, de la repatriació efectiva d'estos. L'exigència d'esta garantia se subjectarà

en tot cas al que estableix la Llei 20/2013, de 9 de desembre, de garantia de la unitat de mercat.

2. Tan prompte com siga evident que l'execució del viatge combinat es veu afectada per la falta de liquiditat dels organitzadors o detallistes, en la mesura que el viatge no s'execute o s'execute parcialment o els prestadors de servicis requerisquen als viatgers pagar per ells, el viatger podrà accedir fàcilment a la protecció garantida, sense tràmits excessius, sense cap demora indeguda i de manera gratuïta.

3. En cas d'executar-se la garantia, caldrà reposar-la en el termini de quinze dies, fins a cobrir novament la seua totalitat inicial.»

Disposició final dèuit. *Modificació de la Llei 10/2012, de 20 de novembre, per la qual es regulen determinades taxes en l'àmbit de l'Administració de Justícia i de l'Institut Nacional de Toxicologia i Ciències Forenses.*

Es modifica la lletra e) de l'apartat 1 de l'article 4, que queda redactada de la manera següent:

«e) La interposició de la demanda d'execució de laudes dictats per les juntes arbitral de consum i per les juntes arbitral del transport, en este últim cas quan la quantia per la qual es demana execució siga inferior a 2.000 euros, així com de l'acta notarial de reclamació de deute dinerari no contradit.»

Disposició final dènou. *Gratuïtat de determinats expedients notarial i registrals.*

1. Es reconeixeran les prestacions previstes en la normativa d'assistència jurídica gratuïta referides a la reducció dels aranzels notarial i registrals, la gratuïtat de les publicacions i, si és el cas, la intervenció de pèrits, als expedients següents:

a) En matèria de successions: el de declaració d'hereus abintestat; el de presentació, adveració, obertura i lectura, i protocol·lització de testaments, i el de formació d'inventari de la Llei de 28 de maig de 1862, del Notariat.

b) En matèria de drets reals: la delimitació i amollonament de les finques inscrites; el de domini per a la immatriculació de finques que no estiguen inscrites a favor de cap persona; el de represa del tracte successiu interromput; el d'esmena de la doble o múltiple immatriculació i el d'alliberament registral de càrregues o gravàmens extingits per prescripció, caducitat o no ús, de la Llei Hipotecària.

2. L'acreditació dels requisits per al reconeixement del dret a les prestacions indicades en l'apartat anterior tindrà lloc, de conformitat amb el que disposa la Llei d'Assistència Jurídica Gratuïta, davant del col·legi notarial o registre que corresponga, els quals tindran les facultats previstes per l'esmentada llei per a verificar l'exactitud i realitat de les dades econòmiques que proporcionen els sol·licitants.

Quan se sol·licite el reconeixement del dret per a l'assistència de lletrat en els casos de separació o divorci davant de notari, l'acreditació es farà de la mateixa manera prevista en la Llei d'Assistència Jurídica Gratuïta.

Disposició final vint. *Títol competencial.*

La present llei es dicta a l'empara de la competència que, en matèria de legislació processal, correspon a l'Estat conforme a l'article 149.1.6a de la Constitució.

S'exceptuen d'això les disposicions finals primera, quarta, quinta, sexta, sèptima, octava, deu, catorze i dèuit, que es dicten a l'empara de la competència que correspon a l'Estat en matèria de legislació civil conforme a l'article 149.1.8.a de la Constitució. Així mateix, la disposició addicional quarta i les disposicions finals onze, dotze i tretze, que es dicten a l'empara de la competència que correspon a l'Estat en matèria d'ordenació dels registres i instruments públics, conforme a l'article 149.1.8a de la Constitució. Finalment,

les disposicions finals segona, novena, quinze i setze, que es dicten a l'empara de la competència que correspon a l'Estat en matèria de legislació mercantil, conforme a l'article 149.1.6a de la Constitució.

Disposició final vint-i-una. *Entrada en vigor.*

La present llei entrarà en vigor als vint dies de la seua publicació oficial en el «Boletín Oficial del Estado» excepte:

1. Les disposicions del capítol III del títol II d'esta llei, reguladores de l'adopció, que entraran en vigor quan entre en vigor la llei de modificació del sistema de protecció a la infància i a l'adolescència.

2. Les disposicions del títol VII d'esta llei que regulen les subhastes voluntàries celebrades pels secretaris judicials, i les del capítol V del títol VIII de la llei de 28 de maig de 1862, del Notariat, contingudes en la disposició final onze, que estableixen el règim de les subhastes notariales, que entraran en vigor el 15 d'octubre de 2015.

3. Les modificacions dels articles 49, 51, 52, 53, 55, 56, 57, 58, 62, 65 i 73 del Codi Civil contingudes en la disposició final primera, així com les modificacions dels articles 58, 58 bis, disposició final segona i disposició final quinta bis de la llei 20/2011, de 22 de juliol, del Registre Civil, incloses en la disposició final quarta, relatives a la tramitació i celebració del matrimoni civil, que entraran en vigor el 30 de juny de 2017.

4. Les modificacions de l'article 7 de la llei 24/1992, de 10 de novembre, per la qual s'aprova l'acord de cooperació de l'Estat amb la Federació d'Entitats Religioses Evangèliques d'Espanya; les de l'article 7 de la llei 24/1992, de 10 de novembre, per la qual s'aprova l'acord de cooperació de l'Estat amb la Federació de Comunitats Israelites d'Espanya; i les de l'article 7 de la llei 26/1992, de 10 de novembre, per la qual s'aprova l'acord de cooperació de l'Estat amb la Comissió Islàmica d'Espanya, contingudes en les disposicions finals quinta, sexta i setèima respectivament, que entraran en vigor el 30 de juny de 2017.

5. Les disposicions de la secció 1a del capítol II del títol VII de la llei de 28 de maig de 1862, del Notariat, contingudes en la disposició final onze, que estableixen les normes reguladores de l'acta matrimonial i de l'escriptura pública de celebració del matrimoni, que entraran en vigor el 30 de juny de 2017.

Per tant,

Mane a tots els espanyols, particulars i autoritats, que complisquen esta llei i que la facen complir.

Madrid, 2 de juliol de 2015.

FELIPE R.

El president del Govern,
MARIANO RAJOY BREY